

Ο Χρόνος και ο Λόγος

**Ποιήματα, Κείμενα, Διηγήματα, Σκέψεις, αποφθέγματα
και ένα Δοκίμιο για τον χρόνο**

ISBN 978-9925-7392-3-3

Τίτλος: Ο Χρόνος και ο Λόγος

Συγγραφείς:

Η Ιδέα της δημιουργίας αυτής της Ανάρτησης. ανήκει στον κ. Δημήτριο Γκόγκα.
Συγγραφείς είναι οι Ποητές, οι Ποιήτριες και γενικότερα οι Λογοτέχνες που παραχώρησαν, διέθεσαν τα ποιήματά, τα κείμενα, τους ορισμούς, τα αποφθέγματα, τις σκέψεις και τις ρήσεις που αναφέρονται στην Χρόνο και στους οποίους ανήκουν τα πνευματικά δικαιώματα.

Επιμέλεια Έκδοσης: Δημήτριος Γκόγκας
e-mail επικοινωνίας: dimitriosgogas2991964@yahoo.com
Copyright 2018 © Δημήτριος Γκόγκας
ISBN 978-9925-7392-3-3

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική του περιεχομένου του βιβλίου με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή με τη γραπτή συγκατάθεση του έχοντος της ιδέα της δημιουργίας ή την αναφορά στην πηγή. Η παρούσα δημιουργία δημοσιεύτηκε, αναρτήθηκε και κοινοποιήθηκε για πρώτη φορά, τον Οκτώβριο 2018, στα παρακάτω Ιστολόγια:

- Οι Ποητές που αγάπησα και άλλες μικρές και μεγάλες Ιστορίες λόγου (Ανθολόγιο Ποίησης)
- Κυπρίων Ποίηση και άλλες (μικρές και μεγάλες) ιστορίες λόγου

Επίσης στο ιστολόγιο : Κυπρίων Ποίηση και άλλες (μικρές και μεγάλες) ιστορίες λόγου δημοσιοποιήθηκαν ξεχωριστά οι απόψεις, τα κείμενα, οι ποιήσεις των Κυπρίων Ποιητών/ Δημιουργών.

Τέλος πρέπει να επισημάνουμε ότι αντίγραφο του παρόντος βιβλίου απεστάλη ηλεκτρονικά και σε μορφή Word και pdf σε όλους τους συμμετέχοντες Δημιουργούς και Ποητές.

Διατίθεται δωρεάν από την ηλεκτρονική διεύθυνση των εκδόσεων:
<http://www.easywriter.gr>

Εισαγωγικό

Πηγή έμπνευσης για την δημιουργία αυτής της ανάρτησης αλλά και του διαδικτυακού βιβλίου ήταν μία εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην πόλη της Λάρνακας από την Πολιτιστική Κίνηση της Πόλης «Φίλοι του Πολιτισμού και της Λογοτεχνίας» με θέμα: «Αναζητώντας τον χαμένο χρόνο» στις 30 Ιαν του 2018. Δεκατρείς (13) Λογοτέχνες και Ποιητές της Κύπρου αναζήτησαν με κείμενα και ποιήματα τον ...χρόνο. Μεταξύ αυτών και ο υπογράφων το κείμενο.

Τι είναι ο Χρόνος λοιπόν; Ένα ρώτημα που έθεσα στον εαυτό μου αλλά και στους συνοδοιπόρους εργάτες της τέχνης του λόγου. Είναι η ώρα, η μέρα, το έτος, είναι οι εποχές του, το παρόν, παρελθόν αλλά και το μέλλον, είναι όλα μαζί; Είναι η περίοδος από την ημερομηνία γεννήσεως του σύμπαντος μέχρι και σήμερα, αλλά και μέχρι το επόμενο λεπτό, έως ότου και εκείνο γίνει παρόν και κατόπι παρελθόν; Είναι όλοι οι αιώνες που συνθέσαν το παρελθόν και συνθέτουν το μέλλον που ενώ δεν έχει έρθει συγκαταλέγεται στον χρόνο;

Άγνωστος συγγραφές μιλώντας για τον χρόνο γράφει: Ο χρόνος είναι η μη καθορισμένη κίνηση των γεγονότων από το παρελθόν στο μέλλον με ενδιάμεσο το παρόν.

Ας διαβάσουμε παρακάτω τι ειπώθηκε και τι γράφτηκε από σημαντικούς ανθρώπους της ιστορίας για τον χρόνο:

- Χρόνου φείδου. Χίλων ο Λακεδαιμόνιος
- Χρόνος ο πάντων πρόγονος. Πίνδαρος
- Ακόμα και τώρα που μιλάμε φεύγει ο ζηλιάρης χρόνος. Άδραξε τη μέρα και στο αύριο μη πιστεύεις!" Οράτιος
- Αργούσε πάντα από αρχή. Η αρχή του ήταν πώς η συνέπεια είναι ο κλέφτης του χρόνου Ουάιλντ Όσκαρ
- Για όλα υπάρχει χρόνος. Έντισον Θωμάς
- Δεν υπάρχει χρόνος που να μην υπήρξε: Το τέλος και η αρχή είναι όνειρα Αναξίμανδρος
- Ζούμε με συναισθήματα, όχι με τις ώρες στο ηλιακό ρολόι. Θα έπρεπε να μετράμε το χρόνο με τους χτύπους της καρδιάς Αριστοτέλης
- Ο χρόνος ανακαλύπτει την αλήθεια Σοφοκλής
- Ο χρόνος είναι η μορφή της αιωνιότητας Διογένης
- Όταν κάθεται με ένα ωραίο κορίτσι για δυο ώρες, σου φαίνεται σαν δυο λεπτά. Αν καθίσεις σε μια αναμμένη σόμπα για δυο λεπτά, σου φαίνεται σαν δυο ώρες. Αυτό είναι η σχετικότητα Αϊνστάιν
- Το πρόβλημα είναι ότι νομίζετε πως έχετε χρόνο Βούδας

Στο απλό αυτό δημιούργημα έχουμε την δυνατότητα να αναγνώσουμε δοκίμια, λογοτεχνικά κείμενα, ποιήματα (έμμετρα, ελεύθερου στίχου, χαϊ-κού κτλ) σκέψεις, ρήσεις και αποφθέγματα, μέσα από τα μάτια και την πέννα Σύγχρονων Ελλήνων Ποιητών και Συγγραφέων.

Δημήτριος Γκόγκας

**ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ, ΠΟΙΗΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΡΙΩΝ**

ΠΟΙΗΣΗ (Ελεύθερος Στίχος)			
A/A	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΠΟΙΗΤΗ/ΤΡΙΑΣ	ΤΙΤΛΟΣ ΕΡΓΟΥ	ΣΕΛΙΔΑ
1.	Βαρβέρης Σταύρος	Ένα μπάνιο στην άπλα μιας στιγμής του νου	10
2.	Βαρδάκας Νίκος	Στιγμή	11
3.	Βαραλής Νίκος	Η Μαμουδίτσα του Τώρα	12
4.	Βασιλάτου Ουρανία	Οι φτερωτοί Εναρμόνιση Βασανιστικός Μονόλογος	13 14 15
5.	Βέλλης Γιάννης	5 άτιτλα ποιήματα	16-17
6.	Βλάχου Κατίνα	Πόσο καλά τον ξέρεις	18
7.	Βρακά Στέλλα	Ως την αιωνιότητα	19-20
8.	Γαλιάνδρα Χριστίνα	Νεκρά Χρήματα	21
9.	Γερογιάννης Γιάννης	Καλοκαίρι	22
10.	Γέρου Ρένα	Χρόνος Φεύγοντας ο Χρόνος	23 24
11.	Γκόγκας Δημήτριος	Λόγοι στο χαμένο χρόνο Α', Β', Γ	25-27
12.	Γουργιώτου Αρετή	ΦΥΚΟΕΣΣΑ Προσμονή Αδιεξόδου διέξοδος Ψυχής Είδωλο	28-29
13.	Γραμματικάκη Μαίρη	Το ρολόι του χρόνου μου	30
14.	Γραφάκου Αγγελική	Ο εξουσιαστής χρόνος	31-32
15.	Δημητροπούλου Καλλιόπη	Ο χρωστήρας χρόνος Ο Χρόνος	33 34
16.	Δρακουλαράκου Βίκυ	Βράδιασε η Ζωή Απολογισμός Ο χρόνος κοίταξε αμήχανα.. Μεγάλωσα πια και...	35 36 37
17.	Ζαμπά Αλεξάνδρα	Χαλαζίας με ρουτίλιο Παλιός Πομπός Ο Χρόνος της Καρδιάς Η παλίρροια του Χρόνου	38 39 40
18.	Θαλασσέλης Αντώνης	Χαθήκαμε	41
19.	Ιωάννου Μαρία	[θυμάσαι;]	42
20.	Καραγιάννης Γιώργος	Ίχνη στο χρόνο Γρήγορα περνά η άνοιξη Ανυπεράσπιστος στο χρόνο	43 44 45

21.	Καλαμαρά Κλεονίκη	Ψάχνω το Α...Αλφα Το πιθάρι της Πανδώρας	46
22.	Κιόρογλου Σοφία	Ενδιάμεσο Ενδιαίτημα	47
23.	Κοκαβέσης Γ. Δημήτρης	Στο χρόνο Χ Ελευθερίες Δώστε μου θεό χ	48 49 50
24.	Κοκαράκη Περατινού Μαρία	Αποσπάσματα από την Ποιητική Συλλογή: Σχηματισμοί	51-59
25.	Κορμάντζα Ιουλία	Το Ρολόι	60
26.	Κούρβας Πάνος	Περί χρόνου	61
27.	Κουφογάζου Α. Φωτεινή	«στις μεταμορφώσεις του Χρόνου..»	62
28.	Κωνσταντινίδης Κώστας	Τα Στράφι	63
29.	Λαμπής Γιάννος	Ο δικός μου ο χρόνος	64
30.	Λιθοξόος Γιώργος	Ο χρόνος και οι στιγμές Ο χρόνος Η σκόνη του χρόνου	65 66 67
31.	Μέτσιου Κατίνα	Χαμένος Ενεστώτας	68
32.	Μπακονίκα Αλεξάνδρα	Το Σβήσιμο Ενθυμήματα Το πιο Βαθύ Λειμώνες του εσώτερου εαυτού μου Στιλπόνητα Πρόταση Μαυλιστικά Η Ντουλάπα Νύχτα	69-73
33.	Ντόβας Μιλτιάδης	Θυμήσεις	74
34.	Πανάγου Μαρούλα	Νεκρός Χρόνος	75
35.	Πανδής Βασίλης	Το μέλλον, Ενεστώτας Διαρκείας	76
36.	Παπαονησιφόρου- Παναγιώτου Μυριάνθη	Η μέρα μπήκε αστραφτερή Δεν θα κλάψω Γυάλινοι ουρανοί	77 78
37.	Παρασκευάκος Πάνος	Λήθη ή όνειρο... Ο χρόνος;	79-80
38.	Πατσαλίδου - Ιωάννου Γιούλα	Η πάλη με τον χρόνο	81
39.	Πλατρίτη Ζ. Δέσπω	Άτιτλο [Κάποτε το Καλοκαίρι και το Φθινόπωρο]	82
40.	Πορφυρίου Αριάνδη	Λέξεις, Ιερούργος	83
41.	Ποταμιάνος Γιάννης	Στο σελάγισμα των άστρων Η στιγμή Ο Δεσμώτης	84 85 86
42.	Πουλιανίτης Κώστας	Ο Χρόνος Χάνεται Η θεώρηση του Χρόνου	87 88

		Απορία	89
43.	Σκουλικά – Βέλλου Σοφία / Δημήτριος Γκόγκας	Φινιστρίνι Ονείρου	90
44.	Σουρλή Μαίρη	Στο βλέμμα του χρόνου	91
45.	Σπαρτιώτης Ορφέας	Οδοιπορικό	92
46.	Σταματοπούλου Τασία	Ασκήσεις Συμβίωσης Ήτι ώρα νομίζετε	93 94
47.	Σταύρος Σταύρου	Ο χρόνος ως ρήμα Επίλογος Εν τέλει ο χρόνος Ανάμνηση	96-97
48.	Στυλιανού Παυλίνα	Όσο κι αν αλλάζουν οι εποχές	98
49.	Τανακίδου Σοφία	Ο χρόνος Κλέφτης	99
50.	Τέμβριου Αθηνά	Ο Άνεμος και ο Χρόνος Ερώτημα Η Ελπίδα και ο Χρόνος Σκέψεις Καλοκαιριού Ιστορία	100 101 102
51.	Τριανταφύλλου Ρούλα	Ο χρόνος και εγώ Εμείς και ο Χρόνος Το αίνιγμα του χρόνου	103
52.	Τσιαήλης Ρ. Χρήστος	Δύο εκδοχές του ανάποδου	104
53.	Τυρίμου Ελένη	Ψάχνοντας Αφιέρωση	105-107
54.	Φράγκου Χαρούλα	Αγλαόδωρος Νυξ Στου χρόνου τα γυρίσματα Αμφισβητήσεις	108-111
55.	Χατζηματθαίου Άθως	Ανάπλαση	112
56.	Ψαράκης Κώστας	Καθώς ψυχορραγώ	113-114
ΔΟΚΙΜΙΑ			
57.	Κουφογάζου Α. Φωτεινή	Χρόνος και Σοφία (Απόσπασμα)	116-118
ΠΟΙΗΣΗ (Έμμετρος στίχος)			
58.	Αθανασίου Αλεξία	Ο γέρος	120
59.	Αλεξιάδης Χρήστος	Του Χρόνου τα απρόσμενα	121
60.	Άλμπης Άρης	Χρόνος	122
61.	Ανδρέου Ειρήνη	Όνειρο Άνοιξης Σαν κομπάρσος σε ταινία.....	123 124
62.	Γαλιάνδρα Χριστίνα	του χρόνου	125
63.	Κατσαντώνης Κυριάκος	Χρόνου Χρονικό Χρόνος Άχρονος	126 127
64.	Κουκουσούρης Ν. Χρήστος	Η ζωή δεν χάνεται, Το γραμμένο ταξίδι Αναστροφές	128 129 130
65.	Ντόβας Μιλτιάδης	Ανθίσει	131
66.	Πάνος Παρασκευάκος	Ο χρόνος σκοτώνει την ελπίδα	132 -134

		Όλου του κόσμου οι εποχές Χρονοκυκλώνες	
67.	Ρουβήμ Όλγα	Ιερή Νίκη	135
68.	Χατζηματθαίου Άθως	Πως	136
ΟΡΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ- ΡΗΣΕΙΣ			
69.	Αζαμοπούλου Φωτεινή		138
70.	Βέλλης Γιάννης		138
71.	Γαλιάνδρα Χριστίνα		139
72.	Γουργιώτου Αρετή		139
73.	Δρακουλαράκου Βίκυ		139
74.	Σκουλικά - Βέλλου Σοφία		140
75.	Τριανταφύλλου Ρούλα		140
76.	Φράγκου Χαρούλα		140
ΠΟΙΗΣΗ (Χαικού και Τάνκα)			
77.	Αζαμοπούλου Φωτεινή	Αυλός Χρόνος Χρόνος Κυνηγός Ζωή-Στιγμή	142
78.	Βασιλάτου Ουρανία	Όρνεα	142
79.	Γαλιάνδρα Χριστίνα	Νερό	142
80.	Γουργιώτου Αρετή	Τραγούδα Χρόνε Θρηνεί ο χρόνος	143
81.	Αγγελική Γραφάκου	Τα χρόνια περνούν Στο κάτω κόσμο Βιάζεσαι χρόνο	143
82.	Δημητροπούλου Καλλιόπη	Ο χρόνος	143
83.	Δρακουλαράκου Βίκυ	Να σε μπορέσω	144
84.	Κατσιαντώνης Κυριάκος	Χαμένη Νιότη	144
85.	Κοκαράκη Περατινού Μαρία	Απ' την ποιητική συλλογή: Χάι-Κου και Τάνκα / Λάπηθος	145
86.	Κουφογάζου Α. Φωτεινή	Ώρες	146
87.	Ντόβας Μιλτιάδης	Κλαίει Χρώμα Τούνελ Άτιτλο Θημωνιά	147
88.	Παπαονησιφόρου Παναγιώτου Μυριάνθη	Κίτρινα φύλλα Σε ζεστά παλτά Οι καλημέρες	148
89.	Πορφυρίου Αριάδνη	Να ζεις στο παρόν Θα μετρώ στιγμές Το χαι-κού βουβό Διάφανες οπές Παιχνίδια φωτός Διαθλάσεις χαράς	149
90.	Σουβατζής Νίκος	Σκληρός ο χρόνος	150
91.	Χατζηματθαίου Άθως	Ψάξε τη στιγμή	150

ΚΕΙΜΕΝΑ- ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ			
92.	Βαραλής Νίκος	Η τέταρτη Διάσταση	152
93.	Γερογιάννης Γιάννης	Ο Χρόνος	153-154
94.	Γουργιώτου Αρετή	Η κραυγή του Χρόνου Ελεήμων Χρόνος	155 156
95.	Δρακουλαράκου Βίκυ	Κάνει μοναξιά απόψε, Ο ερχομός, Άγωνα Γραμμή	157 - 161
96.	Κοκαβέσης Γ. Δημήτρης	Παζλ Εικόνας	162
97.	Μιχαλόπουλος Γεώργιος	[Παρατηρώ τις φιγούρες των πεζών]]	163
98.	Παπαντωνίου Στέλιος	Το φως το Κρόνου	164
99.	Νεφέλη Ρίγα	Αιώνας! Και τα 100 του χρόνια	165
100	Σκουλικά - Βέλλου Σοφία	Όχι Κοριτσάκι, {Αρκεί ένα φύσημα του ανέμου}	166- 169
101	Τριάντης Χριστόφορος	Ο χρόνος: Ένα παλιό παραμύθι	170-172
102	Χαραλάμπους Φρόσω	Ταξιδεύοντας με τον Χρόνο	173

Ποίηση

...σε ελεύθερο στίχο

ΕΝΑ ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΗΝ ΑΠΛΑ ΜΙΑΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΤΟΥ ΝΟΥ

Το σώμα μου τόσο ρωμαλέα αδράχνει
τη θάλασσα.

Γιατί κολυμπώ σαν αθάνατος;

Κι έχω την κλίνη του πόνου στο νου;

Εγώ ορίζω τον χρόνο;

Με τόση δύναμη κολυμπώ, σαν αθάνατος!

Ο χρόνος θα υπήρχε δίχως τη σφριγηλή μου πεταλούδα;

Κι ο θάνατος, του αχανούς βυθού παιχνίδι

με τις ανταύγειες του ήλιου κεραστάρηδες του σκότους,

φωτεινές στιγμές στο γλέντι της παρέας μου με τον εναγκαλισμό της αβύσσου;

Δεν έχει νόημα ο χρόνος δίχως το σώμα και την ψυχή μου.

ΣΤΙΓΜΗ

Την στιγμή που αγάπησα, μια ρωγμή αντάμωσα στην καρδιά της να ανοίγει. Είναι του χρόνου παιχνίδια που μετράμε στα αλήθεια, μόνο πληγές στο κορμί του πόθου. Λέξεις, εικόνες επιθυμίες ανταμώνουν, όπως οι ναυτικοί στην θάλασσα τις γοργόνες.

Και οι απορίες, είναι αναπόφευκτες σαν ένας άνδρας ελκύεται από μία γυναίκα. Οι απαντήσεις είναι πικρές είναι λεπίδα από μαχαιριές, όταν δεν σμίγουνε δύο ψυχές.

Την στιγμή που ταξίδευα, στου ονείρου τα κύματα με μαγέψανε τα μάτια της, και της ψυχής το τραγούδι.

Η εκκωφαντική σιωπή, χώριζε την αναμονή στα θέλω. Ίσως δεν τολμήσαμε, μα μονάχα τριγυρίζαμε γύρω απ'τα πρέπει. Από «Μη» που σκοτώνουν τον έρωτα.

Η ΜΑΡΟΥΔΙΤΣΑ ΤΟΥ ΤΩΡΑ

Το ξύπνημα μιας λέξης
φτιάχνει ενίοτε φορεμένα παρόντα.
Κατ' άλλα δεν είμαστε παρά ομιλούντες σκιές
όπως ο Βέγγος στα ασπρόμαυρα.
Ούτε χώμα, ούτε ουρανός
μια προβολή μονάχα του είναι
στα διαφανή γαλάζια του σύμπαντος.
Για αυτό αφήνω τον καιρό να προσπερνάει
δεν είμαι παρά η σκιά που φαντάστηκες
κι αυτό που γράφω είναι μόνο η σκέψη σου.
Θα ξυπνήσεις κάποιο πρωί
και μια μαρουδίτσα θα έρθει στα μαλλιά σου
ένα φλεγόμενο παρών,
μια ευχετήρια κάρτα από το τώρα.
Τότε θα δεις στην παραλία του χρόνου
ανθρώπους σαν φωτεινά λαμπιόνια
όπως τους έβλεπε ο Ιησούς
εκείνη τη μέρα
που τον άγγιξε η φτερούγα ενός πουλιού
και ήρθε Πάσχα.

ΟΙ ΦΤΕΡΩΤΟΙ

πουλιά
με πληγωμένα τα φτερά
νόμισαν
δε θα ξαναπετούσαν.
σταθήκαν
σ' αιχμηρό γκρεμό μπροστά
πικραμένα
με ποτάμια στα μάτια.
στην άκρη στάθηκαν
και το κενό
σβήστηκε..
χάθηκε απ' το χάρτη.
τ' ουρανού τα χρώματα
ηθικό ενέπνευσαν,
δύναμη δώσαν.
τώρα
απ' τα ψηλά
αφήνουν τ' επίγεια,
με μάτια κλειστά
και ανέμους
να χαϊδεύουν
τα μεταξένια πούπουλά τους.

ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ

σαν εναρμονιστείς
σ' ήχο και ρυθμό
πάθους, έλξης,
λαχτάρας κ' ηδονής
τότε αισθάνεσαι σύσσωμος
τα "σε θέλω"...

ΒΑΣΑΝΙΣΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

βραχυλογώ
σκορπίζοντας όνειρα
στον αγέρα.
εύθρυπτο υλικό
αδύνατο ν' ανασυσταθεί.
ο τιμωρός μου,
σε κρυστάλλινο ποτήρι
με κερνά
την οσμή της σήψης.
κάθε σταγόνα
μια κατεδάφιση,
ένας κατακερματισμός
των άσπλων κυττάρων μου.
τ' οξύ
κατασπαράζει τ' όργανα,
ρέει σα λάβα
στις φλέβες αργά
μαρτύριο
που υπομένω
στις βουβές κραυγές μου.
αναμένω
τις σκιές στους τοίχους
που φυλακίστηκαν
να φανούν,
να μου μιλήσουν
για τ' αδιέξοδο.
να ομολογήσω
πως γνωρίζω
και
πως τ' αποδέχθηκα
άνευ διαφωνίας.
η διαθήκη
φέρει υπογραφή επικυρωμένη
με μάρτυρες
τις εικόνες της ζωής
που πρόφτασα να ζήσω
και τη φαντασία του νου
που κέρδισε κάθε λογικής σημάδι.
εις υγείαν
όσων στιγμών δε κατάφεραν

τα ατσάλινα σίδερα
του κλουβιού μου,
στολισμένο μ' αγκάθια,
να παραβιάσουν
κάπου σε μια γωνιά σκοτεινή
να' ρθουν να με βρουν.

A.

"Τι κι αν χάσαμε τα παιδικά μας χρόνια, αυτά έρχονται και φεύγουν όσο οι σκέψεις μας να γνωρίσουμε τον κόσμο, να μάθουμε απ' αυτόν μόνο οι συγκυρίες δίνουν κάποια αλλαγή, αναγκαία να σκοτώνει το τέλμα ευτυχώς υπάρχουν κι αυτές, συνδυασμός της ευτυχίας μας και μετά τι; ένα χαμόγελο να πεις αλήθεια έζησα πραγματικά αγάπησα περισσότερο από ποτέ, την παραστρατημένη εποχή μου έτσι για να θυμάσαι κάτι έντονα, όταν περάσεις στις αναμνήσεις."

B.

"Εκείνο το απόγευμα δεν τέλειωσε ποτέ, σαν σήμερα ελαφρώς γκρίζο, ελαφρώς γαλάζιο, μακιγιαρισμένο ανάλογα της περιστασης αναμονή, όσο επιτρέπαν οι συγκυρίες, αναζήτηση, εικόνας διαφορετικής στην τόση μούχλα, με κρύο, περίεργο να ψάχνει να δει τα εσώψυχά σου δρόμοι γύρω γεμάτοι προβλήματα, παράθυρα καλά σφραγισμένα απ' τους περαστικούς, πολιτισμός στο ανέφικτο, καταστήματα γεμάτα πωλήτριες, ερωτήματα όσα κι οι άνθρωποι, διασκέδαση μπερδεμένη στα τόσα ψέματα κρατώντας τα βιβλία σου, με τόσες ιστορίες ενδιαφέρουσες μα αδιάβαστες, όπως κι η δική σου που τώρα ξεδιπλώνεις, να περιμένουν, άφησες την αγάπη σου μαζί της πληγωμένη, ξεχάστηκες όμως είναι ο χρόνος απάτη κι η επιστροφή αναγκαία, σ' ένα μισοσκοτεινό δωμάτιο, κρατώντας μια ιδέα φθινόπωρο να σε παρασέρνει, μεθώντας από σκέψεις όσες μπόρεσες να κλέψεις, για να τις δώσεις πίσω, σε λίγες λέξεις, μικρές εικόνες χαμένες που ξαναζωντανεύουν και στέκονται σ' ένα ποίημα".

Γ.

"Όλα στην ποίηση χρεώνονταν τελευταία, θες η εμμονή, θες αμάθεια με περιέργεια γύρευαν κάποιους σεμνούς ποιητές, να δώσουν θυσία, σε λίγες απογαλακτισμένες λέξεις βλαστημούσαν εκείνη την ώρα, τη στιγμή, που γεννήθηκαν οι συμβιβασμένοι ανίκητες οι συγκυρίες, όριζαν την διαχρονική μετριότητα, ως ανεξάντλητο πλούτο κακά χρόνια για επαναστάσεις, περισσότερο για αναστάσεις ξεχασμένων ιδεών κι όμως παρήγορα σάλπιζαν λίγες λέξεις, ενωμένες, σαν πληγή αγανακτισμένου ποιητή αγκομαχώντας να κρατήσουν τη σανίδα σωτηρίας, ενός κόσμου, που πέθαινε καρτερικά στα χέρια δεσμοφυλάκων βαθύτατα προβληματισμένοι, αφήνανε το αίμα, ως κηλίδα στις ξεπερασμένες εντυπώσεις το αύριο δεν γεννήθηκε ποτέ, έρχονταν κάθε βράδυ, πονηρά, σαν μουρμούρισμα για να πιστέψουμε, ότι με το χθες πρέπει να τελειώνουμε, λες και το χθες κάποτε δεν βαπτίστηκε αύριο, αλλαγή στις ζωές μας ακατόρθωτο, όμως αναγκαίο το τελευταίο χτύπημα θα ξεκινήσω πρωί, εσύ; δεν ξέρω ακόμα και το πρωινό φαίνεται ξεπερασμένο πριν έρθει, πριν γεννηθεί, είναι και αυτό δοσμένο σ' ένα καθορισμένο πρόγραμμα."

Δ.

"Τα χρόνια, περνάνε ασυνόδευτα, τα όνειρα παγιδευμένα γυρίζουν πίσω φοβισμένα ο ουρανός βρίσκει δικαιολογίες, κρατάει τα σύννεφα μαζεμένα, στο γκρίζο τόση αγάπη σκεπάστηκε και δεν μπορεί να αναπνεύσει, έχει χάσει τους ανθρώπους της το μόνο που μένει ελεύθερο στα χρόνια μας, είναι η θάλασσα, ο ορίζοντας αλλά δεν φτάνει, λείπει το χαμόγελο, τα μάτια σου, η φωνή σου η σκέψη σου, με τριγυρίζει και χαράζει πληγές, το όνομά σου."

Ε.

"Στέκεις στο παράθυρο, βιαστικά ξεθολώνεις το μυαλό σου από την υγρασία, το πέρασμα της βροχής ανακατεύεις τις σκέψεις με λίγη νοσταλγία, πολύ αγάπη, αποθέματα άλλωστε είχες πάντα μετά στέκεσαι στον καφέ σου, τον σιγοπίνεις, τραγουδώντας τις ίδιες λέξεις όπως τότε όταν σε έσφιξε η καρδιά σου από αγάπη, αλλά κι αγωνία αν μείνει τελικά κοντά σου όμως ο χρόνος χτυπάει την πόρτα, περιμένει κέρασμα, γιατί τον αγνόησες με το καλύτερο χαμόγελο σου μουρμουρίζεις, αναρωτιέσαι, θα σταθεί πάλι στην πόρτα μου; ξανά αφιερώνεται σε κάποια βιβλία, ξεχνιέσαι, ελπίζεις ότι κάποτε θα τα τελειώσεις βαρέθηκες να τα αφήνεις μισάνοιχτα, να μη ξέρεις το τέλος της ιστορίας.

ΠΟΣΟ ΚΑΛΑ ΤΟΝ ΞΕΡΕΙΣ

Φεύγει διαρκώς
Παίζει μαζί σου τις στιγμές στα ζάρια
Μία δική σου σύντομη και λίγη
Άπειρες οι δικές του ηχούν στο σύμπαν
Γελάει με χάρη αφού πάντα κερδίζει
Τρέχει με ορμή την ώρα που τον θέλεις
Καθυστερεί όταν πονάει η ψυχή σου
Δε σε αγαπάει δε σε γνωρίζει κι ούτε σε λυπάται
Μην τον φοβάσαι όμως κι εσύ
Αλλά και μην τον αψηφάς όσο τον έχεις
Γέννημα του μυαλού σου λέει πως είναι
Πες του λοιπόν πόσο καλά τον ξέρεις
Όταν με βία σου μετράει τη ζωή

ΩΣ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Ήταν πριν λίγα χρόνια.
Μια εποχή του χρόνου
δεν ενθυμούμαι ποια.

Μα κι αν φθινόπωρο ήταν,
αν χειμώνας ίσως,
για μένα ήταν ανθοφόρα άνοιξη,
μοσχοβολιστή
και καλοκαίρι θαλασσινό,
όταν συνάντησα την ψυχή σου.

Συναπαντήθηκα με της λέξεις σου
της βαπτισμένες στην Σοφία
και χρισμένες στην Αλήθεια.
Έτσι είδα την ψυχή σου,
που με συγκλόνισε και είπα:
Ναι, αυτό είναι!

Ήξερες να κοπάζεις
την ταραχή
το άγχος μου
τον θυμό
την οργή
τον απελπισμό μου...

Όλα σου τα γράμματα της Γνώσης
μ' αγκάλιαζαν και σώπαιναν τα δάκρυά μου.

Θαυμαστά και ομορφοϋπέροχα
τα δικά σου όλα.

Οι στιγμές τότε, ο χρόνος μου της
στο λίγο που μου αφιέρωνες για να μιλάς
τα αληθή που γνώριζα, πως τα ζούσες.
Σεμνός, ταπεινός, μια αγκαλιά για όλους.

Σπίτι σου η κατανόηση για της πάντες,
αυτή η βιωματική κατανόηση.
Της σου οι λέξεις μίλαγαν
τα "ναι» στην καρδιά μου,
της ακριβώς χρειάζεται.

Έτσι σ' αγάπησα αυτόν τον χρόνο
την εποχή που δεν θυμάμαι
μα ήταν για μένα η εποχή της ευνομούμενης
καλοκαιρίας!

Γι' αυτό σ' αγαπώ,
γιατί σε θαυμάζω στον χρόνο τον άπειρο.

Σ' αναγνωρίζω στον παρελθόντα χρόνο,
στον τώρα χρόνο,
ως την αιωνιότητα!

ΝΕΚΡΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ζήτησα από τον χρόνο να με κάνει πλούσια και εκείνος με γέμισε
με πεθαμένα κέρματα.
Και κυκλοφορώ με σκοτωμένα λεφτά στις παλάμες και στις τσέπες.
Κανείς δεν τα θέλει.
Κανείς δεν τα παίρνει.
Ποιος αγοράζει νεκρά χρήματα ;
Και έτσι περνάει ο καιρός διψώντας και πεινώντας από χαρά.
Κρυώνοντας από αγάπη.
Και συ δεν με λυπάσαι.
Αργοπεθαίνω και ακόμα κερνάς ψεύτικα λόγια.
Ας είναι..
Έτσι κι αλλιώς δικά σου όλα.
Δική σου η αλήθεια δικό σου και το χάος.
Δική σου και γω...

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Πυρόξανθος ήλιος, μαστιγοφόρος, ανέμιζε τη σημαία της νίκης.
Ιδού ο κόσμος μου, έλεγε και τα χόρτα κιτρίνισαν.
Τα στάχια έγειραν κι ετοιμάστηκαν για θέρισμα.
Ώρα της πληρωμής και του θέρου, ώρα της απολαβής
οι άντρες άνοιξαν το πουκάμισο
τα κορίτσια κιτρίνισαν και τρύγησαν με τα μάτια
-όσα ο νους τους μπόρεσε-
κιτριτισμένα όνειρα του Ιούλη, που στέρεψε
ξανθιές αναμνήσεις μιας άλλης εποχής.
Χορταριασμένα τα χωράφια, περιμένουν τον θέρο
χορταριασμένες σκέψεις περιμένουν αμόλυντες
χορταριασμένοι οι κόρφοι των γυναικών
περιμένουν δραγάτη που θα τρυγήσει καρπούς
κι οι μήνες ατρύγητοι διαβαίνουν
παράσταση κι αγώνας, για το μεγάλο θέατρο της ζωής.
Μιλούσε ο ήλιος τη γλώσσα μας
και εμείς απαντούσαμε με νοήματα
οι πέτρες, σιωπηλές και άγριες.
Το χόρτο καμένο, τα τζιτζίκια, απτότητα
τραγουδούσαν στο κάμα του μεσημεριού.
Το καλοκαίρι μας μιλούσε με γεύσεις
σταφύλι ατρύγητο, ο πόθος
Το καλοκαίρι μας μιλούσε με ήχους.
άλλαξε το χρώμα μας, πήραμε το χρώμα του ήλιου
και διψασμένοι τραβήξαμε τον κατήφορο
το καλοκαίρι μας μιλούσε με χρώμα.
Οι άνθρωποι σώπασαν, έκλεισαν τα μάτια
ακουρμάστηκαν τη φύση, θυμήθηκαν την ανθρωπιά
που είχαν χάσει. Ατρύγητο σταφύλι η μνήμη
κι η πολιτεία μεθυσμένη, από συμφέρον και μικρότητες !
Καλοκαίρι αφημένο στου βοριά το μελτέμι
Πέτρινο θέατρο, στην αγκάλη του ήλιου
Πέτρινα όνειρα, στην αγκάλη της νύχτας !

Από την ποιητική συλλογή «Αμαδρυάδα»

ΧΡΟΝΟΣ

Διάβαζα πίσω απ' τις λέξεις.
Θα ήταν Τρίτη μπορεί και Τετάρτη-
Η γραφή σαν σφήνα τρύπωσε στην καρδιά
περνώντας αρχικά απ' τα μάτια.
Ξαφνικά σήκωσα το κεφάλι.
Είχε περάσει ολόκληρος μήνας
κι εγώ δεν το γνώριζα
Άσπρος σαν γάλα ο χρόνος
Ρευστός και ουδέτερος
Δεν είχα ρολόι να τον μετρήσω
Ή κι αν είχα έκανε λάθος!
Οι δείκτες του προς τα πίσω δεν γύρναγαν.
"Χαλασμένο θα είναι" σκέφτηκα
"Πάει μόνο μπροστά! Αδικία!"
Ν' ανακτήσω τον χαμένο τον χρόνο! Πολύ αργά.
Άδικο ο Αόριστος να μην μπορεί να γίνει Ενεστώτας ή Μέλλοντας.
Ένωσα βιασμένη, ανήμπορη .
"Θέλω τους δείκτες του ρολογιού να μπορώ να γυρίζω"
Και γέλασε!
Σαρδόνια ο χρόνος με χλεύασε.
Θα ήταν Τρίτη μπορεί και Τετάρτη
Αλίμονο
Καμιά σημασία δεν είχε!

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Σ' εφηβικών ονείρων τεθλασμένες γραμμές
 τη ζωή ζωγραφίσαμε.
 Αλαφροϊσκιωτος ο λογισμός θωρούσε.
 Ανέμελα κράσπεδα προγονικά
 χαράζαν τη ρότα στον δρόμο μας.
 Γλυκό κρασί έκαιγε στα χείλη το φιλί
 Ορμώντας να μπει στο ποτήρι με αγωνία,
 να το γευτούν, να το νιώσουν.
 Αλόγατα λευκά του ορίζοντα τα σύννεφα
 καλύπζαν ατάσθαλα στην βροχή καταπάνω.
 Κι εμείς ανυπόμονοι, κρεμασμένοι μας πύλες μας νιότης
 αδημονώντας ν' ανοίξουν για να κουρσέψουμε μας ζωής τα επέκεινα.
 Καυτός αέρας μας μπόδισε και πισωπατήσαμε
 κι μας ποθούσαμε το φευγιό διαρκώς περισσότερο.
 Στην γλύκα του έρωτα γευτήκαμε πίκρα.
 Μα ήταν του χρόνου τα δάκρυα που πόνεσαν πιότερο απ' αυτά μας καρδιάς.
 Σαν εκείνος τελείωνε αυτή η ατέλευτη, αγέρωχη πορευόταν ξέφρενη σ' ονειρικούς
 παφλασμούς μ' ένα σώμα αδύναμο ν' ακολουθήσει.
 Η θάλασσα τα χείλη πλατάγισε κι ο χρόνος μέρωσε.
 Μας ήβης το αιώνιο να στέκει παρέκει
 μας πάθη οχλώντας η αλλήθωρη κι εμείς ούτε που νιώσαμε για πότε ο γέρος μας τύλιξε.
 Θα ήταν τότε που ο Αχιλλέας κοκάλωσε το άρμα να δει το κουφάρι του Έκτορα δεμένο από
 πίσω.
 Αλίμονο. Ο χρόνος άντεχε ακόμα να κρατά τα ηνία. Ανήλεος.

ΤΡΕΙΣ ΛΟΓΟΙ ΣΤΟΝ ΧΑΜΕΝΟ ΧΡΟΝΟ

I

Σημείωση του χρόνου. Στίξη.
Όσο κι αν το επιθυμείς, δεν μπορείς να παραβλέψεις την τελεία.
Το κόμμα στην δύση της μέρας.
Σκότος, να μην ενδώσεις σε ένα επιφώνημα!
Το πέρασμα του χρόνου μια πεταλούδα που θνήσκει στις ψυχές μας.

Πρόσθεσα μια παράγραφο, να διακοπεί ο λόγος
κι ο χρόνος να πάρει την άγουσα
το πράσινο των κυπαρισσιών που με ενδύει στον πρόχειρο θάνατο.
Μια παύλα στην αρχή κυλάει ως πρόσωπο και μη,
ανάμεσα στα νερά του Αχέροντα.

Στις αναδυόμενες παρενθέσεις
δεν σκάλισα τις λέξεις στο παραλήρημα μιας ομάδας
από ασπρόμαυρα πετούμενα στα αβαθή των αλυκών.
Συμπληρώματα ζωής που διασχίζω, διασχίζεις,
διασχίζει και ο τρίτος,
μέσα σε ομοιωματικά για να τονιστεί η μονοτονία
και το προγεγραμμένο αρχικό τέλος.

Κι ύστερα το γλαυκό θαυμαστικό!
Τι να δηλώσω τώρα, εδώ στα παλλόμενα μονοπάτια
Θαυμασμό; για όσα έζησα
Χαρά; που καταφεύγω στις φωλιές των χελιδονιών,
ελπίδα; πως θα κρατηθώ από μια αχτίδα,
φόβο ;μην σπάσει, ένα ξαφνικό αίσθημα;
Άραγε θα είναι αγάπη,
προσταγή από μια αιώνια καμπή του;
Πατώ επί των βημάτων μου κι όχι επί του χρόνου!

Πριν από τα αποσιωπητικά, ευνόητοι λόγοι, σεβαστοί,
μια σειρά από ευτελούς αξίας ερωτηματικά,
θα απαντήσουν στη δίψα της στέρησης του χρόνου
όταν τον θελήσαμε, στην ώρα που έπρεπε να έρθει,
στις θλιβερές μέρες τις μονόχνοτες νύχτες που περάσαμε
και αλώσαμε την ουσία.
Απωλέσαμε το γίνεσθαι του άξιον εστί.

II

Ο χρόνος που χάθηκε
Σαν να με τιμωρεί που τον άφησα να τεθεί στο πλην
Και δεν ξέρω τον λόγο.
Θαρρώ πως δεν θα τον μάθω ουδέποτε

Μεγάλωσα μαζί του
Χέρι με χέρι
Χαρτί, καλαμάρι, περιπλάνηση στα ρήματα
Γεννιέμαι, μεγαλώνω, κρατιέμαι και τώρα
Είτε στην ενεργητική, είτε στην παθητική φωνή
Αναμένω το ρήμα πεθαίνω να ζήσω.

Λυπάμαι που σα φυσά κλείνω τα παράθυρα
Φοβάμαι τον δριμύ αέρα
Διστάζω και τραβώ το χέρι απ' το μάνταλο
Ποδοπατώ μια μνήμη ίσως την ονομάσω ερινύα
Με πονούν οι φτερωτές τύψεις
Κι όταν
Με πιάνει το παράπονο ανάβω ένα κερί αιώνιο μνημόσυνο
Στον χρόνο που αφήνει απλώς ένα σημάδι
Μου αποδυναμώνει την τεχνική του λόγου
Και υποκλίνεται στον πληθυντικό
Στον χρόνο που αφήνει απλώς πολλά σημάδια
Στο κορμί
Στην ψυχή
Και υπογράφει αιωνίως δικός σου
Αύριο πάλι

III

Αν ο χρόνος είναι πίκρα
Αγγίζω μια πίκρα στο βλέμμα σου
Πίσω από το παραθύρι που έκλεισες
Παραμονεύει ένας χλωμός ήλιος. Ο ίσκιος σου.
Σπάθη απελέκητη στα ανέγγιχτα του χρόνου
Πάνω της καρφίτσώνονται ερινύες
Σ' ότι πεθύμησες
Ότι πόθησες
Σ' ότι σκούπισες με το μαντήλι του νοτιά
Στα ροδομάγουλά σου.

Αν ο χρόνος είναι λύπη
Βάφει με λύπη το Καλοκαίρι στα χείλη σου
Το χέρι του, σφικτά κρατεί το Φθινόπωρο
Σαν ένα βαρύ κτύπο
Πάνω σε ότι έζησες
Και θες να ζεις
Κόβοντας ότι ονειρεύτηκες στα σκότη
Σ' ένα διπλό χορευτικό
Και η ζωή σου
Μία οδός που αμφίδρομα παραδίδει σκυτάλη
στις αιώνιες δρασκελιές του χρόνου

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Η σελήνη, αυτή μας είδε , αυτή ξέρει, αυτή θυμάται.
Κι ο ποταμός κι ο άνεμος.
Συ μόνον λησμόνησες!
Ποια η αλήθεια σου;
Το χτες;
Το σήμερα;
Το αύριο;
Απόψε , καθώς τ' ολόγιομο φεγγάρι θα λούζεται στις θάλασσας την απλωσιά ,
στοχάσου τις πανσέληνες της Αγάπης μας στιγμές,
κι απίθωσε την ματιά σου στην φεγγαρόστρατα .
Εκεί θα σε προσμένω.

ΦΥΚΟΕΣΣΑ

Στο παραθύρι γερμένη αναμετρούσε της βροχής το ράπισμα στην θάλασσα και την μέσα της καταιγίδα.
Το κύμα το πολύβουο αφουγκραζόταν και τους ξέπνοους της καρδιάς της αχούς,
ένα κουβάρι φύκια κι αρμύρα και ταξίδια που δεν έκανε.
Δρασκέλισε το κατώφλι.
Ψυχανεμίστηκε ανάερα ο Γλάρος
τις κραυγές της τις βουβές και πάνωθέ της με απορία ζυγιάστηκε.
-Μου μοιάζεις ,ψιθύρισε Εκείνη,
βαθύ μου πέλαγος, σου μοιάζω!
Εκεί ,εκεί, στην γραμμή του ορίζοντα ,εκεί, στου ουρανοθάλασσου το σμίξιμο
εκεί, εκεί....
Έγινε ένα με την αλμύρα ,
κι αυτή ΦΥΚΟΕΣΣΑ.

ΑΔΙΕΞΟΔΟΥ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Ορίζοντες κλειστοί στη θύμηση.
Αλισάχνη κηλιδώνει το διάβα του Χτες.
Του απελθόντος καιρού οι συντεταγμένες στοιχειώνουν.
Απέλπιδες κραυγάζουν για ύπαρξη.
Δειλά απλώνει η ψυχή τ' ακροφτέρουγα.
Δεινή όμως η Επιβίωση ορθώνεται
- Φωτιά και μαχαίρι στην Μνήμη ,
τι δεν της πρέπει μνημόσυνο.
Βιώθηκε, προσπέρασε, διάβηκε,
αμείλικτη η επιλογή της.
Αρχέγονη στιγμή, το Τώρα!

ΨΥΧΗΣ ΕΙΔΩΛΟ

Το Είδωλο την τόξευε,
στου καθρέφτη το αντιφέγγισμα.
Εχθρών βέλη οι χαρακιές του Χρόνου.
-Πως; πότε; γιατί; αναλογίστηκε.
Ποτάμια οι μνήμες, θολερά, διάβηκαν.
Ρυάκια στο πάτωμα κύλησαν.
Σφάλισε τα μάτια...
Και κει το Είδωλο τραγούδησε.
Καθρεφτίστηκε η ψυχή.
Γλαροπούλια έκρωξαν,
σεργιάνισαν όνειροκύματα ,
αντάμα λικνίστηκαν φύκια κι αλμύρα.
Ο χορός της !
Η μυρουδιά της !
το ουρανοθάλασσο της!
Η γεννήτρα της!
Χαμογέλασε...

ΤΟ ΡΟΛΟΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΜΟΥ

Χτύπησε η ώρα μεσάνυχτα δώδεκα
και σκίρτησε η καρδιά του Ιούλη.

Χτύπησε η ώρα μία
και χλώμιασε το ολόγιομο φεγγάρι του Αυγούστου.

Χτύπησε η ώρα δύο
κι έγειρε μεθυσμένος ο τρυγητής Σεπτέμβρης.

Χτύπησε η ώρα τρείς
και σε χέρσα γη έπεσε η σπορά του γεωργού Οκτώβρη.

Χτύπησε η ώρα τέσσερις
και μάτωσε στην καγκελόπορτα ο Νοέμβρης.

Χτύπησες η ώρα πέντε
κι έχασε όλα τα δώρα ο γιορτινός Δεκέμβρης.

Χτύπησε η ώρα έξι
κι αρνήθηκε να έρθει ο νέος χρόνος τον Γενάρη.

Χτύπησε η ώρα επτά
και χάθηκε στη στροφή ο κουτσός Φλεβάρης.

Χτύπησε η ώρα οκτώ
και κόκκινη γραμμή από αίμα στάλαξε στο χιόνι ο Μάρτης.

Χτύπησε η ώρα εννιά
και μαυροντύθηκε για την προδοσία της Σταύρωσης ο Απρίλης.

Χτύπησε η ώρα δέκα
κι ο Διόνυσος ως Ευάνθης δεν ανεστήθη την Πρώτη του Μάη.

Χτύπησε η ώρα έντεκα
και με δρεπάνι με έκλεισε στο χώμα ο θεριστής Ιούνης.

Χτύπησε η ώρα μεσημεράκι δώδεκα
και χαίρομαι που με κρατάει αιώνια στα ουράνια ο γεννήτωρ Ιούλης.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΗΣ

Με ξεγελάς Χρόνε
Βιαστικέ κι Ανύποπτε
και με κυκλώνεις
Δεν πρόκαμα για χτες να πω
και τσουπ !
κάμποσα χρόνια μετρώ
μπορεί και τα μισά του αιώνα.
-Πότε οι Άνοιξες και πότε οι χειμώνες;;
Ε και;;
οι νύχτες άλλοτε σκοτεινές και άλλοτε φεγγοβόλες
στις καρδιές θα ευωδιάζουν Έρωτα
και χίμαιρες πάντα θα μας τάζουν..!

Σε περίμενα από καιρό Φθοροποιέ
Σ' αναγνωρίζω από τα χέρια μου
που σαν ποτάμια ορμητικά κι αόρατα
τις φλέβες μου φουσκώνουν.
Μα εσύ μην γνοιάζεσαι γι αυτό..
Στα χνάρια πάνω περπατώ
αυτών που πέρασαν πριν από με
και σιγουριά μεγάλη νοιώθω..

Πότε ανατέλλει ο ήλιος και πότε δύει;;
Ε και;;
Τις πιο πολλές φορές θα περνά και θα ξαναπερνά
απ' τις κουρτίνες στα παράθυρα και θα τις καίει.
Θα μπουμπουκιάζουν τις Άνοιξες τα κλώνια της ροδακινιάς
και το καλοκαίρι τους καλλιστήμονες
μιλιούνια τα μελίτσια θα μαζεύουν..

Τικ τακ τικ τακ σαν εκκρεμές
έχεις μια μελωδία στη σιωπή
ανάμεσα στον θάνατο και την ζωή
Συμπαντικός και Άπειρος
λικνίζοντας την μοναξιά σαν τις κοιλάδες
και σαν τα βουνά.. Βουβά..
όγκοι σιωπηλοί

Ε και;;
Εμείς θ' αγαπούμε τους τραγουδιστές του δρόμου
μερικές φορές κι εμείς θα τραγουδούμε
κι η αύρα η βραδινή κι αυτή θα τραγουδά ανάμεσα απ' τα φύλλα
κι οι άνεμοι θα γνωρίζουν των δέντρων τις αντοχές..!

Χρόνε Αφθαρτε
Μεγάλε Εξουσιαστή της επίγειας ζωής μας
μόνον ο θάνατος δεν σε νικά
μα ούτε κι εσύ εκείνον..
Είναι θαμμένοι στον Ύπνο τους
Έχουν όλοι ξαπλώσει και βαθιά κοιμούνται..
Μην γνοιάζεσαι γι αυτό..
Ο ήλιος κι η βροχή δεν τους πειράζει
Μηδέ το Ουράνιο Τόξο..

Ο ΧΡΩΣΤΗΡΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Σαν τον βαφέα που ρέει τις χρώσεις του
στο μέταλλο σώμα
και κλείνει τους πόρους της γύμνιας,
που μεταποιεί τις ραγάδες της ξέσης
σε στιλπνές φορεσιές συντήρησης,
όμοια κινείται ο πανδαμάτορας χρόνος.
Γραμμίζει τον προδήμιο με το σαδιστικό χέρι
συνομιλεί με τις αρπαγές του
πίσω από τους γκρεμισμένους τοίχους του παρόντος
και αμυδρότερες τις μεταθέτει στο αδιάβαστο μέλλον.
Έχουν τεράστια κύματα οι πλεύσεις του χρόνου
χρόνος των απωθήσεων
χρόνος της προσμονής
της παραίτησης
της λήθης των συσσωρευμένων
της σύμπραξης των σιωπών.
Ενίοτε μεταμφιέζεται Άνθρωπος
μυρίζει τους τύμβους
-μια ηττοπάθεια τον διαπερνά-
και ζωγραφίζει τα θανατερά μάρμαρα
για να απαλύνει έναν φόβο στιλπνίζοντα
και εργατικό.
Κι εκείνη η αφορισμένη πυρά των αρτηριών του
με χρώσεις γκρίζας εξώπορτας
μεταφέρει των παλμών του το γδάρσιμο
σε μέλλουσες βροχές.
Αλλόχρωμο δάκρυ λυτρώνει
αχάραγες καλημέρες, καλησπéρες ατάξιδες,
ανθρώπινες σχέσεις
και ανοίγει ο στεναγμός στα δύο.

Ο χρωστήρας χρόνος
"βάζει τὸ δέρμα τῆς προσαρμογῆς καὶ χάνεται".*

* στίχος Κικής Δημουλά

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Το λυκαυγές φωτίζει τον εύθραυστο δρόμο του
και συμπάσχει με την πτώση της κρυστάλλινης βροχής.
Τείνω το χέρι μου στ' ανώφελο του χρόνου
μια εξοικείωση - όσο να το κάνεις-
τη χρεία του βαθιά υπηρετεί.
Τινάγματα ερέβους
του μέλλοντος υπαινιγμοί
του άκαιρου πιστώσεις και άλλα συναφή
συστρέφονται στη φέξη της σιωπής.
Αναμονές και παρατάσεις, ενστάσεις χρονικές
και λοιποί ουσιαστικοί προορισμοί
μεταλλάσσονται σε λεπτοδείκτες άτεγκτους
και ορίζουν την αναληψία των ωρών.
Χαράματα, ασάλευτος στέκει κι ο νους
του απολογισμού δεινός τεχνίτης
κι αποκοιμίζει στα βαθουλά του ύπνου μαξιλάρια
τ' απόβροχα λησμονητέων συναναστροφών.
Της νύχτας τα περάσματα
με βιάση δρασκελίζουν τη στιγμή
-κοπιώδεις ονειρώξεις μιας ηδονής μοναχικής-
και χάνονται στου άκαιρου τη μήτρα.
Φευγάτες ακούσια εκροές πάνω στου χρόνου το κορμί
χρίζονται του σκότους ανούσιοι αφορισμοί
και δαπανούν πολύμορφα το φως.
Γεννήθηκα γεννιέμαι και αναγεννιέμαι
στου διάχρονου την αδηφάγα μηχανή.
Έξι και μισή
μιας αμφίβιας ώρας η σύλληψη μόλις έχει τελεστεί.
Ο χρόνος ένας φαύλος κύκλος
και η φθορά ένα ταξίδι στη βροχή.

ΒΡΑΔΙΑΣΕ Η ΖΩΗ

Πήρε να βραδιάσει η ζωή ...
σιδερένιος κι αψίθυμος ο ουρανός
ορμητικά βουτάει στο στέρνο.
Ένα κορίτσι αλλοτινό
με όψιμη θωριά,
σαν σκόνης κύμα φάνηκε
στη φλόγα του κεριού,
που ξέχασα κοντά στο παραθύρι.
Έχει πληγές στα γόνατα
και αίματα στα χέρια του
απ'τα παιχνίδια της αλάνας, ακόμη...
Βαδίζει όλο τσαχπινιά, μ' ένα φόρεμα φλοράλ
στους αστραγάλους σηκωμένο.
Με νάζι απλώνει όνειρα στα σχοινιά
με καράβια και χάρτες ζωγραφισμένα.
Πήρε και βράδιασε η ζωή ...
κι ο αψίθυμος ουρανός
απόσωσμα ψυχής άρχισε να στάζει.
Κι ένας άνεμος γεμάτος συντριβή
έσβησε το κεριό στο παραθύρι...
Τα προικιά απ' τις αγάπες
και τις αναμνήσεις του κοριτσιού
απ'τα σχοινιά
μην ξεχάσω να μαζέψω.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Δειλινό.
Ο κισσός αγκαλιάζει το σπίτι ...
Σφιχτά..
Σαν να προσπαθεί να το κρύψει.
Μόνο του . Παλιό πια ..
Φτιαγμένο από εκείνες
τις σκληρές πέτρες της σιωπής,
με λουλούδια ριζωμένα ανάμεσα.
Κι ένα γιασεμί στην χειμωνιάτικη αυλή του
να μοσχοβολά ακόμη, μια ιστορία
εγκαταλελειμμένη και περαστική.
Προς κατεδάφιση γράφει απ' έξω ...
Αρχοντικό θα το λεγες, χωρίς περγαμηνές και οικόσημα.
Μόνο του
με ένα παράσημο ματωμένου ουρανού
που αρνείται να παραδώσει.
Μόνο ... Σαν μερικούς ανθρώπους.

Μεγάλωσα πια και...

Δεν πυρπολούμαι από διάτρητα προσκυνοχάρτια.
Δεν προσυπογράφω στιγμές χρεοκοπημένες.
Δεν δέχομαι έντοκες αγάπες με πλαστογραφημένα σ' αγαπώ.
Δεν τρέφω διαβατάρικες υποσιτισμένες φιλίες.
Δεν παραμυθιάζομαι από διακινητές ονείρων.
Δεν χειραγωγούμαι από ανέστια αισθήματα.
Διεκδικώ την λεύτερη επιλογή μου
και με υπερασπίζομαι σε
ό,τι άγονο αφιππεύει στην ψυχή μου.

Ο χρόνος κοίταξε αμήχανα το ρολόι του.

Του χαμογέλασα και αρμένισα στο παρελθόν
και σ' αυτά που το ανατάραξε ...
Στοιβάξα αγάπες και κειμήλια από οδύνες.
Πρέπει να φύγω ... μου είπε
θέλεις κάτι ?
Ναι του αποκρίθηκα,
να μου ξεμπλέξεις τ' αστέρια απ' τα μαλλιά μου ...
Λίκνισε το κομπόδεμα της νιότης μου
πάνω από τις θολωτές ρυτίδες και μου έκλεισε το μάτι.

Προσποιήθηκε πως άνοιγε πανιά και μου ζήτησε τα δανεικά του...!

Δεν έφυγε ...
πήγε και κρύφτηκε ξανά στο γνωστό στενό του.
Ήξερε...
πως μόνο αυτός μου είχε απομείνει !

ΧΑΛΑΖΙΑΣ ΜΕ ΡΟΥΤΙΛΙΟ

κόσμος εφήμερος αγάπη μου ο δικός μας
πέρασε τόσος καιρός από κείνο το πλέγμα
ακατέργαστων της νύχτας φωνές
γοερό κλάμα σε χαλύβδινες χορδές

τόσος καιρός από τότε δεν έχει σημασία πια
κουρδίζονται τα καριγιόν στο κόψιμο αναπνοής
καπρίτσιο στο πέρασμα της ανηφόρας χρόνου

τι σημασία ο καιμός για το κελί της αγάπης σου

ασπόνδυλα μαλάκια παντού - το σώμα θυμάμαι
ακόμα το βύθισμά του - θυμάμαι
κολυμπούσε σε χώρους άγνωστους πρωτόγονους

η εικόνα σου - ρουτίλιο σε διάφανο χαλαζία -
νήματα χαλαρά δεμένη κάθετε κάπου άφωνη

ΠΑΛΙΟΣ ΠΟΜΠΟΣ

εύκαμπτη ελαστική - ισχυρά τεντωμένη η ψυχή
μετράει τη ζωή στο φως γυρεύοντας σκιές

στο διάβα της το σκοτάδι ζητά τις αναμνήσεις
και στο μακρινό ορίζοντα το φάσμα

όπως είναι ελαφριά πάει και πάει πομπός η ψυχή

όσο προχωρεί τόσο μακραίνει ουρανοθέμελα
- πομπός και δέκτης σακί δερμάτινο στεκούμενο-

στην αναχώρηση ασκί χαλαρωμένο
με τον δικό της κώδικα να μεταβάλλεται στο κείμενο

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

και η καρδιά μου έχει το χρόνο της
στις διακυμάνσεις της αγάπη σου
μετριέται σε δαντικούς κύκλους

σε ακτινική αρτηρία πιέζει γοργά
το πετάλι της συγκίνησης
ζητωκραυγάζει στο πέρασμά της

- θαλασσινό τραγούδι η αγάπη σου -

ο έρωτας φτέρωσε πεταλουδίζει κύκλους
τύμπανα τραντάζουν τους παλμούς
τρελή υπέρβαση σε ευφορία καρδιάς

οι κώδικες ντύνουν προνύμφη έτοιμη
στο πέρασμα του χρόνου – του δικού σου βέβαια –
κάμπια σε μεταμόρφωση να απομακρύνεται

- γιατί απομακρύνεσαι και στενεύει ο χρόνος -

ο κύκλος ξεχειλώνει η απουσία σου κόμπος
πώρωση ο πόνος απλώνεται απεριόριστα και

δίχως τραγούδι καταρρέει ο Χρόνος
δίχως το ναύλο ψυχομαχά σε υπόγεια κόλαση

Η ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

είσαι και εσύ σελήνη είσαι έλξη είσαι
αγάπη άγνωστου πλανητικού συστήματος
παλίρροια που χίμηξε το σώμα μου
και πλημμυρίδα που ανελέητα με πνίγει

πότε βουνό και πότε θάλασσα με αγκάλιασες
απορροή γλυκού νερού μέσ' την αλμύρα μου
πότε δεντρί πότε αστέρι σε βάραθρο με πέταξες

μαγνητικό πεδίο- άγνωστο σπήλαιο σκοτεινό εσύ
στη τροχιά μου εξέλιξη και τσουκτερή αδυναμία μου
λαμπρακιά ψυχής και δάγκωμα νυχτερίδας είσαι
Νεκύδαλλο του χρόνου εσύ με τύλιξες ψυχοπομπός

λευκή νύμφη σιωπηλή στο ουράνιο στερέωμα είσαι

ΧΑΘΗΚΑΜΕ

Χαθήκαμε
στου χρόνου
τα βαγόνια,
που κουβαλάνε
τις ώρες,
τις μέρες,
τους μήνες
κι έμεινε
μόνο η ελπίδα
να ζωγραφίζει
στο κάδρο
της ζωής,
λες κι εκεί
μέσα... όλα
χωράνε.

Θυμάσαι;
Εκείνο το αύριο
Που μαζί περιμέναμε;
Ήρθε
Και πέρασε
Έγινε χτες
Εμείς όμως είχαμε φύγει ήδη
Δεν είμασταν εκεί για να το ζήσουμε
Κι' αφήσαμε το χρόνο να κυλίσει χωρίς εμάς

ΙΧΝΗ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Μην περιμένεις το τέλος της μέρας
να βγάλεις φωτογραφία.

Σε μια μέρα μπορείς ν' απλώσεις
όλη τη ζωή μπροστά σου
και μες σε ανθισμένες λυγαριές και αγριοθύμαρα
να μην τη χάσεις απ' τη ματιά σου.
Κι όπως θα γυρνάς και θα σεργιανάς,
θα ξεπηδούν εκείνες οι τρελές ευωδιές,
το άρωμα απ' την ανασαιμιά σου.

Μόνο που τα συναισθήματα δε φωτογραφίζονται,
αλλά αγγίζουν με άλλο τρόπο την καρδιά σου.
Οι αισθήσεις φέρνουν συγκινήσεις
κι όσο πιο πολύ επηρεάζονται
άλλο τόσο λαμποκοπά η ζωή σου
και γίνεται θυμίαμα και χρώμα ανεξίτηλο,
να μη σβήνει από καμιά ταραχή
κι αέρα πελαγίσιο.

Θα ήθελες ν' αφήσεις κάποιο ίχνος
ως του δειλινού την ώρα
και παλεύεις να προλάβεις
μες στο κρύο και στους ίσκιους.
Μα η αγωνία είναι τόσο επίμονη,
που όλο σε κεντρίζει ν' αμφιβάλλεις
και να μένεις ανικανοποίητος
ως το τέρμα.

ΓΡΗΓΟΡΑ ΠΕΡΝΑ Η ΑΝΟΙΞΗ

Και τώρα που σου γράφω
ο παππούς φυτεύει υάκινθους και τριαντάφυλλα,
αυτά που κι εσένα σου άρεσαν.

Έμπαινες στον κήπο κι ήσουν ωραία,
μπουμπούκι τρυφερό
σαν όλα τα κορίτσια τα έφηβα
και σ' έτρωγε η αγωνία να με δεις.
Αλλά δεν πίστευες
πως η άνοιξη περνά γρήγορα
και μαραίνονται τα λούλουδα
και πως όλα κάνουν τον κύκλο τους,
να βρίσκει το βλέμμα αφορμή,
να στρίβει αλλού να δει
μια νέα εικόνα.

Κι εσύ, τι κι αν ήσουν όμορφη;
Ο χρόνος σε προσπέρασε
και όσα περίμενες, δεν κέρδισες.
Κι ας στηνόσουν
να τον δελεάσεις απ' το πρωί
με του γέλιου σου τη γλύκα
και τα μαλλιά τα ξέπλεκα.

Φαίνεται, δεν έφτανε που είχες
την αγάπη σου για πρόσχημα,
που χρωμάτιζες τη δικιά σου εποχή
χτίζοντας μνήμες,
να λες κάποτε, πως σου ανήκουν όλα
και οι χαρές κι οι πίκρες
ήταν στο πρόγραμμα.

ΑΝΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΣ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Το ξέρω,
άλλοι θα σταθούν στην αποβάθρα
περιμένοντας όσους θα γυρίζουν.
Με άλλο όμως, ύφος,
γιατί εμείς που παραμέναμε,
θα έχουμε ήδη φύγει,
σ' ένα ταξίδι που χαραχτηκε στο χρόνο,
κουβαλώντας όλα εκείνα που ζήσαμε
και μας άλλαξαν.

Αλλά εγώ, είχα πολλά
να κρατηθώ μαζί σας,
να σας αγκαλιάσω, να σας φιλήσω,
να πω και μια κουβέντα.
Και θυμώνω που όλα θα πάνε χαμένα,
που δεν ήξερα πως ήταν μάταιο
να ακουμπώ στη μνήμη μου τα πάντα,
λες και θα ζήσω αιώνια,
ενώ το κλειδί το κράταγε άλλος
να παραμένω παροπλισμένος,
αφού υπήρξα πάντοτε ένας ξένος
κι ως φιλοξενήθηκα στην καρδιά σας,
χωρίς ποτέ να καταλάβω,
πως ήμουνα ένας ταξιδιώτης συνηθισμένος,
το πιο ανυπεράσπιστο σωματίδιο
στο υπερπέραν.

ΨΑΧΝΩ ΤΟ Α...ΑΛΦΑ

Με το ποδοβολητό των αλόγων
ξύπνησαν του λήθαργου τα κύματα.
Ο ήλιος έτρεχε, φιλούσε τα βουνά
να δώσουν το σκήπτρο στο φεγγάρι.
Ένα γλαροπούλι θύμωνε
με το τουπέ της νυχτερίδας.
Απέναντι ζευγάρωναν οι άνθρωποι
αφού είχαν κλείσει τα παντζούρια,
ζώντας την απόλαυση της σάρκας τους.
Σάπισε όμως το σκοινί ξαμολώντας
στο πέλαγος τη βάρκα τους.

Η αγαμογένεση δε χόρταινε τα ερωτηματικά.
Ο αβάς θυμιάτιζε χωρίς την αλυσίδα
κι εγώ ψάχνω να βρω το Α ... Άλφα

ΤΟ ΠΙΘΑΡΙ Της ΠΑΝΔΩΡΑΣ

Μινιόν γλυπτό στολίζει το τραπέζι.
Cd παίζει τραγούδι που σ' αρέσει.
Ρομαντικό δεν είναι το δείπνο μας.
Συζήτηση χαμηλόφωνη.
Ρωτάς ποιο μέλλον ;
Το παρόν γιατί δε μας γελά;
Κι εγώ σου δείχνω φωτογραφίες.
Παραλία, ήλιος, αλκοόλ.
Παρνασσός, κόκκινο κασκόλ.
Τακούνι σε αυλάκι.
Ρύζι με ξυλάκι.
Γελάς το χθες μα κλαις το τώρα.
Φωνάζεις, κοίτα...
Άνοιξε το πιθάρι η Πανδώρα.

ΕΝΔΙΑΜΕΣΟ ΕΝΔΙΑΙΤΗΜΑ

Μετρώ τα λεπτά...
Πάντα με ένα ρολόι
Ο χρόνος για μένα κυλάει αργά

Άλλες φορές πάλι
κυλά πιο γρήγορα
αέναη πάλη με το σήμερα

Ατέλειωτος ο χρόνος
μην πάει κάτι στραβά
η ακρίβεια κοστίζει

Κοστίζει ζωές παγιδευμένες
στο δευτερόλεπτο, στο λεπτό
σε κείνο το αδιάφορο για τους άλλους κλάσμα

Η ζωή ενός διαβητικού μοιάζει
με κείνη του ακροβάτη...
Ακροβατώ κάθε μέρα

Η ινσουλίνη το σκοινί που βαδίζω
ενέσεις ανάσες μετέπειτα
ενδιάμεσο ενδιαίτημα του υπάρχω

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Σε έξαρση η ένταση
ψυχής!...
Δημιουργούσε
περιβάλλον
ν' αγγίζω ποντίζοντας
μια θάλασσα
δίχτυα!... Για ένα χάδι
αγκυροβόλησα
ενέργεια και πνοή
στα χείλη;...
Νυχτοπερπατήματα
ξεδόντιαζαν
βυθίζοντας σκέψεις;...
Ανέκφραστες
δεν πόντισα
στις αντιθέσεις;...
Πάθει
του χώρου μας
βασάνιζαν
το χρόνο;...Στα μάτια
συναίσθημα
στις διαφορές!...
Δεν συντηρώ.

X

Σαν ένας κάτοχος πτυχίου φοιτούσε, το βλέμμα της, ευγενής δεν διατηρώ στις φωτιές, καρφώνονταν... σε ένα πλέγμα και νήμα φυλακισμένου αναστάτωσης... αγγίζοντας, απουσίες;...
Ορμητικές, σκέψεις άναβε με τις στιγμές άρνησης να εξαπατούν ομορφιάς, πολύπλευρη έσπερνε... στις σιωπές, αγάπης, εωσφόρος ρομαντικά αφηρημένη, απορρίπτω, σε πόθο τυφλού, δεν κατοικώ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ

Στολίδι, ο κόσμος
που άφησα
ελευθερίες;... Χάνονταν
αγάπης
σε χαλάρωση η πτώση της;...
Κρυφά
γυρνούσε, στις ψευδαισθήσεις
φτώχιας
το σύνολο, σε σχέσεις
αγγελικές
φτωχή!... Γυρνούσε
της άνεσης
θα αφήσω!... Μελωδίες
πασίγνωστες
που δεν συνόδευαν!...
Το φως.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ

Συναισθηματικά συνδέομε
στους στίχους
ζωής, απολαύσεις;...
Σαν αλυσίδες
κατάδικων που δεν μου λύνουν
Ελευθερίες!...
Βρήκα να ακουμπώ
το άγνωστό η
το σωστό;... Πανίσχυρο
εισακούγεται
στους κυβερνόντες!... Δεσμοφύλακες
καταριθμώ
στη γλώσσα μου;... Πλούτη
σε φάρδος
σκέψεις εξαναγκάζουν
Σε βία η
φραγμό ελευθερίων
μας βάζουν
σε ανακριβείς ανάπτυξη
κι αν προσπαθούν
περιμαζεύω!... Κύκλους τους
σ' ένα κοινό
μικρό που ασυνήθιστα
εκλέγουμε
με έφηβους!... Τους ανεβάζω.

ΔΩΣΤΕ ΜΟΥ ΘΕΟ

Δώστε μου λίγο
λίγο Θεό
να επεξεργαστώ
την απειλή
στα μακριά μου όνειρα
να προκαλώ!...
Τα ξεχασμένα;... Νάος
απάτητος
γεμάτα νόημα μιας ιστορίας
επιβλαβής
που μας φορτώσανε
διαρκώς!...
Στη δράση τους, θα σταματώ
κι αν αιωρείται
δεν ακουμπώ το τραύμα τους;...
Ανάρτηση
καταπονεί, μόνο, για μας
το κουρασμένο;...
Αθέτηση, στις προδομένες
προσευχές
κάθε κατάσταση!...
Μη φυσιολογική αξιόποινων
κολάσιμη
πράξεις και καταστάσεις
σε τι ανθρώπινα
προκύπτουν;... Σε αυτό!..
Το σύνθετο
πολιτισμού μας αποφεύγουν
το λυρικό!...
Τραγούδι του σήμερα
Τραπεζικό
πιο ψεύτικο και προσευχής
δεν αντιδρά!...
Ούτε θεός.

X
Με σκέψεις
κούραζα
την μοναξιά;!...
Ξανά
ορίζοντές!...
Της μεταφέρω.

«ΠΟΙΗΣΗΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ»

Ποιητική Συλλογή (2010 – 2016) (Απόσπασμα)

Καί ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων, καί οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἔλεγμούς»

5

Κάθε πού σέ θυμᾶμαι
τό
 ἴδιο
 ἀκριβῶς
 πονάω,
ὅπως ἐκεῖνο τοῦ Πολυτεχνείου
τό
 βράδυ,
 πού στῆς
 ἐξέγερσης
 τόν παλμό
 τά χέρια ἀντάμωσαν.

Και στοῦ 1973 τόν χρόνο
 ἀπεφύγαμε
 τήν ἐκδοχή
 πῶς τῆς Κύπρου
 ἢ καταστροφή
ἐπικείμενη στῆς διχόνοιας τόν μανδύα.

Χρονότυπα

«Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον, και πρόσεχέ με
και είσάκουσε τῆς δεήσεώς μου...»

A

Τοῦ χρόνου ἡ

σ
τ
ι
γ
μ
ή

Πῆρε τό

ῶ
ν
ο
μ
ά.

Κι ἔγινε ἀλησμοσύνη.
Κι ἔγινε ψιθυρισμός.

B

Καλπασμός στό λαιμό

ἡ
λύτρωση.

Τήν

ράβεις

στόν

χρόνο,

τήν

στέλνεις

στόν

ὀρίζοντα,

χαρταετός ἡ ζωή.

«ἡ θάλασσα εἶδε και ἔφυγε...»

Γ

Στίς θαλασσοσπηλιές
 ή διασφάλιση
 τής δοκιμής.
 Στοῦ ψωμοῦ
 τό ζύμαμα
 ή άγρυπνία.
 Προζυμένος,
 ὁ χαμένος
 ἔρωτας,
 δίχως φτερά.
 Τροφοδότης
 καί κελαριστής.
 Ἄλλοῦ δοσμένη
 ή άποκλειστικότητα
 κι ή άβεβαιότητα
 νά σκιάζει
 άπειλή
 στό μύθο τής Ἄφροδίτης.

«Τό πνεῦμά σου τό άγαθόν ὀδηγήσει με έν γῆ
 εύθεΐα.»

Δ

Ρόπτρο
 στήν
 φ
 λ
 έ
 β
 α
 τής έλπίδας.
 Συμπίπτει
 τό
 ὄ
 ν
 ει
 ρ
 ο
 μέ τήν πανσέληνο.

Ξεμουδιάζουν

τά
δά
χτυ
λα

ἀπ' τή σιωπή
τῆς ἐπαφῆς. καί

ἀ
πει
λοῦν

τά ἴχνη
τῆς ἀγάπης.

«πᾶσαι οἱ ὁδοί Κυρίου ἔλεος καί ἀλήθεια»

Ε

Ἕνα τρικύμισμα

Μιά

τρα
μου
ντά
να,

κι ὁ χρόνος
σταθερά

ἀμετάκλητος,

σφηνωμένος

στούς

βρά

χους,

τοῦ Ψηλορείτη.

ΣΤ

Μαντατόροι

τοῦ

χρόνου,

οἱ φύλακες

στίς

πραγματοποιημένες

θυσίες.

Στούς
φεγγίτες
τά
φτερουγίσματα
τῶν
χελιδονιῶν.

«τόν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τήν ἐπιθυμίαν»

Ζ

Ο χρόνος,
μιά ἀνάσα
εἶναι;
ἢ
κι ἓνας ἀναστεναγμός;
Τό θρόισμα
τῆς μιᾶς
καί μόνης
στιγμῆς;

Ὁ χρόνος,
αὐτό
πού μᾶς λείπει;

Ὁ χρόνος,
πόθος που μένει
ἀπραγματοποίητος;

Ὁ χρόνος,
τό ἄπλωμα
τοῦ ἡλίου στῆ γῆ.

Ὁ χρόνος
τῆς σελήνης τό χᾶδι
στόν οὐρανό.

Ὁ χρόνος,
ἡ διάψευση
στό φίλι.

Μά ἀπόδειξη
οἱ ρυτίδες τῶν χειλιῶν.

«... δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τόν
μιθσόν καί τό μέγα ἔλεος...»

Η

Διαρρήκτης
τῆς
ἐγκατάλειψης,

σέ
χριστουγεννιάτικο
χρόνο.

Μπορετό
νά
μπαλώσεις

τόν καιρό
τῆς
ἀπόστασης;

Γίνεται
νά
καρυκώσεις

τήν αἴσθηση
τῆς μοναξιάς;

Μπορετό
νά
μοδιστράρεις

δρόμους
βελτίωσης;

Γίνεται
νά
μαντάρεις

τήν ἀφοσίωση
τήν ἐμπιστοσύνη;

Νά γίνεις
θαλπωρός

στήν ἐνηλικίωση
τοῦ χρόνου;

«ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με...»

Θ

Ἡ
 ψυχή
ταξιδεύει
 καράβι,
 στό
 χρόνο,
μέ
 ὕδριες
 καί
 λέκηθους,
μέ
 ένώτια
 καί
 περιδέραια,
δικά
 σου
 κομμάτια,
πού
 ἐγώ
 φύλαξα!

«Ἐξαγάγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, ...»

Ι

Σέ περιθώριο
σιωπῆς
 διπλωμένη
τετραγωνικά
ἢ μορφή,

 θυμίζει
τῶν ὀνείρων
τίς φλέβες.

Μυρίζει
τῶν νάρκισσων
τό ἄρωμα.

Ἄναποδογυρίζει
τὴν πραγματικότητα
τοῦ παρόντος χρόνου.

ΙΑ

Δέν ταξιδεύεις
πιά μαζί μου

Κι ὅλα ἀπαλλαγμένα
μισοσβησμένα ἀπ' τό χρόνο.

Δέν ταξιδεύεις
πιά μαζί μου

καί τά γεγονότα
γίνονται κεριά!

«... διέγειρόν μου τόν λογισμόν πρὸς μετάνοιαν, καί τοῦ σοῦ ἀμπελῶνος»

ΙΒ

Ἡ παρουσία
τοῦ Θεοῦ
δῶρο,
καί μυρωδιά
θυμαριοῦ
γιά ν' ἀνατρέψει
τῆς στέρησης
τό χρόνο,
πού ἀμείλικτα
ὑπογράφει
τό μοναχικό.

ΙΓ

Άπό πέτρα
καί χρόνο
 ή συγνώμη
πού ποτέ
δέν τήν τόλμησε!

«Μή έγκαταλείπης με, Κύριε ό Θεός μου,
μή άποστής άπ' έμοϋ»

ΙΔ

Άπουσία,
 νήμα
στ' άδράχτι.
 Δουλεμένη
στήν άνάποδη
 πλέξη,
στοϋ Ήφαιστου
 τό πυρωμένο
άμόνι.
 Ή γυναίκα
στή θυσία!

ΙΕ

Περίλυπο
 άγνάντεμα
άνακαλεϊ
 τά άπογοητευτικά
 κι άδιάψευστα.
Σταγόνες
 άρτηριακής
 έρωτοτροπίας
μέ τόν θρίαμβο
 μιᾶς σιωπής.

ΤΟ ΡΟΛΟΙ

Ένα ρολόι κουρντίζεται
απ' την αρχή του Παντός
που του καθενός
ρυθμίζεται
ο χρόνος συμμετοχής
στο χορό της γήινης ζωής.

Αβέβαιοι,
ο χορός μας το πόσο θα κρατήσει
κι ανίδεοι
για την ώρα το πότε θα καταλήξει
στο «μετά»,
όσο εκείνο χτυπά
τη κάθε στιγμή μας ανελλιπώς
ένας-ένας μπαίνουμε στη γραμμή,
με λαχτάρα να χορέψουμε
κάποτε στη πρώτη σειρά.
Κι ο χτύπος του δεν παύει
τα βήματά μας να ακολουθεί διαρκώς

Τίκι-τάκ, τίκι-τακ οι δείκτες γυρνούν
με μονότονη μουσική.
Κάθε λεπτό και χρόνος, ανεπιστρεπτί
χρόνος που φεύγει απ' τη ζωή.
Κι όσο ο δείκτης ανεβαίνει
αγκομαχώντας
να σκαρφαλώσει στη κορφή,
τί κρίμα! Μονάχα ένα λεπτό,
ένα μόνο εκεί παραμένει!
Κι αυτό είναι όλο!
Κι έπειτα ροβολά
στον κατήφορο χαμηλά.

Αχ! Ας ήταν λίγο παραπάνω,
εκεί στα ψηλά,
να παρέμενε ο λεπτοδείκτης,
να σταματούσε στη κορφή!
Ήλιο να χορτάσουν τα μάτια πιο πολύ,
στην ακτινοβολία του να περιτυλιχθεί
περισσότερο η ψυχή
φορεσιά να την έχει στο σκότος της γης!

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΟΥ

Σ' ένα ατέλειωτο χάος
οι στιγμές συνυπάρχουν
φτεροκοπούν στο αγεφύρωτο χάσμα
για να χτίσουν το μέλλον.
Πισωδρομούν τα περασμένα
οι αναμνήσεις μοιάζουν ψευδαίσθηση
γράφοντας των επιθυμιών τον επίλογο
απαγκιστρώνονται απ' το χτες.
Μια μεγάλη σκιά αχνογλίστρησε
άφησε ανέγγιχτα τα συναισθήματα
κρύβοντας της ζωής τα φαινόμενα
στου εγώ μας την ύπαρξη.
Στου κάποτε τις ξέθωρες εικόνες
τον νιότερο εαυτό σου συνάντησες
και γεύτηκες το γιατρικό της ψυχής
στο πιο όμορφο παράδοξο.
Μ' ένα αψηλάφητο ρεύμα
συνταξιδεύει ο λογισμός
για να βιώσει η καρδιά εμπειρίες
σε μια ταυτόστιγμη διαδοχή.
Με αυτοσχέδιο βέλος
πέρα απ' τα όρια της λογικής
στοχεύεις στον ανείδωτο χρόνο
τον Ένεστώτα, Μέλλοντα κάνεις.

[ΣΤΙΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ...]

Στις μεταμορφώσεις του χρόνου,
οι μεταστάσεις του «είναι », ποδηγός...
στις μικρές και μεγάλες του αναφορές,
αναπλάθεται ποιητικά, διαμορφώνεται,
παλεύοντας να βρει δέκα αράδες,
ξέχειλες κρέμονται στο μεταίχμιο της βούλησης
μοιάζει αδύνατον να παραταχθούν σειριακά,
αυτές σου μαγειρεύουν τη διάθεση, στροφιλίζοντας τη σκέψη,
ζουν ...γιατί εσύ θέλεις να ζουν.
είναι η ψυχή που τα γόνατά της κόβονται κάθε φορά στο ανηφόρι

κρύβεσαι στα στεγανά του εύκολου,
χάνεσαι στο σκοτεινό της αντίληψης ...
παλεύεις το φόβο εκείνον που μας παραδίνει στους παραλογισμούς .
Το άγνωρο είναι βαθιά μέσα σου, σε προκαλεί να το γευτείς
μια διαχρονική μπαλάντα σοφίας σιγοτραγουδά αέναα
σαν ελάχιστη σταγόνα χαράς, σαν ελάχιστη σταγόνα Μνήμης.
Στο διάκενο των ψιθυρισμών τρεμοκαίει ακόμη η αχτίδα τους
φυγοπονούμε συμμετέχοντες
σ' έναν φαύλο κύκλο ξαναειδομένων πόνων,
κρυφοί θαμώνες του πεπρωμένου μας...

Θα μείνω εδώ, στην άμητο ζωή μου,
να παλεύω τους φόβους μου
όχι εκείνους που στα κλαδιά του κόσμου στέκονται
σαν τις ώριμες οπώρες και προκαλούν να τις γευθείς ,
παρά, εκείνον, που κρύβεται βαθιά και με ορέγεται...
να δω στα μάτια τη ζωή μου, αυτήν την άγνωρη ομορφιά
ούτε οι διαψεύσεις ούτε οι απάτες χωράνε στο μυαλό
δεν χρειάζονται άλλα υποκατάστατα πια....

δεν πρόφτασα να με γευτώ, δεν πρόφτασα να με ταξιδέψω
όσο μακρινή κι αν είναι η θάλασσα,
χαρακωμένη μοιάζει στο γαλάζιο εκεί του χάρτη,
μαβιά και πολυκύμαντη,
ταξίδι μακρινό κι ανάλγητο π' απλώνεται στα μάτια μου...

δε θέλω να καταλήξω εδώ αλυσοδεμένη με τη θέληση
σε κείνες τις βουνοκορφές θέλω να σκαρφαλώσω
εκεί...που οι σιωπές ματώνουν με των δειλινών τα χρώματα
εκεί...που ο ήλιος ψηλώνει τ' αποφθέγματα στα μάτια μας...

ΤΑ ΣΤΡΑΦΙ

Αυτή η υπόκωφη
βραδινή βοή της Φθινοπωρινής πόλης
Εισβάλει απ' το μισόκλειστο παράθυρο
αιχμαλωτίζει την προσοχή μου
και καταγκαστικά
προβάλλει την εικόνα
ενός ψηφιακού χρονομέτρου
με τα κλάσματα δευτερολέπτων κατιόντα
να τρέχουν δαιμονισμένα
και τα δευτερόλεπτα
υπνωτισμένα να ακολουθούν.
Και δεν είναι η λήξη πως με τρομάζει
Μα για τα στράφι με τρώει το μαράζι.

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΧΡΟΝΟΣ

Ο χρόνος δεν με λογάριασε,
με μάσησε και μ' έφτυσε
κι έφθασα στο τέρμα δίχως να το καταλάβω
μέσα σε μια μόνο νύχτα

οι αναμνήσεις πιο πολλές από τα όνειρα μου
που δεν πρόλαβα και τ' άφησα πίσω
φυλαγμένα μέσα σε ένα συρτάρι

όσα κι αν γίνουν, όσα ακόμα δεν έγιναν
να θυμάσαι, δεν θα σταματήσω ποτέ να σ' αγαπώ

σ' αισθάνομαι να στέκεις εκεί, αόρατη,
να με παρακολουθείς σαν φτιάχνω
τις βαλίτσες για τον επόμενο σταθμό,
δεν σ' αποχαιρετώ γιατί βιάζομαι, όμως θα σε περιμένω
να έρχεσαι, τα απογεύματα και τις Κυριακές.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΙΓΜΕΣ

...

ο χρόνος
να πεις και να κάνεις κάτι

ο χρόνος να αγγίξεις, να αγκαλιάσεις
να δώσεις ένα φιλί
είναι τώρα και όχι κάποια άλλη στιγμή

...

μερικές φορές
οι ευκαιρίες επανέρχονται
οι κατάλληλες στιγμές όχι
την επόμενη φορά κάποιος μπορεί να λείπει

...

μην το αναβάλλεις
η κατάλληλη στιγμή
να πεις σ' αγαπώ είναι τώρα
την επόμενη φορά θα είσαι μόνος

...

την επόμενη φορά
δεν θα υπάρξει επόμενη φορά

ΧΡΟΝΟΣ

...
τι είναι ο χρόνος
άραγε υπάρχει
πώς τον μετράμε
είναι ο σωστός τρόπος
...
ο χρόνος έχει συναισθήματα ;
θα απαντούσατε όχι, αν όμως είχε
σίγουρα θα τον μετρούσαμε
με τους χτύπους της καρδιάς μας
...
λέμε ότι ο χρόνος τρέχει
κι όμως δεν τρέχει πάντοτε
έχει μικρές και μεγάλες αναμονές
τρέχει αργά στον έρωτα όταν περιμένεις
και βίαια όταν τον κρατάς στις χούφτες σου
...
καθιερώθηκε να μετράμε τον χρόνο
με δευτερόλεπτα, λεπτά, ώρες, μέρες
εβδομάδες, μήνες, χρόνια και αιώνες
κι οι στιγμές, τι γίνεται με τις στιγμές
...
πώς μετριέται όμως η στιγμή που σε πρωτοείδα
η στιγμή που σε κράτησα στην αγκαλιά μου
η στιγμή που σ' αγάπησα
η στιγμή που έφυγες και δε γύρισες
...
πώς μετριούνται οι χαρές
πώς μετριούνται οι λύπες
μήπως με γέλια, μήπως με δάκρυα
...
πώς μετριέται ο χρόνος
όταν κρύβομαι στην αγκαλιά σου
κι εσύ μου σκουπίζεις τα δάκρυα
λέγοντας μη φοβάσαι
θα είμαι εγώ εδώ για σένα
...
σίγουρα όχι με δευτερόλεπτα

Η ΣΚΟΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

...

η σκόνη του χρόνου με πολιορκεί
μπαίνει από παντού στο σπίτι
στέκεται αντίκρυ βλοσυρή
ξεθωριάζει τα μάτια του έρωτα
σβήνει τις μνήμες, με απειλεί

...

εκεί που στεκόσουν χθες
σκόνη οι πατημασιές
ξάσπρισε και ο καμβάς
πώς να γράψεις σ' αγαπώ
με σκονισμένες λέξεις

...

η σκόνη του χρόνου με πολιορκεί
μπαίνει από παντού στο σπίτι
τα λόγια άηχες σιωπές
μύθος η αγκαλιά
άσπρισαν με σκόνη
τα σγουρά μου τα μαλλιά

ΧΑΜΕΝΟΣ ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ

Τελειώνει πάντα ο ενεστώτας.
Ούτε οι λέξεις δεν είναι αιώνιες.
Τα ρήματα, οι χρόνοι, πρώην και απόντες!
Το "έχω" λειψό και αμφισβητούμενο.
"Θα πάω...", "θα δω...",
σου στέλνω μήνυμα, αφηρημένος παραλήπτης!
Η κερασιά θα ανθίσει και φέτος.
Από το μπαλκόνι δεν την βλέπω πια απέναντι μου.
Κι όταν κοιμάμαι αντί για όνειρα,
συμβαίνει ο χαμένος ενεστώτας!
Σε φιλώ στο μάγουλο.
Έχω ακλόνητα πια κι ίσως αθάνατα,
πρόσωπα λέξεις και ζωές!
Η τιμωρία πιο σκληρή για παράλληλες πορείες.

ΤΟ ΣΒΗΣΙΜΟ

Χήρα κι άτεκνη,
από ραγδαία αρρώστια ο θάνατος την πλησίαζε.
Τα ερωτικά γράμματα που της έστελνε ο άνδρας της
πριν από δεκαετίες,
τα έκαψε στο πίσω μέρος του κήπου της.
Σαν ιερουργία που εξαγνίζει,
με συντριβή τα έκαψε,
για τη δυνατή αγάπη τους μέσα στα χρόνια.
Μακρινοί συγγενείς θα κληρονομούσαν το σπίτι της,
τα ερωτικά γράμματα κι άλλα αντικείμενα
με αδιαφορία θα τα πετούσαν στα άχρηστα.

Ποιητική Συλλογή: « Ο κόσμος απροκάλυπτα»

ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ

Του έκανε δώρο δύο κάστανα φτιαγμένα από ορείχαλκο
-στο κανονικό τους μέγεθος-
δώρο διακοσμητικό για τη βιβλιοθήκη του.

Μετά από χρόνια εκείνη τον εγκατέλειψε.
Έμεινε απαρηγόρητος,
πέρασε τον τρισκατάρατο τυφώνα του χωρισμού.
Κι όμως δεν είναι λίγες οι φορές
που οι καμπύλες από τα δύο κάστανα
-πάντα στο ίδιο ράφι της βιβλιοθήκης-
με αποχαύνωση του θυμίζουν
κάτι από τις πανέμορφες καμπύλες της,
τις καμπύλες στο στήθος και τη ρώγα.

Η παραμυθία της αποχαύνωσης.
Τα κάστανα από ορείχαλκο
ανεκτίμητα ενθυμήματα.

Ποιητική Συλλογή: « Ο κόσμος απροκάλυπτα»

ΤΟ ΠΙΟ ΒΑΘΥ

Το πανέμορφο νεοκλασικό σπίτι
που κάποτε έμενες,
έγινε πολιτιστικό κέντρο.
Με αφορμή μια λογοτεχνική εκδήλωση
βρέθηκα στο χώρο του.
Οι τοίχοι, οι σκάλες, οι συστάδες των ψηλών δένδρων,
κάθε πετραδάκι στην αυλή του
μου θύμιζαν εσένα,
κι ας πέρασαν τόσα χρόνια που χωρίσαμε.
Αναδύθηκες από το πιο βαθύ και αδιάσπαστο του είναι μου.

Εκείνο το σπίτι, η αυλή, τα δένδρα του,
στο βλέμμα μου χώρος ιερός.

Ποιητική Συλλογή: « Ο κόσμος απροκάλυπτα»

ΛΕΙΜΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΟΥ

Γνωστός καλλιτέχνης ζωγράφισε το δωμάτιό του.
Ζεστασιά και θαλπωρή εκπέμπει ο όμορφος πίνακας
από κάθε έπιπλο, αντικείμενο
κι ας είναι φτωχικά.
Αντίστοιχα σκέφτηκα δωμάτια και κάμαρες της ζωής μου
μέσα στα χρόνια.
Κάμαρες καταφύγια για ν' ανασυνταχτώ
κυνηγημένη από σμήνη απελπισίας,
παγετώνες ζοφερότητας.

Κάμαρες, λειμώνες του εσώτερου εαυτού μου
θάλπος μου δώσατε.

Ποιητική Συλλογή: « Ο κόσμος απροκάλυπτα»

ΣΤΙΛΠΝΟΤΗΤΑ

Όταν έμεινες έκθαμβος
πόσο έλαμπε το φεγγάρι,
αναλογιζόμουν πως είχα χρόνια
να συναντήσω τρυφερό άντρα
σαν και σένα.

Είναι χλιοειπωμένο το φεγγάρι
δεν με απασχολούσε,
ούτε είχα την άνεση
να το προσέξω
απ' την αρχή που βγήκαμε
– καλοβολεμένη μέσα στα ρούχα
η δική σου στιλπνότητα υπήρχε.

Ποιητική Συλλογή: « Το γυμνό ζευγάρι»

ΠΡΟΤΑΣΗ

Κολυπούσαν στα βαθιά
και του πρότεινε να βρεθούν
για έρωτα οι δυο τους ένα βράδυ.
Ό,τι τόσα καλοκαίρια του αρνιόταν
τόρα το άκουγε απ' τα χείλη της.
Συμφώνησαν μόλις βοηθούσαν
οι περιστάσεις ένα βράδυ,
για το πρωτόγνωρο γύμνωμα,
την πρωτόγνωρη επαφή τους.
Στην παραλία ανάμεσα στους φίλους
δεν κάθισε μαζί της,
πήγε πιο πέρα κι έριξε
τη βάρκα του στη θάλασσα,
τη βούλιαζε παντού, την έπλενε.

Ποιητική Συλλογή: « Το γυμνό ζευγάρι»

ΜΑΥΛΙΣΤΙΚΑ

Σταμάτησες παθιάρικα να με προσελκύεις
και να με κυνηγάς.
Πια αποσύρθηκες.
Σίγουρα σε κούρασαν
και οι τόσες αρνήσεις μου.

Τα πολλά χρόνια
που μαυλιστικά με κυνηγούσες
φτιάχνουν μια ολόκληρη,
περασμένη εποχή.

Ποιητική Συλλογή: «Παρακαταθήκη ηδυπάθειας»

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ

Λαϊκή οικογένεια. Ο πατέρας ναυτεργάτης.
Όταν έμεινε χήρος έφερε γυναίκα και συζούσαν.
Τα παιδιά του -αγόρι και κορίτσι-
ήδη στο τέλος της εφηβείας.
Αποξένωση και κατήφεια υπήρχε στο σπίτι τους.
Το αγόρι, ένας θηριώδης
για το τίποτα ξυλοφόρτωνε την αδελφή του
και ύστερα την έκλεινε σε μια ντουλάπα.
Από την κακομεταχείριση λιποθυμούσε.
Δεκαετία του εξήντα.
Στην περιοχή ένας δρόμος μάς χώριζε.

Ποιητική Συλλογή: «Το τραγικό και το λημέρι των αισθήσεων»

ΝΥΧΤΑ

Κατά μήκος του στενού πεζόδρομου
μπαρ και καφετέριες.
Καθώς πίνει το ποτό της
διακρίνει στο απέναντι μπαρ την αγάπη της.
Η ψηλόλιγνη κορμοστασιά του
μετακινείται ανάμεσα στα υπαίθρια τραπέζια
για να μιλήσει με φίλους του.
Μέσα στο πλήθος εκείνος δεν τη βλέπει.
Σαν το κεράκι φλέγεται από τον πόθο,
όμως δεν θα πάει κοντά του,
πριν από ένα χρόνο την παράτησε.
Στον πανέμορφο πεζόδρομο
με τα φώτα, τις σκιές και τους θαμώνες
μένει καθηλωμένη στη μοναξιά της.

Ποιητική Συλλογή: «Το τραγικό και το λημέρι των αισθήσεων»

ΘΥΜΗΣΕΙΣ

Ερωτικές θυμήσεις, χαμόγελα ναού! Της θλιμμένης αψίδας τα δόρατα! Πάλλευκο περιστέρι η Αυγή και τ' Όνειρο καθρέφτισμα σημαδεμένου ρούχου! Γεννήθηκε η ελπίδα ξαφνικά, στα λόγια εκείνα τ' άρρητα μοναδικής σχεδίας! Σχεδίας που «διαβάζουν» οι Ψυχές, στις Στύγας το απόμακρο κάτασπρο αρχονταρίκι! Αρχονταρίκι της ελπίδας που γελά, υβρίζοντας τα άναστρα μοναχικά σημάδια! Χοές τα δάκρυα και αγγέλων η πυγμή! Θύμηση το ταξίδεμα στου Χρόνου τη χλαμύδα! Ντύθηκε ο Θεός την αστραπή και γίνηκε Απόλυτο με δόξα κι ικεσία! Κέρινο το καράβι της σιγής, τρέμει τα άγια σήμαντρα του γίγαντα που κλαίει! Θυμήθηκε το Άστρο τη φωτιά, τ' αγέρι της εμφύσησε τ' Αιώνα το σημείο! Όψεις μιας μαγικής διαδρομής κι οι λυτρωσιές των έντιμων σιμώνουν και γελάνε! Απέριττο το φως της χαραυγής, γεμάτο τ' άσπρα νούφαρα σε ψεύτρα εκκλησία! Γέννημα θυμωμένο αναπνοής! Η ομορφιά τ' Αγέννητου στα άστρα του Χειμώνα!

ΝΕΚΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Το μεγάλο ολόκληρο ,
τίποτα ήταν τελικά.
Ξεχώρισαν οι δρόμοι
πριχού καν ανταμώσουν.
Το απόμακρο όνειρο τρεμοσβήνει
στην μονόπλευρη προσπάθεια
Μειωτική στην δύναμή της,
να το κρατήσει ζωντανό.
Χρόνος νεκρός
στ' ανύπαρκτο για μάς
Αύριο!

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Τι να το κάνω το μέλλον;
Ατόφιο
στις αναμνήσεις μου
το έχω

ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Τη θάλασσα τη θάλασσα, ποιος θα μπορέσει να την εξαντλήσει
Γιώργος Σεφέρης

Γεννήματα στιγμής
και δεξιοτεχνίας βάσανα,
απελπισίες
κι ελπίδες,
μικρότητες
κι ηρωισμοί —
όλα της λήθης χαρισμένα,
αφού ανήκουν στους ανθρώπους·

μονάχα η θάλασσα
ανεξάντλητη
και μας περιγελά
σε διαρκείας ενεστώτα

Η ΜΕΡΑ ΜΠΗΚΕ ΑΣΤΡΑΦΤΕΡΗ

Η μέρα μπήκε αστραφτερή στην υψικάμινο
δρασκελίσει το ουράνιο τόξο με τα χρώματα
κι άχρωμη εξήλθε στην αντίπερα όχθη
του λευκού χειμώνα.
Κύκλοι, επάλληλοι κύκλοι.
Στα κράσπεδα των μακρινών ερήμων
αρχέγονος άνεμος ιχνογραφεί ανεξίτηλα ίχνη.
Τραχύ το μάγουλο της γης
στον τελευταίο ασπασμό των παγερών ονείρων.
Ριπή οφθαλμού και φεύγει το πουλί
σε σφαλιστά ματόκλαδα πατώντας
μ' ένα σφαγμένο λούλουδο στο στόμα του.

ΔΕΝ ΘΑ ΚΛΑΨΩ

Δεν μας χτυπάνε πια την πόρτα
τ' ανέμελα πουλιά της νιότης
της πρώτης Άνοιξης τα χρώματα
ταξίδεψαν μακριά
ρυάκια βιαστικά
κατρακυλώντας στην αρχέγονη κοίτη.
Κι ο έρωτας
άσπρο μαντήλι που αναχώρησε
σε μια στροφή του δρόμου
μουσκεμένο στον ιδρωτα.
Χωρίς κεντίδια η μέρα
ρακένδυτη γυμνή
ίδια σα νύχτα τώρα σέρνεται
ένα κοντάρι πριν το νήμα.
Μα τα πουλιά θα κελαηδάνε
ανέμελα μικρά παιδιά
αγγελιοφόροι πιστοί της Άνοιξης.
Γι' αυτό και μόνο
δεν θα κλάψω.

ΓΥΑΛΙΝΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ

Γυάλινοι ουρανοί
Όνειρο ο κόσμος
όσο ιριδίζει η μέρα μες τα μάτια του
του χρόνου ιχνογραφώντας τις στιγμές.
Μεσούρανα θροΐζουνε τα λόγια
λόγια που δεν ειπώθηκαν ποτέ
ερωτικές κραυγές που σπάνε
ανέλπιστα στους τοίχους
στους στίχους σπάνε
ανέκφραστων κι αλλόφωνων γραφών.
Φωνές που σέρνονται στα χείλη
λιπόψυχοι ήχοι μακρινοί
οι τέλειες φράσσεις της σιωπής
πισθάγκωνα δεμένες στο ζυγό
του γυάλινου ουρανού.
Τώρα κιτρινισμένη γέρασε η γραφή.

ΛΗΘΗ ή ΟΝΕΙΡΟ ... Ο ΧΡΟΝΟΣ ?

Θυμάμαι σαν εφιάλτη σε παιδικό μου όνειρο
τη προσφυγογειτονιά με τις παράγκες
πίσω απ' το μαγέρικο του Ντελή βοριά.
Μπουσούλαγα δεν μπουσούλαγα ακόμη
τα μεγαλύτερα, θα 'ταν δεν θα 'ταν οκτώ
τρίτης γενιάς προσφυγόπουλα
κι' ας είχαν περάσει πάνω από σαράντα χρόνια,
προσφυγόπουλα ακόμη.
Θυμάμαι την οσμή του πισσόχαρτου
που κάλυπτε τις σάπιες σανίδες της δήθεν κάμαρας μου,
τη μυρωδιά του πετρελαίου για λιγοστό φως στη λάμπα,
που κάλυπτε όλη τη γειτονιά, σαν έγερνε ο ήλιος.
Θυμάμαι τον αγέρα καπνισμένο απ' το μαγκάλι
που ανάβανε οι μανάδες να ζεστάνουν, το κορμί και τη ψυχή μας
και το άρωμα, ναι το άρωμα, του ασβέστη
που ' ρίχναν οι πατεράδες το βράδυ στα λασπόνερα .
Θυμάμαι τη παιδική μου ψυχή να ματώνει
να ματώνει σαν χιλιότρυπη, απ' τις τσουκνίδες
στο ρέμα του Ιλισού
λες και ήταν συρματοπλέγματα οι τσουκνίδες
συρματοπλέγματα αγκαθωτά, σαν αυτά του κάθε Μάουτχαουζεν.
Θυμάμαι Καισαριανή απόβραδο
πίσω απ' το μαγέρικο του Ντελή βοριά.

Και κάπως έτσι απλά κυλάει κι' αυτή η νύχτα
λες, σαν όλες τις άλλες, να μην έχει ηλικία αυτή η νύχτα
λες και είναι αιώνιες οι νύχτες για να χωρούν ολάκερες ζωές,
ζωές που κυλούν σαν σε παραμύθι στην αυλή των θαυμάτων,
παραμύθι χωρίς όνομα, το δικό μου και το δικό τους παραμύθι
παραμύθι που λες και παίζεται σαν έργο η ζωή μου, η ζωή τους
σε παραστάσεις των οκτώ και των δέκα,
σε παραστάσεις των 1958 και 2018
λες και παίζεται σαν έργο η ζωή από ένα αόρατο θίασο.
Και κάπως έτσι απλά περνά κι' αυτή η νύχτα
λες, σαν όλες τις άλλες, να κυλά έξω απ' το χρόνο
σαν να μην έχει ηλικία αυτή η νύχτα
σαν να μην έχω ηλικία εγώ, σαν να μην έχουν ηλικία αυτοί.
Μόνο που στέκετε που και που να ξαποστάσει
Να ξαποστάσει και να μου ζωντανεύει μνήμες
Μνήμες, από την εφηβική μου φλόγα
Φλόγα που γινόταν φωτιά
Φωτιά απ' τη φωνή του Νίκου

Θυμάμαι , εκεί κάπου σε μια ανηφοριά της Πλάκας
Θυμάμαι, εκεί - τότε , που όλοι μαζί
μια αγκαλιά – μια συντροφιά από αμούστακα παιδιά
περιμέναμε το πότε θα κάνει ξαστεριά
Θυμάμαι που βλέπαμε τότε , να μπαίνουν στη πόλη οι οχθροί
και μεις μιλώντας με τα μάτια να λέμε ο ένας στον άλλον
πώς να σωπάσω με αυτό
Θυμάμαι τότε , που σαν ιδανικοί αυτόχειρες
περιμέναμε το πότε θα ρθουν οι φίλοι μας
για να σαλπίσουμε την ώρα του ξεσηκωμού

Θυμάμαι Καισαριανή απόβραδο,
πίσω απ' το μαγέρικο του Ντελή βοριά
άνοιγε μια γεωλογική ρωγμή,
στο έδαφος που μαθαίναμε να περπατάμε
δημιουργώντας ένα ορυχείο πολύτιμων λίθων
μέσα στον ίδιο μας τον χαρακτήρα.
Καταλάβαινα πως αυτή η άγωνα ανταλλαγή εικόνων κι' αισθημάτων
χάραζε το δρόμο της προς τη πυκνότερη ζούγκλα του μυαλού μας
ώστε να γίνουμε κάτοχοι μιας αινιγματικής γνώσης
που δεν θα μπορούσε, παρά να διαβιβασθεί λαθραία.
Και εγώ δέχτηκα να την αποκρυπτογραφήσω,
άλλωστε με την άσκηση της τέχνης του ο καλλιτέχνης
βρίσκει τον ευτυχή συμβιβασμό
μ' όλα εκείνα που τον πλήγωσαν ή τον νίκησαν
στην καθημερινή του ζωή,
όχι για να ξεφύγει απ' τη μοίρα του,
όπως οι ιστορικοί του μέλλοντος
αλλά για να την ολοκλήρωση της μοίρας στο παρών και το μέλλον
στην πραγματική της διάσταση,
με φαντασία στην επανάληψη της ιστορίας.

Και κάπως έτσι απλά κυλά κι' αυτή η νύχτα
με εφιάλτη το παιδικό μου όνειρο
σαν να μην έχει ηλικία αυτή η νύχτα
παρά μονάχα μνήμες
μνήμες που ελπίζω να μεταφέρετε
στους γιους μου , στους γιους σας , στους γιους της γενιάς μας.
Και κάπως έτσι απλά κυλά κι' αυτή η νύχτα
σαν έργο της ζωή μου και της ζωή τους
σε παραστάσεις των 1958 και 2018
έργο στο οποίο ελπίζω να βρούμε τον θεατή μας ,
αυτόν τον έναν που θα μπορέσει να συνουσιασθεί μαζί μας
αυτόν τον έναν Που θα μπορέσει να ζήσει την ηδονή του μυαλού μας.
Αυτόν τον έναν

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Στην ύλη την παρουσία μου
ο χρόνος προσπερνά.
Με προσπερνά και με σπρώχνει
στην άβυσσο με απονιά.
Συμμάχους αναζητώ
για να τον νικήσω να σωθώ
και ποτέ από αυτόν να ηττηθώ.
Να τον στριμώξω ,
να τον ακινητοποιήσω,
να του επιβληθώ.
Να υπακούει σε ότι θέλω μόνο εγώ.
Να τον εξαποστείλω
στου εβδομήντα τις αρχές
και εκεί να σταματήσω τον καιρό.
Μια γιορτή του ατέρμονη
για λίγο ας ήταν να χαρώ.
Δικαιοσύνης και ειρήνης
ολόγλυκους καρπούς πάλι να γευτώ
και όση μου απόμεινε ζωή
σε γιορτής ρυθμούς να ζω.

Κάποτε το Καλοκαίρι και το Φθινόπωρο
συγχύζουν την όψη τους
σαν σε καθρέφτη νομίζουν
πως βλέπουν το ένα το άλλο
ανταλλάσσοντας την πυρακτωμένη ανάσα αέρα
με σκίρτημα λίβα τρεμουλιαστό
ταραγμένη φωτογραφία τοπίου
σε διαδικασία εξαφάνισης τεκμηρίων.

Φαίνεται τότε το Καλοκαίρι να νεύει στον Εταίρο του

Πάρε αργά τα χρυσά μου
να μοιραστείς
σε κίτρινο κεχριμπαριού
να μετατρέψεις
με λιγότερο φως
εικόνες σκιερές να εκτεθούν
να ξεχωρίζουν στα μάτια
τα κρύα απ τα καυτά.

Και το Φθινόπωρο να συγκατανεύει

Δώσε μου εσύ περισσότερες ώρες
φωτισμένης διάρκειας
να καταφέρω με θρίαμβο δοξαστικό
πλημμυρίδα χρωμάτων ζεστών
εκείνης της ξεχωριστής χροιιάς
κεραμιδί με κίτρινο- φαιό
σε όλες της τες εντάσεις
να χρίσω την γη.

ΛΕΞΕΙΣ

Τα βράδια του χειμώνα κυλάν
 Αλλιώς.
 Μήμες διάστικτες σαν αισθήματα.
 Οι λέξεις δεν πλάνευαν ποτέ.
 Εμείς πάλι
 Τις βλέπουμε ανήμποροι.
 Πώς λάμπουν τόσο στο ημίφως;
 Κάτω από τα σκεπάσματα μετράω
 Τον ψίθυρο μιας ανάσας.
 Κλείνει ο ορίζοντας ή μου φάνηκε;
 Όσο περισσότερο σωπαίνω
 Τόσο τρυπώνεις στις φλέβες μου
 Ή γίνεσαι αέρας στα μαλλιά μου.
 Στενεύει ο κόσμος των λέξεων.
 Βαθαίνεις μέσα μου
 Τόσο απόλυτα μακρινός
 Όσο μια παλιά οπτασία
 Που επανέρχεται.

ΙΕΡΟΥΡΓΟΣ

Αν κάθε λέξη μας ακροβατούσε
 Ανάμεσα σε έρωτα και θάνατο
 Ο χορός του Αρλεκίνου θα σταμάταγε.
 Πότε θα σε ξαναερωτευτώ;
 Στροβιλισμοί
 Σωμάτων, σκέψεων, εποχών.
 Η πίκρα του σχεδόν
 Τα πάντα στο περίπου.
 Μίλια μετριούνται
 Στη σφαίρα του άχρονου.
 Κι αν μπήκε ο χειμώνας ποιος ενδιαφέρεται;
 Στο ηλιοστάσιο μπορεί ν ανταμωθούμε.
 Τότε που οι ψαλμοί θα σιγήσουν.
 Δεν έχω καμιά απάντηση – για σκέψου...
 «Sacra facit vates: sint ora faventia sacris»*
 Αυτό θα έπρεπε να αρκεί.

* «Ο ποιητής κάνει θυσία ευφημείτε!» (Προπέρτιος Ωδές 4.6.1)

ΣΤΟ ΣΕΛΑΓΙΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Ο χρόνος είναι συνεχής ογκόλιθος,
στέκεται μπροστά μας άτμητος
Κι εμείς μετράμε τη ζωή μας
με χαρακιές, στον άσπρο τοίχο του

Μα πώς να εννοήσεις το συνεχές
όταν η διάρκεια περιφρονεί
τα δευτερόλεπτα;
Κι όμως η αρίφνητη μυρμηγκιά
των άστρων ακούραστα το περιζώνει

Ο χρόνος είναι παντοδύναμος
γιατί είναι σχετικός
αθέατος χαμαιλέοντας που παραμονεύει
στα μαύρα πηγάδια το θήραμά του
Σ' απύθμενα πιθάρια η Χάρυβδη,
που μας καταπίνει όπως πεφταστέρια

Μα εμείς αφήνουμε πίσω μας
το φωτεινό μας αποτύπωμα
μια μικρή ψηφίδα στο ουράνιο μωσαϊκό
αδιόρατη κι όμως τόσο σπουδαία
στης αυτογνωσίας την ανέλιξη

Εμείς ένα μετέωρο
περιπλανώμενο στην άβυσσο
ψάχνουμε τον πλανήτη μας
κι ας καούμε στην μεγάλη πτώση
Έτσι για να υπάρξουμε ως ενδεχόμενο
σε κάποια πρόταση ζωής
πριν ο μέγας στρόβιλος μας πάρει ξανά
κοντά του στην μεγάλη περιδίνηση

Ο χρόνος είναι
αμείλικτος και κοφτερός σαν το μαχαίρι,
αφήνει βαθιές χαρακιές
μες στην ψυχή μας
Μα εμείς οι σχέτλιοι μαχητές,
της διπλής έλικας
επιμένουμε να περιζώνουμε το άρρητο

Η ΣΤΙΓΜΗ

Ο χρόνος, είναι αδιαίρετος ο χρόνος
χωρίς παρελθόν, παρόν και μέλλον
Έχει εξουσία σ' όσους έχουν μνήμη
κι αισθήματα

Πιάσε μια φωτογραφία μου
κι ας είναι κιτρινοσμένη απ' τον καιρό
κράτα την σφιχτά
να 'χεις το πρόσωπό μου
ο χρόνος είναι αδιαίρετος,
κράτα με στη μνήμη

Η στιγμή με συμπυκνώνει με κρατάει
για λίγο ανάμεσα στα δάχτυλα
κι ύστερα ρέω
Η στιγμή μοσχοβολάει ύπαρξη
ανοίγει ξαφνικά σαν κόκκινο γαρίφαλο
και βάζει φωτιά στα πέλαγα
Αιωρείται σαν καντηλάκι κρεμασμένη
στο εικονοστάσι
για να φωτίζει αυστηρά πρόσωπα αγίων
κι ένα πρόσωπο μάνας σκυμμένο
που προσεύχεται

Μια στιγμή έχω κρατήσει από σένα
μια στιγμή που φλογίζει όνειρα
μια εικόνα ασημόχαρη
λαξεμένη μια νύχτα με φεγγάρι

Μια στιγμή είναι η ζωή μου
λαξεμένη με φως του φεγγαριού

Ο ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Ελεύθερος στις δύο διαστάσεις
μπορούσε να πάει όπου θέλει
Αγρότης, κυνηγός, ταξιδευτής
απόλυτος κυρίαρχος της μάνας γης

Μελαγχολούσε όμως σαν κοιτάζε
τ' ολόγιομο φεγγάρι
Απλώνε το χέρι να το χαϊδέψει
ζήλευε και τα πουλιά
Πιότερο τους Αετούς και τα Γεράκια
αυτά που πετούσαν πιο ψηλά

Ανέβαινε στις κορυφές των δένδρων
κι αγνάντευε τους κάμπους
Ανέβαινε σε απάτητες κορφές
κι αγνάντευε τα πέλαγα
Έκλεινε τα μάτια κι ονειρεύονταν
κάθε μέρα και ψηλότερα

Πλανιόνταν με τους χαρταετούς
στα σύννεφα
Καβάλα σε ιπτάμενα χαλιά
κι άλογα φτερωτά
Ποθούσε τόσο πολύ τον ουρανό
που πέταξε

Ανέβηκε πάνω απ' τα πουλιά
με αερόστατα, με αεροπλάνα
και πυραύλους
Δραπέτευσε απ' τον πλανήτη
χάιδεψε το φεγγάρι
Εισόρμησε στην τρίτη διάσταση
θριαμβευτής και τροπαιούχος
Έσκισε τον ουρανό
και τότε αντίκρισε τη φυλακή του
Να την φυλάει ο Κέρβερος
της απομόνωσης
Η τέταρτη διάσταση, ο χρόνος.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΧΑΝΕΤΑΙ

Ο χρόνος χάνεται
σε καλντερίμια και λίθινα τόξα,
σ' ασπρισμένα κράσπεδα,
σε χαλασμένα πεζούλια.

Ο χρόνος χάνεται
στα ψηλά καμπαναριά των εκκλησιών
όπου οι φωλιές των πελαργών
π' αγκαλιάζουν τους σταυρούς τους.

Ο χρόνος χάνεται
μαζί με τα πουλιά στο πέταγμά τους,
με τα νερά στο κατρακύλισμά τους,
με το θρόισμα των φύλλων.

Ο χρόνος χάνεται
στις παλιές φωτογραφίες
που παγίδευσαν το φως του ήλιου
και των προσώπων την έκφραση.

Ο χρόνος χάνεται
στ' άδυτα κι' άρρητα του τόπου,
στον άόρατο πόλεμο,
που 'ρήμωσε τα σπίτια.

Η ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ο δρόμος που φεύγει η μέρα , ανοιχτός
δίχως προσκόμματα.

Κι' άνθρωπος μάρτυρας ισχνός
για του καιρού καμώματα.
Χαμένη σπορά σ' οργωμένα χώματα.

Ο χρόνος περνά ανεπιστρεπτί,
τυφλός αυτός που δεν γνωρίζει,
βασιλιάς η' στρατιώτης κι' αν εστί,
πίσω κανένας δεν γυρίζει
περνώντας από γέφυρα που τρίζει.

Παιχνίδι η ζωή για όλους.
Νικητές και ηττημένοι
παίζοντας βόλους
στο τέλος φεύγουν πικραμένοι
γιατ' ίδιο έπαθλο τους περιμένει.

Ποια μονοπάτια τα πόδια μας βαδίζουν
και που να οδηγούν αυτά.
Ταξιδιώτες σε διαστήματα που βρίζουν
ματιές στην αιωνιότητα ρίχνοντας κλεφτά
όταν από σήραγγες διαβαίνουνε σκυφτά.

Η οικουμένη όλη σφαίρα
κι η ιστορία της τροχιά.
Κολύμπι στο κενό και στον αέρα.
Μυρίζει αίμα και σήψη από κορμιά.
Φθαρμένες ίνες σε κανάβινα σχοινιά.

ΑΠΟΡΙΑ

Εστάθει ο λογισμός μου φραγμός ζωής.
Η ακηδία σ' αγρύπνια εκτροπή.
Ο μεν ζυγός δικαιοσύνη η δε αρίθμηση φύσεως τάξη.
Πρώτη στάση για μέτρηση στις παρυφές του ορίζοντα
την ώρα που στεφάνωνε τον κόσμο ο φόβος της άγνοιας
κι' εγώ ως σκιά του Άδη γινόμουν ψυχή δίχως μνήμη
κι' άεργος ατένιζα ένα ήλιο με το φως αχαμνό,
μακρινό, παγερό, θολό για όλους.
Κι' ο λόγος μου μύστης κρυψίνους
η δε σιωπή μου έσχατη απολογία στο θεό
ακριβώς την στιγμή που βούιζαν οι αιώνες,
κρατώντας τον ίσο των αίνων
που έψελνε ο χορός των προγόνων,
εξατμίζοντας την απορία μου για τον χρόνο και την αιωνιότητα.

ΦΙΝΙΣΤΡΙΝΙ ΟΝΕΙΡΟΥ

Βλέπει τον κόσμο του από φινιστρίνι
Με το γαριασμένο χέρι χωρίζει τη θάλασσα
ως τον πλατύ ορίζοντα
Λες κι έγινε η ζωή ατέλειωτο ταξίδι
Μα τίποτα δεν τον συναρπάζει.
Κοινότυπο τόσο,
το μπλε που καθρεφτίζει
Το ίσο που καμπυλώνει
Κοινότυπο πολύ
Που
η μια μέρα με την άλλη μοιάζει
και η ιδέα ότι δεν έχει αποστολή
Εικόνα γνώριμη ομοιάζει μέσα από το θαμπό φινιστρίνι
Πότε αργά και πότε γρήγορα
η ιστορία τον καλεί
στο γνώριμο συνταρακτικό της ταξίδι
με την νέα αρχή ως υπόσχεση

ΣΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Τι ορίζει τους δείκτες του χρόνου;
Πόσο μαγευτικό το ταξίδι του κόσμου!
Φύση, έρωτας κι ομορφιά.
Ο χρόνος της ζωής μας, προχωρά μπροστά.
Μας ακολουθούν δάση, λουλούδια, πουλιά
πεταλούδες σκέψεις τρέχουν σε κάμπους.
Ήλιος και μελωδίες αγάπης,
πνευματική διαμόρφωση φεγγαριών
κι αγέρι μάθησης ανθηρό, σε αιώνια κίνηση.
Πάλη για επιβίωση...
ένας κύκλος εναλλαγών ιστορίας και συνείδησης,
δάκρυα μοναξιάς, χαράς και πόνου,
όπως της ηλικίας και της φθοράς.
Η αλήθεια δρόμος, ευθύνη και ελευθερία.
Ροδαμίζει το αίμα ως το θάνατο του έρωτα.
Μνήμες περαστικές
απ' τον καθρέφτη της ψυχής.
Νοσταλγία του ανέκφραστου.
Κάθε αυγή φως, ελπίδα για νέα όνειρα...
Μες στη φλογοπερίχυτη σφαίρα της ποίησης
ανταύγειες ζωής.
Όσα τα κύματα της θάλασσας
και τ' άστρα τ' ουρανού,
είν' τα ποιήματα που 'χω να γράψω.
Παίρνω βαθιές ανάσες...
με τα μάτια καρφωμένα στον ορίζοντα,
νιώθοντας το βλέμμα του Θεού, που χαϊδεύει
την τέλεια Δημιουργία Του!
Τυλίγεται στο χέρι μου μια αχτίδα πνεύμα.
Θέλω να αισθάνομαι ότι ζω ακόμα..!

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ

Στους δρόμους που φιλοξένησαν
τις ανήσυχες στιγμές μου,
με τη καρδιά βαριά
και την ανάσα καθάρια
θα πορευτώ,
τίποτα δεν θα με θυμίζει πιά
ούτε πράγματα, ούτε πρόσωπα,
μα μήτε και οι τόποι που έζησα,
εξόριστος,
ξεχασμένος απ' όλους,
σαν νικημένος διαβάτης
με τη λάμψη στα μάτια
και δυο στάλες βροχής στο μέτωπο.
Ο χρόνος αμείλικτος, σιωπηλός δικαστής
θα βγάλει την απόφαση,
για πάντα ΜΟΝΟΣ.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ

Ο χρόνος δεν υπάρχει
μόνο αν τον εφεύρεις
φορώντας του λιτά
πανωφόρια
σανδάλια πλεγμένα
με άχυρα
με οπτασία να μοιάζει
αέρινη , ο χρόνος

Μαζεύοντας
το είναι σου
σε καθημερινές ,αναγκαίες
συνήθειες κι υποχρεώσεις
αυτός να τριγυρνά
να σε τσιγκλάει με ένα
φτερό

Έχει χιούμορ ο χρόνος
αν έχεις αυτιά να ακούσεις
το παιχνιδιάρικο θρόισμα του
το απαλό του άγγιγμα να νιώσεις
εκεί που δεν το περιμένεις
και τάχα έκπληκτος
να τον θυμάσαι

Κρατάει την αναπνοή του
ο χρόνος
περιμένει να συγχρονιστείς
μαζί του καρτερικά
καθώς αυτός δεν βιάζεται
κι εσύ αγκομαχάς
να τον προλάβεις

Στέκει στο ύψος ενός λόφου
που δεν βλέπεις
καπνίζει το τσιγάρο σου
με απόλαυση κι υπομονή
διαβάζει τα βιβλία σου
σου παίρνει το ψωμί
σαν παιδί σε περιπαίζει
ο χρόνος

Αδειάζει τη σκέψη σου
αερίζει την ψυχή σου
σε σκουντάει εκεί
που πονάς
για να ακούσει το αχ
χορεύει στο χορό σου
κλέβει τα φιλιά σου
το πιο μύχιο μυστικό σου
με ένα χαμόγελο μωρού
με το ακαταλόγιστο
ενός τρελού

Σε σέρνει από το χέρι
σε πιλαλάει όπου θέλει
σε στολίζει, σε πιλατεύει
σου γκρινιάζει σ' αγαπάει
τον αγαπάς κι εσύ
σου ξεφεύγει του ξεφεύγεις
σε ένα αέναο κυνηγητό

ΟΤΙ ΩΡΑ ΝΟΜΙΖΕΤΕ

Ότι ζεις είναι ένα όνειρο
Σκιά του πραγματικού
Καθρέφτης επιθυμιών
Της βαθιάς πρωτόγονης
Φύσης
Της παγίδας
Του Πολιτισμού
Και της Ανάγκης
Κυλάει χαράμι ο χρόνος
Όταν δεν είναι δικός σου
Ξένος και δανεικός
Ένας άγνωστος περαστικός
Που στάθηκε
Στην πόρτα σου
Και σε ρώτησε αδιάφορα
Τι ώρα είναι
Και αφελώς τον πήρες σοβαρά
Κι απάντησες ευγενικά
Ότι ώρα νομίζετε Κύριε...

Ο μόνος χαμένος χρόνος
Ήταν εκείνος
Που αποχωρίστηκες
Τη μοναδική σου αλήθεια
Στιγμές που απαρνήθηκες
Ημέρες που δεν δόξασες
Προχωρώντας αντίθετα
Από τη ροή της ψυχής
Στο όνομα αμφίβολων
Αλλά βολικών ωφελημάτων
Χαμένος χρόνος
Όταν δεν είπες τα πράγματα
Με το όνομά τους
Πονάω, αγαπάω, μισώ
Χαίρομαι, υποφέρω, εκμηδενίζομαι
Χάθηκα, βρέθηκα, είμαι εδώ
Ότι ώρα νομίζετε Κύριε ...

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΩΣ ΡΗΜΑ

Ο χρόνος
είναι το ρήμα «είμαι» που κλίνεται
μονάχα στον αόριστο,
γι' αυτό να προτιμάς
τα ουσιαστικά,
που δεν έχουν χρόνους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο λόγος που μπορείς να διαβάζεις
τώρα αυτό το ποίημα
είναι που τα ποτάμια προτίμησαν
άλλο δρόμο
κι εγώ το γράφω μπρος στα μάτια σου
κάθε που βλεφαρίζεις.
Υπάρχει μοναξιά μέσα στις λέξεις
ακόμα κι όταν τις διαβάζουν πολλοί και
είναι εντάξει, επειδή
η ποίηση είναι παρηγοριά
που διαρκεί λιγότερο
από μια τελευταία ανάσα.
Εγώ, βέβαια,
θα γράφω ακόμα ποιήματα,
κυρίως νύχτες με αέρα,
μόνο που δε θα τα διαβάσει κανένας
πέρα από μένα και
το ρολόι στον τοίχο και
είναι εντάξει, επειδή
ο Χρόνος είναι η μόνη αλήθεια,
ο μέγας Ποιητής που ξέρει
τις δυο μεριές του ποιήματος,
πρέπει, λοιπόν, να πηγαίνω και
είναι εντάξει, επειδή
σ' αυτή τη μεριά του ποιήματος
είναι ήδη αργά.

ΕΝ ΤΕΛΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Σκέψου,
ύστερα από τόσον έρωτα
ύστερα από κάτι τόσο συνταρακτικά συγκλονιστικό
ζούμε ξαφνικά δυο φαντάσματα
αυτού που υπήρξαμε κάποτε
στο ίδιο σπίτι με τα φαντάσματα
αυτού που είμαστε τώρα
κι εκεί που ακούγαμε μια καρδιά να χτυπά
τακ τακ τακ
ακούς ξαφνικά ένα ρολόι
κλικ κλικ κλικ
και ξέρεις
πως είναι ο χρόνος
που οπλίζει.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Κι αυτό το φως της λάμπας
που αναβοσβήνει στη γωνία
αντάρας και κατακλυσμού
ψιθυρίζει πως υπάρχουν
δεν υπάρχουν
υπάρχουν
δεν υπάρχουν.

Θυμάσαι που μαδούσαμε μαργαρίτες;

Σ' αυτό το φως που αναβοσβήνει
είναι σαν να μαδάει ο χρόνος τη ζωή μας
και κάτι μου λέει πως
θα μας προδώσουν στο τέλος
τα πέταλα.

Όσο κι αν αλλάζουν οι εποχές
μένεις πάντα ίδιος
Τι κι αν το πορτρέτο εκεί ψηλά
χρόνο με χρόνο αλλάζει μορφή και ύφος;

Πόσο ν' αλλάξει μια ψυχή
πόσο ν' αλλάξει το ήθος
όταν στιχο-ταξιδεύεις μες τη ζωή
ζωγραφίζοντας την με πινέλο στο χαρτί

Τον κτύπο ορίζει η καρδιά
και το πινέλο το χέρι
κι αν η ψυχή κλαίει ή γελά
το ζωγραφίζει έτσι όπως εκείνη ξέρει

Τι κι αν αλλάζουν οι εποχές
τι κι αν το βήμα χρόνο με χρόνο σβήνει
η ψυχή πάντα εκεί μένει σταθερή
ζωγραφισμένη με χίλιους τρόπους σ' ένα χαρτί

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

Έστησε ο χρόνος
χορό να γιορτάσει
Αθανάτου κρασί
τους θνητούς
να κεράσει.

Το 'κλεψε νύχτα απ' των θεών το αμπέλι και να ποτίσει την πλάση όλη θέλει.
Να μη φοβάται κανείς πια το χρόνο,
όλοι σαν φίλο να τον βλέπουνε μόνο.

Αν γίνουν αθάνατοι
τον χρόνο θα υμνούνε και δε θα τους μέλλει αν τα χρόνια περνούνε.
Έστησε ο χρόνος χορό να γιορτάσει που
Αθανάτου κρασί τους θνητούς θα κεράσει.

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ο άνεμος φέρει μια επανάσταση.
 Δίχως να εγκλωβίσει σκέψεις και λέξεις
 τις ρίχνει στη θάλασσα σαν καράβια.
 Τα ταξίδια είναι για τους γενναίους.

Σαν η βουή τρυπάει τη σιωπή
 οι θνητοί μεταγγίζονται τότε το θείο
 τότε μια στάλα αλμύρας κι επιπλέουν.
 Όσοι δεν αφουγκράζονται κι ονειρεύονται
 τον βυθό, γκρεμίζονται πάνω στα βράχια.
 Όσοι λάγνα και σιωπηλά ονειρεύονται
 αγναντεύουν καρτερικά, σαν τον Αιγέα,
 μάταια τα τερτίπια του χρόνου, της λησμονιάς.

Από την Ποιητική Συλλογή: Ανάμεσα στους ήχους

ΕΡΩΤΗΜΑ

Κάποιος να ρωτήσει τις μυγδαλιές
 πως άνθισαν στου χειμώνα τους δισταγμούς;
 Οι άνθρωποι στις απότομες αλλαγές
 είναι καχύποπτοι, μ' ένα μαντήλι στο χέρι.
 Αν αυτές χτυπάνε την πόρτα σ' ώρα μηδέν,
 σε σπίτια μ' ανοιχτά παράθυρα,
 οι φόβοι είναι πορτιέρηδες πιστοί
 και τις κατευοδώνουν.

Οι άνθρωποι αγκαλιάζουν τους μύθους
 καθώς δεν εμποδίζουν τη ροή της ζωής,
 γεννήθηκαν πρώιμα στα σπλάχνα της γης,
 έγιναν καρποί, ταξίδεψαν με του χρόνου τη λήθη
 κι αιωρούνται σαν μαβιά σύννεφα,
 με την ελπίδα βροχής κι ηλιοφάνειας.

Κάποιος να ρωτήσει τις μυγδαλιές.
 Ο Οδυσσέας έμεινε στην Ιθάκη;
 Η άνοιξη δίνει μ' αγάπη τα μυστικά της,
 Τα προσφέρει με κατάνυξη και γλυκό κρασί.
 Ίσως να γυρνά σαν σκιά στα τείχη της Τροίας,
 ζητώντας συγχώρεση, στον τάφο του Έκτορα.

Από την Ποιητική Συλλογή: Ανάμεσα στους Ήχους, 2017

Η ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ξέβρασε στ' ακρογιάλι τη μορφή σου ο άνεμος
κόρη του χαλασμού, με τα άμορφα μάτια τα γελαστά.
Βήματα ακούστηκαν στην αφρισμένη γη.
Ο ήλιος σημάδια άφηνε πάνω στην άμμο.

Τέτοιους καιρούς κυνηγούσανε τ' όνειρο,
ώσπου το βλέμμα σου
μες στα στομάχια της γης στράφηκε.
Ξερίζωνε δέντρα Θεών κι ανθρώπων
σαν θέλησαν τον καρπό σ' άγονη γη.
Οι ρίζες φλεγόμενες. Ποιος πολεμά την ελπίδα;

Ο χρόνος; Φεύγοντας σημαδεύει ότι ζει και πεθαίνει.
Αίμα πίνει και σάρκες περπατώντας τα βράδια στις αμμουδιές.
Σέρνει τα κόκκαλα της αντίστασης.
Νύχτες και μέρες δεν λογαριάζει σαν τον ξεχάσουν οι άνθρωποι.
Τις μορφές που αγαπά, αλύπητα χαρακώνει.

Από την Ποιητική Συλλογή: Ανάμεσα στους Ήχους, 2017

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Τα μεσημέρια ο ήλιος ξεχνά την οργή του.
Καλεί τον άνθρωπο μες στο βαθύ ύπνο της μέρας
να του θυμίσει τις πύρινες σκέψεις του τέλους
και της σιωπής.

Κι ύστερα... Ύστερα ανυψώνει ο καθείς τα μάτια,
καίγεται με την πρώτη φλόγα
της εποχής... Πεθαίνει η φύση στον κόρφο της άνοιξης,
αναμένει ο άνθρωπος στη φωτιά
Ως το τέλος τ' Αυγούστου,
μέχρι να ανταμώσει τις πρώτες βροχές,
να ξεδιψάσει η γη...

Από την Ποιητική Συλλογή: Μετάβαση, 2009

ΙΣΤΟΡΙΑ

Να διψάς την ιστορία σου
σαν κραυγάζεις στο παρελθόν μη γίνει παρόν,
και το παρόν σου μέλλον.
Να σταματάς το χρόνο, γιατί γίνεται το λεπτό
μια ώρα και η ώρα μια ημέρα
και η ημέρα μια ζωή.
Ποτέ να ξέρεις δεν γυρνάς στο πρώτο το λεπτό.

Κάθε στιγμή να λαχταράς να γευτείς το ποτό
της γαλήνης.
Και το μεθύσι του Διόνυσου χαρά να την πιείς
κρυφά σαν θνητός.

Ξεχασμένε εσύ νιε, στα ντουλάπια του τρελού καιρού
του συρμού και τη λήθης, του νοθευμένου κρασιού
και της γεύσης του ψεύτικου ονείρου.
Και αν το κυνήγι του ξεχασμένου λαγού στις μέρες
της πείνας σου άγριο και δειλό, να βλέπεις από
κάποιο παράθυρο την μοίρα να τρέχει.

Από την Ποιητική Συλλογή: Της Πατρίδας και της Νιότης, 1997

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΙ ΕΓΩ

Σε άνιση μάχη ο χρόνος κι εγώ.
Χώμα, σκόνη με σκορπίζει.
Σε εύθραυστες διαβάσεις με ξεγελά.

Απατηλά όνειρα, απατηλά φεγγάρια
έρχονται, φεύγουν, πάλι έρχονται.

«Μια μέρα θα ηττηθείς!»

Οι μικρές χαρές σταλαγματιές βροχής
στα κουρασμένα χέρια μου.

Χρόνε, με αγκαλιάζεις, με πόση σκληρότητα!
Ασφυκτιά η ψυχή μου.

Ο χάρτης των αναμνήσεων ψέματα μικρά.
Με προστάτευαν από πλήθος δακρύων.

Σε ξέφρενο χορό, σε μάταιο αγώνα
ο χρόνος κι εγώ.
Αμείλικτα ακροβατώ.

ΕΜΕΙΣ ΚΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ζούμε μέσα στον χρόνο
Το παρελθόν, το παρόν, το μέλλον.
Γίνετε σάρκα μας –ο χρόνος
Φοράμε σαν ρούχα παλιά
Όλων των εποχών
Τους κύκλους, που υπήρξαμε.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ω! χρόνε ανίκητε
Σαν τους ποιητές
Τους κύκλους του τρόμου σου
Θα σπάσω.

ΔΥΟ ΕΚΔΟΧΕΣ ΤΟΥ ΑΝΑΠΟΔΟΥ

Κτυπά-κτυπά, κανείς δεν απαντά
Το πεπρωμένο αναπηδά
Ψάχνει σκιά με σάρκα και οστά
απύθμενα δωμάτια κλειστά
χωρίς κλειδιά σ' αυτή τη γη
κάποια αόρατα παιδιά
σφυροκοπούν στου Χρόνου τα αμόνια
ένα στριφνό εργαλείο μικρό
μα είν' ο άνθρωπος θεριό
το δέκατο δάκτυλο πάντοτε κλειστό
[μην δεις
μην καταλάβεις
τι θα σου κάνει]
στις πόρτες το πρώτο το τρίξιμο το δυνατό.

Τα πρώτα δωμάτια θα ανοίξουν σε άλλους κόσμους
πρώτοι θα μούνε στα κρυφά
οι εννοούντες
οι καθόλα μπορετοί
το δέκατο δάκτυλο ανοικτό για μια στιγμή
τι κι αν ο άνθρωπος προϊόν
ένα τεράστιο εργαλείο
που ακονίσανε του Χώρου οι ταγοί
κι όλα τα χρόνια που στεκόμασταν τυφλοί
με δυο κλειδιά στα χέρια,
αν ξέραμε δωμάτιο τι θα πει
θα ξόμπλιαζε με άγριο φως τα μάτια του
ανάποδα το πεπρωμένο
την πόρτα όταν διαβεί

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ

Ψάχνω σε μικρές
 γειτονιές
 σε μεγάλες συνοικίες
 Όμως δεν βρίσκω πουθενά λίγο Χαμόγελο!
 Λίγη ζέστη Αληθινή Αγάπη.
 Παντού ψυχρό σκοτάδι
 Βλέμματα καχύποπτα
 γεμάτα, παγωνιά, Απορίες, αμφιβολίες
 Θλίψη, φόβο
 Κιτριτισμένο πέπλο
 Σιωπής,
 σκεπάζει τον ανεξίτηλο χρόνο.
 Ψυχές τρεμοσβήνουν,
 καρδιές σπαρταρούν
 φύλλα στα χέρια του
 Αιόλου.
 Και εγώ ψάχνω εδώ και μισό αιώνα
 μέρα παράμερα
 ένα χέρι να τρέμει
 από αγάπη
 χαϊδεύοντας ένα λουλούδι,
 μπας και του μαθήσει
 κάποιο πέταλο.
 Ένα μέτρο γης ψάχνω χωρίς αίμα βαμμένο,
 δάκρυα αδικίας και πόνου.
 Ένα παιδί, έναν έφηβο
 να Λάμπη σαν Ελεύθερος Ήλιος.
 Μάνες χωρίς των Τρωάδων μακρόσυρτο μοιρολόι.
 Ένα πατέρα με πλατύ ανέμελο σίγουρο χαμόγελο, χωρίς την οργή στο άδικο.
 Ψάχνω μια Πατρίδα
 χωρίς αιματοκύλισμα
 ξεφτίλα, ντροπή
 εκτέλεση των ευγενικών ονείρων.
 Ψάχνω αυτά που έψαχναν οι πρόγονοι μου
 λίγο λεύτερο ουρανό.
 Ψάχνω ανάμεσα σε κάθε στιγμή λίγη
 μονάχα λίγη
 Ειρήνη.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Για σένα λίγα τα χρόνια,
παιζαμε μαζί απλά όμορφα παιγνίδια
χωρίς πολέμους που σκαρώναμε μαζί σαν ξένοιαστα παιδιά.
Για μένα πάνε αρκετά πολύ αρκετά χρόνια να με τυλίγει ο ανεξίτηλος χρόνος.
Εσύ έφυγες φαντάρος να υπηρετήσεις την πατρίδα,
Εγώ εδώ να μου ασπρίζουν τα μαλλιά
η μέρες οι νύκτες παλεύοντας πριν τον παρόν και το μέλλον.
Τελευταία σου υπηρεσιακή έξοδος τα μάτια σου αχόρταγα διψασμένα
απορροφούσες το κάθε τι! έμψυχα και άψυχα αγαθά.
Εκεί τα αποθήκευσες όλα το γνώριζες
Αγαπημένε μου τα είχες μαζί σου υπερασπίζοντας την άμοιρη Πατρίδα
εκεί κρατώντας Θερμοπύλες για πάντα.
Εσύ Αγέρωχος, Γενναίος έμεινες κόντρα στο χρόνο γελαστό Νέος γεμάτος Όνειρα.
Απλά εγώ αναμοχλεύω τα χρόνια εγκλωβίζοντας ανάμεσα στις ρυτίδες μου
τα δεκαοκτώ σου χρόνια.
Έτσι πια ενάντια στο χρόνο έμεινες για πάντα εξαίρεση της φθοράς του.

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Η ανατομία του χρόνου ακόμα αιωρείται
εγώ, εσύ αναμένουμε
Χρόνια μόνιμα στις πληγές μας.
Κάθε Άνοιξη από το αίμα σου
φυτρώνουν αμάραντα λουλούδια, τα βράχια,
οι βουνό πλαγιές
του ματωμένου Πενταδάκτυλου
μοσχοβολούν
έως το πιο στενό χαράκωμα, ανθίζει!
Αντιλαλούν απεγνωσμένα οι κραυγές
στο άδικο των αμούστακων παλικάριών μας.
Οι σφαίρες εκεί βουβές παγωμένες
Χωρίς ψυχή που αφαίρεσαν τόσες και τόσες Ζωές.
Χρόνια τώρα
κομποσκοίνι έγιναν,
κάθε μέρα οι προσευχές μας
Όχι άλλο αίμα αλλά διαμελισμένα οστά
Αυτά τα πολύτιμα
Διαμάντια
γυρεύοντας την δίκαιη τοποθέτηση.
Η ανατομία του χρόνου δεν τελείωσε,
οι μέρες οι Μήνες
ανακεφαλαιώνουν
Και εσύ αναμένεις
από ψηλά, εγώ στο άγνωστο να μετρώ,
Τους φορτισμένους μου παλμούς.
Λίγο πολύ λίγο να μπω στην μαρτυρική σου θέση
το πόσο υπόφερeres
Ανέβηκες ψηλά αγέρωχος να Λάμπης μέσα μέσα στο σκότος.
Εσύ το νυστέρι
της ανατομίας του χρόνου,
που ίσως κάποτε
για ένα ξάστερο ουρανό, για μία γης δίχως σύνορα, να καθαρίσει μολυσμένες πληγές.

ΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Τραγούδι του αποχωρισμού αφήνει ο χειμώνας
την Άνοιξη να προσκαλεί
στο υστερνό γιατάκι.
Με λόγια πλάνα και γλυκά, σιμά του ν' απογείρει...
Κι' εκείνη δεσ τη, ανασκιρτά
Μπροστά του γονατίζει
Φορά στα χέρια μαργαρίτες της χαράς
στο μετωπάκι παπαρούνες Πασχαλιάς...

Είναι η Αρχή που ήλιος ηλιόχρυσος
τη συννεφιά παραμερίζει
Είναι η κεντήστρα, που με πράσινο
τη γη στολίζει.
Τις λάσπες διώχνει από το χώμα
και στήνει στρώμα..
Κορίτσια, αγόρια
στο ποίημα του έρωτα ν' αγαπηθούν
Με λιγωμένα βλέφαρα
και χτυποκάρδια
να σκύψουνε στα χείλη του Απρίλη
και κάτω από ανθισμένες κερασιές
σε μια υπόσχεση αιώνιας Άνοιξης να φιληθούν

Κι' εκείνη στο γιατάκι του χειμώνα απογέρνει
Ευχή του πρωτοξύπνητη, δεσ, παίρνει,
Ευχή του της ψυχής!
Πλουμίδα και ψιμύθια ν' ανθοσπείρει,
στο καλοκαίρι που προσμένει
και στο φθινόπωρο που κλέβει
τα φύλλα απ' τον κύκλο της ζωής.....

Από την ποιητική συλλογή "Ηδύαλγο άγγιγμα" (Ανέκδοτη)

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕΙΣ

Η αμφίρροπη ώρα....
Ανάμεσα στη νύχτα και την αυγή
Τότε που γέρνει η παλάντζα στα πεπραγμένα
κι' αυτά που πρόκειται να συμβούν
ή αυτά που θέλεις να συμβούν...
Κι' εσύ γυρίζεις τις σελίδες της αγρύπνιας
στο όνειρο που ξέχασε να σε κοιμίσει
ή σε κρατά στη νάρκη της απραξίας αιώνες...
Στο μεταίχμιο της αμφισβήτησης
πριν αλέκτωρ λαλήσει
τις σοφές νυσταγμένες αρνήσεις
στα ερωτηματικά σου
που φορούν το κοκτέιλ τους ένδυμα
λερωμένο από βραδινές ατασθαλίες...

Εχέμυθη χαραμάδα αυτογνωσίας
Πριν το ρολόι χτυπήσει
τις καθαρές γραμμές της μέρας....

Από την ποιητική συλλογή "Μελίρρυτοι Λόγοι"

ΑΓΛΑΟΔΩΡΟΣ ΝΥΞ

A

Σφάλισα το παράθυρο
να σβήσω στο δωμάτιο
το πρωϊνό φως
που γλίστρησε ανυπόμονα
στους τοίχους
ζωγραφίζοντας στο τίποτα
την παρουσία του

Γραμμές, τετραγωνάκια, τελείες
ένα παιχνίδι σκιάς και γρίφων
οριοθετεί το ασταμάτητον της ημέρας..

Πάλλεται στην κουβέρτα μου
ρυθμικά η ανάσα της μ' έναν κατάλογο
παραγγελιών και αδιεξόδων

Έτσι συνήθως συμβαίνει
Με ένα μπλοκάκι η μέρα με υποδέχεται..

B

Στην πάχνη της νύχτας είναι αλλιώς
Φυτεύω ροδοδαφνιές
γλιστρώ τις παλάμες μου
στο υγρό χώμα του πουθενά
Ζεστά φτερά με ταξιδεύουν
σε μυρωμένα βότσαλα
Κεντώ ωραία όνειρα
με διαλεγμένα ψιμύθια

Το βράδυ ξεχνώ
Πίνω κρασί από ατρύγητα αμπέλια
και τραγουδώ τον αιώνιο ύμνο της λησμονιάς
Αγοράζω κοφίνια πορτοκαλιών
και ξαναγεμίζω στη χώρα της αφθονίας
όπου όλα επιτρέπονται

Σε βουερά παράθυρα
επευφημώ την ομήγυρη.
που δεν λογαριάζει χρώματα και μυρουδιές
Υιοθετεί ορφανά χωρίς καταλόγους αναμονής
κι' έχει ανοιχτά σαν βεντάλιες τα χέρια

Γ

Μ' ένα μπλοκάκι η μέρα με υποδέχεται....
Αγκομαχούν πρωί πρωί τα πεζοδρόμια
Με δυσκολία οι καλημέρες
από στόμα σε στόμα μεταμοσχεύονται

Για τον καθένα καιροφυλακτεί
το απροσδόκητον της γωνίας....
Στην ευθεία ισορροπείς αλλά πλήττεις
Όλα σου φαίνονται γνωστά
και με κλειστά μάτια
"Θα με σώσει το όνειρο"
υποθέτεις.....

Στο καναβάτσο του ζωγράφου
ένας ήλιος ξεκινά να λούζει
με χρυσάφι την πράσινη μηλιά.
Τα γινωμένα κούμαρα χάσαν το χρώμα τους
κι' έπεσαν θυμωμένα στο ποτάμι

Θα ξαναγυρίσουν το σούρουπο....
Όταν ο ήλιος βασιλεύει
κι' αρχίζουν τα παραμύθια.....

ΑΝΑΠΛΑΣΗ

Άυλα κορμιά
στον άνεμο των άστρων αιωρούμαστε
καθώς οι ανάσες σμίγουν
και το φιλί που φλογερό
αγκομαχεί στων χειλιών το βελούδο
αναδύει απ' το βυθό τους πόθους
που αφήνονται στα κύματα του πάθους
που ουρλιάζει
καθώς ανελέητα το κτυπάει
το αφρισμένο κύμα του έρωτα
που ξεψυχά υποταγμένο στα βράχια της ηδονής
ιχνηλάτες
που ανιχνεύουν του έρωτα
τις πολύχρωμες ανταύγειες
μέσα στα μάτια εκείνα
που στο εκστατικό τους χάδι
πλάθουν τα όνειρα
που ανοίγουνε τα πέταλά τους
κι ως αγριολούλουδα
και σκορπίζουν το εξωτικό τους άρωμα
στο σώμα , στη ψυχή ,σ' όλη την ύπαρξή μας...

ΚΑΘΩΣ ΨΥΧΟΡΡΑΓΩ

(στον William Cuthbert Falkner)

..βυθίζω το αριστερό μου χέρι στο βράχο.
Είναι φτιαγμένος από αρχαίο χρόνο και φωτιά.

Ο θάνατος είναι μια τούφα ξερά χρυσά χόρτα
στις όχθες του.
Κάτι φωνές πετούν αργά από τη μια μεριά του φαραγγιού στη άλλη.

Κλαίνε οι τρεις γιοί μου και νιώθω ήσυχος
το τραπέζι, το σπίτι, τα βουνά .. όλα !
όλα είναι φτιαγμένα από χρόνο
όπως τα κύματα από νερό
όπως τα σύννεφα από ομίχλη

Όχι όλα
Εγώ είμαι σα δέντρο!
κλωνάρια κλωναράκια
σχέδια διακλαδώσεις
από κάτι που δεν είναι χρόνος
είμαι κάτι μέσα στο χρόνο
εύθραυστο σα τη ζάχαρη
που κρουστάλλιασε
σε παλιό γλυκό πιοτό.

Έρθαν οι πεθαμένοι
να βοηθήσουν
είναι δύσκολο να είσαι νεκρός.
Είμαι δυσκίνητος και σαστισμένος
σέρνω
κομμάτια της ζωής μου
ένα μεγάλο βράχο
στη μέση του νοτικού γκρεμού
τα καλάμια της αυλής
θερινά μεσημέρια
και ένα κομμάτι θάλασσα
ένα εκκλησάκι μυστικό στην αποθήκη
το αίμα που χύθηκε μια Άνοιξη.

Φύγαν όλοι ζωντανοί και πεθαμένοι.
Φυσά ο άνεμος
ακούω τους σκύλους που γαυγίζουν μακριά
αγανακτισμένους από τη μοναξιά
ανεβαίνει η νύχτα από τα φαράγγια...

Έμεινε μόνο το φεγγάρι
να καρφώνει αμίλητο
το χρόνο στο βράχο

Δοκίμιο

Χρόνος και Σοφία [απόσπασμα]

Το παράλογον και παράδοξον στην ιστορία «Άνθρωπος», είναι ο χρόνος. Όχι αυτός που μετράμε με τα ρολόγια, μια υβριδική έννοια που προκύπτει από την εισβολή της ιδέας του χώρου στην επικράτεια της καθαρής συνείδησης, αλλά, ο άλλος, ο εσωτερικός, εκείνος που μας σπρώχνει συνεχώς στο επέκεινα, το γραμμικό συνεχές, στο οποίο τα γεγονότα συμβαίνουν με εμφανώς μη αναστρέψιμη τάξη.

-Στην πραγματικότητα αυτές οι χρονικές μονάδες δεν υπάρχουν, γιατί ο χρόνος, είναι μια μελωδία, ένα ποτάμι. Η ιδιαιτερότητά του, έγκειται στο γεγονός, ότι κυλά μέσα από τα χέρια μας σαν νερό, είναι αψηλάφητος, -όπως το έθεσε ο Άγιος Αυγουστίνος.

Ένα ισχυρό ρεύμα μεταφέρει την ανθρωπότητα στο ποτάμι του χρόνου.

Ο άνθρωπος είναι προσωρινός, φευγαλέος, καθώς δεν μπορεί να αδράξει σταθερά ένα σημείο και να αντισταθεί στο ρεύμα του.

Στην πραγματικότητα, εμείς, είμαστε ο Χρόνος, παράδοξο, αλλά αληθινό, ότι, ενώ είναι αγέννητος και αθάνατος, σύρεται στο οντικό σύμπαν από τα όντα που ο ίδιος δημιούργησε. Και μην μου πείτε πώς δεν ακολουθεί τη νομοτέλεια...

κατά βάθος, όλοι γνωρίζουν πού πάμε, απλά, αδυνατούν ν' αποδεχτούν το γεγονός.

Τα παράδοξα του Αριστοτέλη και του Ζήνωνα για τον χρόνο και τον χώρο, ώθησαν Ατομιστές όπως ο Επίκουρος και ο Διόδωρος Κρόνος, να θεωρήσουν τη δομή του κοκκιώδη. Οι θεοί, κατά τον Επίκουρο, είναι έξυπνο δημιούργημα των εξουσιών, για να διαχειρίζονται τους ανθρώπους από «μέσα», απ' τον αρχέγονο φόβο του θανάτου.

Πολλοί από μας, ίσως θέλουν ν' ακουμπάνε κάπου το μυαλό, τη σκέψη,

καθότι βροτοί, ανασφαλείς και φοβικοί στην ιδέα του θανάτου,

κι αυτό το «κάπου» είναι οι κατά κόσμον θρησκευτικές απόψεις και θεωρίες.

Υπόσχονται τον παράδεισο με την συγχώρεση και την άφεση, και αν μη τι άλλο, το μόνο που κάνουν είναι να εγκλωβίζουν τη σκέψη, με το φόβο της αμαρτίας, της ενοχής και του ευνουχισμού.

Όλη αυτή συμπεριφορά, ερμηνεύεται ως ακατανόητη και παράφορη.

Ο εγκλωβισμός της σκέψης, δεν απελευθερώνει το μυαλό, έτσι ώστε να δούμε, από μια διαφορετική οπτική θέση τα πράγματα.

Ότι βλέπουμε είναι μια ερμηνεία της πραγματικότητας, που βασίζεται σε υποκειμενικά, ελαττωματικά ή προκατειλημμένα παραδείγματα.

Αυτό έχει επιπτώσεις όχι μόνο στο πώς αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο, αλλά και πώς αντιλαμβανόμαστε τους ανθρώπους..

Ο άνθρωπος, δε μαθαίνει τίποτε νέο παρά μόνο αποκτά συνείδηση των όσων ήδη γνωρίζει.

Η γνώση, είναι ανάμνηση, προϋπάρχει μέσα μας...

Περιέργως, σπρώχνουμε το χρόνο να φύγει, να κυλίσει γρήγορα, βιαζόμαστε να διώξουμε τις ώρες, τους μήνες, τον καιρό, να έλθει η επόμενη μέρα, η επόμενη Κυριακή, η επόμενη εβδομάδα, ο μήνας....

Το ταυτόχρονο μοιάζει με τις νότες ενός μουσικού κομματιού, που δεν παίζονται μόνον ως διακεκριμένες, αλλά ως συγχορδίες, δηλαδή ταυτόχρονα.

Εμμέσως πλην σαφώς, υποσυνείδητα οδεύουμε την κατιούσα εν αγνοία μας, (εφόσον η γέννηση, είναι για μας η έναρξη-αρχή του χρόνου μας.)

ή εν γνώσει, με ματαιοδοξία και εγωϊσμό, γιατί αναντίρρητα, δε γνωρίζουμε πώς, να αξιοποιήσουμε τη ζωή που μας έχει απομείνει.

Το άγιο δίπτυχο τούτης τής σταγόνας, που λέγεται ζωή...είναι: -Διάβαζε και Ζήσε.

Είναι δύσκολο να κατανοήσουν οι άνθρωποι το Χρόνο, σαν κάτι οικείο σ' αυτούς.

Φαίνεται μάλιστα αδύνατη αυτή η κατανόηση, επειδή είναι πνιγμένοι στα λόγια, έχασαν την βαθιά γνώση των πραγμάτων.

Η Σοφία, είναι ο δίκαιος νόμος που ενυπάρχει στον Χρόνο, και η δύναμή του, αλλά και το κορυφαίο από τα γνωρίσματά του.

Αυτή λοιπόν, η Σοφία, αναδείχθηκε σε κυρίαρχη του -Είναι- δύναμη, όπως και ο Χρόνος, στον οποίο εμφωλεύει και από τον οποίο αντλεί την ισχύ της.

Και δεν υπάρχει τρόπος τεχνικός να γνωρίζει κάποιος και να αποδείξει ό, τι την χαρακτηρίζει, εάν δεν γίνει αυτός κοινωνός του Έρωτος και της «φροντίδος σχάσεως» όπως επίσης της εκστάσεως και της διαστολής του Εγώ προς τα Άλλα.

Μέσω της Σοφίας και των έργων του Χρόνου, γίνεται φανερό, ποια είναι η αφύσικη και ατελής ύπαρξη, και ακόμη, σε ό, τι φαίνεται τέλειο, και σε ό, τι είναι δυσδιάκριτο, είναι φανερή η διαφθορά.

Η Σοφία δεν έχει να κάνει με το πόσες πληροφορίες έχει αποκτήσει κάποιος στη ζωή του, ή πόση τυπική μόρφωση και πόσες επαγγελματικές ικανότητες έχει.

Η Σοφία είναι το σύνολο των εμπειρικών γνώσεων κατά τη διάρκεια του βίου, είναι όλα εκείνα τα σταλάγματα που αποκομίζονται, διευρύνονται και αναλύονται ανάλογα με το βάθος της εσωτερικής ματιάς και οπτικής γωνίας.

Είναι η αυτογνωσία, είναι η επίγνωση είναι η Υπέρβαση.

Από έρευνα που έχει γίνει αλλά και από την εμπειρική μας γνώση (προσωπική και κοινωνική), αποδεικνύεται πως: οι γηραιότεροι είναι πιο σοφοί, με την έννοια ότι μαθαίνουν να αποδέχονται τις συνεχείς αλλαγές στη ζωή και μπορούν να τα βγάζουν πέρα καλύτερα με τις συγκρούσεις, όντας πιο συναινετικοί από τους νέους, που τείνουν να επιδεινώνουν τα πράγματα με την επιθετική στάση τους.

Γιατί Σοφία είναι Λόγος, είναι η ευβουλία, η πνευματική ετοιμότητα, η ικανότητα του διακρίνειν, η αγάπη στην αλήθεια, στην ανθρωπιά και στη ζωή. Είναι η βαθιά εκείνη ικανότητα που συνδυάζει την εμπειρική γνώση και αναπτύσσει την κριτική σκέψη

Είναι η φρόνιμη και λογική εφαρμογή της γνώσης για αυτοκριτική και επίγνωση.

Κατά τον T. S. Eliot, η μόνη Σοφία που ελπίζουμε πως μπορεί να αποκτήσουμε είναι εκείνη της ταπεινοφροσύνης

Είναι το μήνυμα της μυστικιστικής εμπειρίας από τη μυστικιστική εσωτεριστική γνώση για το σκοπό της ανθρώπινης ζωής και τη σχέση της με την αιωνιότητα, όπου η σύμπτωση μορφής και ουσίας δίνουν δύναμη και ομορφιά.

Είναι μια εξελικτική πορεία προς την Υπέρβαση που κορυφώνεται στην Ένωση με το Απόλυτο.

Η παρουσία του παρόντος και του παρελθόντος στο μέλλον συνδέεται με την έννοια του νόμου ανταπόδοσης των πράξεων προηγούμενων ζώων, ο παρελθών χρόνος είναι πάντα παρών, δεν λυτρώνεται γιατί πάντα σχετίζεται με τον παρόντα χρόνο.

Ο χρόνος δεν εξαγοράζεται.

Ό,τι θα μπορούσε να έχει γίνει κι ό,τι έγινε, κατευθύνουν σ' ένα σκοπό που είναι πάντοτε παρών σαν μια δυνατότητα για τον άνθρωπο να διαλέξει αυτό το μονοπάτι που οδηγεί σε μια άλλη σφαίρα ύπαρξης, διαφορετική που θα αλλάξει τη μοίρα του.

Αναμνήσεις έρχονται στη μνήμη από βήματα που έπρεπε να γίνουν και δεν έγιναν στο μονοπάτι που οδηγεί στο ροδόκηπο της υπερβατικής ζωής για το δρόμο της γνώσης.

«-Τι είναι, λοιπόν, ο χρόνος; Αν δε με ρωτά κανείς, γνωρίζω. Αν, όμως,, θέλω να το εξηγήσω σε κάποιον που με ρωτά, δε γνωρίζω. Αλλά σε κάθε περίπτωση τολμώ να πω πως τούτο γνωρίζω Αν τίποτε δεν τελειώνει, δε θα υπήρχε παρελθόν. Αν τίποτε δεν πλησίαζε, δε θα υπήρχε μέλλον. Αν τίποτε δεν υπήρχε, δε θα υπήρχε και παρόν. Όμως, πώς είναι δυνατόν να υπάρχει το παρελθόν και το μέλλον, αφού το παρελθόν πέρασε και το μέλλον δεν έχει έρθει ακόμη; Από την άλλη, αν το παρόν ήταν πάντα παρόν και δεν κυλούσε, το παρελθόν δε θα ήταν χρόνος αλλά αιωνιότητα Αλλά, αν ήταν το παρόν μόνο χρόνος, γιατί κυλά στο παρελθόν, πώς μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει; Υπάρχει, μόνον γιατί κάποια στιγμή θα πάψει να υπάρχει. Το μόνο, λοιπόν, που μπορούμε να βεβαιώσουμε είναι ότι ο χρόνος οδηγεί στη μη-ύπαρξη.»(-Άγιος Αυγουστίνος-)

Ο ΓΕΡΟΣ

"Στην άμμο τα έργα στήνονται μεγάλα των ανθρώπων
και σαν παιδάκι τα γκρεμίζει ο Χρόνος με το πόδι."
Κ. Γ. Καρυωτάκης / Φθορά

Μικρός Σαμουράι τολμηρά, σπαθιά του φοράει κοφτερά
κι ορμά σε Δρυμό (σαν φωτιά) που οι φήμες ουρλιάζουν: "Κρατά
νεράιδες και δράκους στοιχειά, που κόβουν ζωής την τροχιά."

Εμπόδιο μπροστά ο Δισταγμός, πανούργος της Τόλμης χαμός.
_"Φοβάσαι" φωνάζει ο φρικτός, "για σέναν ο Δρόμος κλειστός."
_"Σαγίτα σου στέλνω" ο μικρός, κι ο πρώτος εχθρός του νεκρός.

Πιο πέρα κοιτά Λυγερή, λευκό της μετάξι φορεί.
_"Φιλί" η Λησμονιά του ζητεί, τη Μνήμη του αλήθεια απαιτεί.
_"Μαντήλα σου κλέβω" (σιγή•) και τ' άτι μακριά τ' οδηγεί.

Δυνάστης γεννάει τις Πληγές, του Κόσμου χαλάει τις Αυγές.
"Κατάνα αν μου δώσεις διπλές, τον Πλούτο προσφέρω τι λες;"
_"Δικές σου" απαντάει με ιαχές, λεπίδες τινάζονται οχιές.

Στο τέρμα το Χρόνο απαντά, κι ο Γέρος με δόλο ρωτά:
_"Τους πάντες νικάς σαν παιδιά• με 'μένα διαθέτεις καρδιά;"
_"Χάι, σούρικεν στέλνω σειρά" του Γέρου τρυπάει τα πλευρά.

Μα... ο Νέος κυλιέται απνοής: _"Αισθάνομαι τέλος ζωής•
αδύναμος γέρνω στη γης, σε γήρατος φρίκη πληγείς!"
_"Εγίνης (που να φανταστείς!) του χρόνου σου, ναι, ο χαλαστής."

Γερνά ο Σαμουράι ξεψυχά, το γέλιο σου Χρόνε αντηχά...

*Κατάνα: Ιαπωνική σπάθη μάχης.
*Σούρικεν: Αστέρια μεταλλικά κι αιχμηρά
που ο πολεμιστής τα πετάει
με ορμή στους εχθρούς του.

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑ ΑΠΡΟΣΜΕΝΑ

Μεγαλώσαμε φίλε μου,
και ο χρόνος αλλιώτικος μας μοιάζει,
το κάθε πράγμα που 'σπρωχνες,
τ αφήνεις τώρα να ωριμάζει.

Δεν δέχεσαι παράταιρα
να σου χαλούνε τις στιγμές σου,
φτιάχνεις γεγονότα στρόγγυλα,
να κλείνουν τις χαρές σου.

Χορογραφία έγινε η κίνηση,
που απ' τα εσώψυχα σου βγαίνει,
και η παλέτα των ματιών,
ζεστά χρώματα στον άλλον φέρνει.

Μεγαλώσαμε αδερφέ μου,
και μίκραινε ο χρόνος,
λυτρωμός έγινε το γέλιο σου,
και σοφία ο δικός σου πόνος.

Φτιάχνε ήλιους το πρωί....
για να χεις καλή τη μέρα....

ΧΡΟΝΟΣ 2

Χρόνε εχθρέ, που μας πεθαίνεις,
χρόνε εχθρέ, που μας γερνάς,
που τους ανθρώπους ξεσκεπάζεις,
που τη νεότητα ξεχνάς.

Χρόνε που τρέχεις δίχως στάση,
δεν ξέρεις πλούσιους και φτωχούς,
μες στη φθορά σου κάθε δράση,
χάρη δεν κάνεις στους καλούς.

Φίλε μας χρόνο, πώς δαμάζεις
πάθη που ήτανε θεριά;
Φίλε μας χρόνο, πώς λιμάρεις
νύχια που ήτανε σπαθιά.

Άφιλε χρόνο, μνημοπνίχτη,
πώς ξεθωριάζεις τα παλιά,
όμορφες σχέσεις τις θαμπώνεις,
αγάπες ρίχνεις στην πυρά.

Εσύ των πάντων καταλύτης,
του σύμπαντος ο βασιλεύς,
νέων αστέρων ο γεννήτωρ,
των παλαιών καταστροφεύς.

Χρόνε ανίκητε δυνάστη,
χρόνε αδίστακτε θεέ,
ακούραστε χαλασοχτίστη,
δεν ξέρεις τι θα πει ποτέ.

ΣΑΝ ΚΟΜΠΑΡΣΟΣ ΣΕ ΤΑΙΝΙΑ ...

Αρχίζει να βραδιάζει
κι ο χρόνος με τρομάζει
πόσο γρήγορα κυλά ...
στα ίδια και στα ίδια...
Αρχίζει να βραδιάζει
κι ένα δάκρυ πάλι στάζει
και στο μάγουλο κυλά...
χαράσσει μια ρυτίδα..

Πλησιάζει πια το δείλι
και γω έζησα σαν ξένος
σαν κομπάρσος σε ταινία....
ψεύτικα φιλούσα χείλη
κι ας αγάπησα με σθένος
ποια πληρώνω αμαρτία;

Αρχίζει να βραδιάζει
κι η καρδιά μου μπάζει
από χίλιες δυο ρωγμές...
πλησιάζει πια η δύση
πάμε φίλε μου κομπάρσε
γέλα, αγάπησε και κλάψε
όπως έκανες και χτες.....
μια ζωή στις ψευδαισθήσεις....

ΟΝΕΙΡΟ ΑΝΟΙΞΗΣ

Χρόνια και χρόνια περιμένω
και ας μην ξέρω τι καρτερώ
πέφτω, σηκώνομαι μα επιμένω
κυλάει ο χρόνος σαν το νερό.

Σαν το ποτάμι κι εγώ στην άκρη
τα όνειρα μου με προσπερνούν
δέντρ' ανθισμένα τα καλοκαίρια
και τα φθινόπωρα φυλλοροούν..

Φύλλα στον άνεμο, και πάνε
μες στο ποτάμι τα παίρν' η βροχή
κι έρχεται η άνοιξη και μου γελάνε
και ξαναρχίζω απ την αρχή.

Χρόνια και χρόνια περιμένω
τι περιμένω, το ξέρω θαρρώ...
κάτι άπιαστο κι' αγαπημένο
όνειρο άνοιξης αλαργινό....

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Πάλι με χτύπησε ο χρόνος στην καρδιά
της πίκρας το μαντήλι μου κρατάω
κι έτσι ξυπόλητη με ξέπλεκα μαλλιά
παίρνω απόφαση βαριά και το φοράω.

Δεν με πειράζει που οι μέρες μου χαλούν
κι έτσι τα χρόνια μου που άδικα περνάνε
σε 'κείνο όμως που τα μάτια μου πενθούν
είναι που ψέματα μαζί μου πια γερνάνε.

Έλα στο πλάι μου για λίγο να σταθείς
να δεις , αν θέλεις , άθελά μου που βαδίζω
κι ύστερα φύγε, δεν μπορώ να σ' αντικρύζω.

Έλα και τίποτα μην πεις αυτή την ώρα
του χρόνου εγώ γνωρίζω το σκοπό
γιατί με χτύπησε αλύπητα η μπόρα.

ΧΡΟΝΟΣ ΑΧΡΟΝΟΣ

Νά 'ταν ο χρόνος άχρονος
κι αιώνια η στιγμή,
ατέλειωτο της νιότης φως
κι ο πόνος σταλαμή.

Νά 'ταν ο χρόνος νά (έ)χανε
λογαριασμό και λήξη,
να μην μπορούσε νά 'κανε
τα δόντια του να τρίζει.

Να 'ταν στο χρόνο άφθαρτο
τ' ωραίο πρόσωπό σου
κι όταν κοντά σου 'ναι να 'ρθώ,
να φώτιζα απ' το φως σου.

Κι οι δυο στο χρόνο νά 'μασταν
σ' αιώνια αφθαρσία
κι η αγάπη μας θε να βαστά
για πάντα, με ουσία.

ΧΡΟΝΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟ

Θα γράψω Χρόνου Χρονικό
σε ύφος μονοτονικό
και κλίση στο ειρωνικό,
να θίγει τεκταινόμενα,
θα τα στοιχίσω με σειρά,
τα δεξιά, τ' αριστερά,
που κολυμπούν, πού 'χουν φτερά,
τα πριν και τα επόμενα.

Θα πω για χρόνου γέννηση
που απωθεί το πέρσι
και δίνει νέα ώθηση
για νέα, φρέσκα δρώμενα.
Μ' αυτού του πέρσι το ποιόν
το αγνοεί, κατά Θεόν
κι εν μέσω αυθαιρεσιών
ψάχνει για νέα κτώμενα.

Όλου του χρόνου τους καρπούς,
καρπούς του "εὔ" ή χαλεπούς,
καρπούς ληγμένους ή νωπούς,
του σκόρσου ή της άνεσης,
που ζουν σε σκότος ή σε φως,
π' ακούς κι ας είσαι και κουφός,
να εκθειάζονται σαφώς,
εν μέσω αντιπαράθεσης.

Κράζεις να φύγει η χρονιά
που σ' έστησε σε μια γωνιά,
με μια στο πρόσωπο μπουνιά
και κλαις μ' ένα παράπονο
πως φεύγει ο χρόνος αστραπή
και δεν μπορεί ν' ανατραπεί,
είν' οι καρποί του ποταποί
και σε αφήνει άφωνο.

Η ΖΩΗ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ

“Όπως τον κόσμο κοίταζες στο βράχο καθισμένη
κι αναπολούσες εποχές που έζησες ξεγνοιασιάς,
με δυο μικρά κυκλάμινα η σχισμάδα στολισμένη
σου έδειχνε πως δεν χάνεται η ζωή όπου κι αν πας.

Είναι που τα χαμόγελα δεν έρχονται με τρένα
κι οι ελπίδες δεν γλυκοπετούν μ’ αγγέλων τα φτερά
εσύ πάντοτε φρόντιζες να ντύνεσαι στην πένα
ν’ ακολουθείς το ένστικτο και να πατάς γερά.

Είναι που η αγάπη μας γεννήθηκε στη σκόνη
και τα όνειρά μας, πλήγωναν κάθε γλυκιά βραδιά,
κι όπως τα χρόνια πέρασαν καρδιά, μείναμε μόνοι
κι απ’ το τραγούδι έμεινε μια κίβδηλη ροκιά.

Ένα σου δάκρυ έφτανε το βράχο να δροσίσει
το κλάμα σου σαν μια βροχή τους κήπους της καρδιάς,
φαντάσου, η αγάπη μας μπορούσε και ν’ ανθίσει
αν στο τραγούδι πρόσθετες δυο νότες ανθρωπιάς.

Είναι που εκείνος ο καιρός και ότι κουβαλούσε
νύχτωνε και ξημέρωνε πάντα αφαιρετικά,
χανόμουν και χανόσουνα και ότι μας πονούσε,
είναι αυτό που τελικά μας τρώει τα σωθικά.

Είναι που δεν κατάλαβες πως κάποτε τελειώνει
χάνεται η ελπίδα και μαζί χάνεται κι η μιλιά
κι όπως ο πόνος, σύντροφος στο βράχο που είσαι μόνη
και ο χρόνος της αναμονής γίνεται μια θηλιά.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τώρα σου δείχνω μια φωτογραφία,
πρωτίστως τα λόγια δεν φτάνουν,
το γραμμένο ταξίδι το πρώτο
δεν ξεκίνησε ως φαίνεται ακόμα,
λέξεις φευγάτες σε σκέψη με βάνουν,
μάτια θολά δίχως χρώμα.

Ήταν τότε... μικρή σ' έναν κάμπο
αγκαλιά γελαστά και τα δύο
το χορτάρι παχύ μ' ένα θάμπε
Κυριακή ήταν μα δεν το θυμάσαι
ήταν άνοιξη κι έκανε κρύο,
ήσουν τόσο μικρή μη λυπάσαι.

Με 'στα κίτρινα σ' είχα ντυμένη
κι ο αδελφός σου αγκαλιά σε κρατάει,
πως περάσαν τα χρόνια, τι μένει;
Μια ανάμνηση σ' ένα χαρτί,
την ψυχή μου κανείς δεν ρωτάει
αν μπορώ πια ν' αντέξω γιορτή.

Τώρα οι λέξεις πια δύσκολα μπαίνουν
σε σειρά, για να πω τον καημό μου
κάτι ανάσες μισές μόνο μένουν
να θυμίζουν πως έκλαψα τόσο
να κρατήσω κρυφό το θυμό μου
κι άλλη πίκρα σε σένα, μη δώσω.

Στο καλό... να θυμάσαι γλυκιά μου
άλλη αγάπη από σας πια δεν έχω
ν' αγκαλιάζω τρυφερά τα παιδιά μου
με φτερά και με μάτια αετού
βήμα- βήμα για σας να προσέχω
μην ακούσω συριγμό ερπετού.

ΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ

Μας άρεσε πάντα που η σκέψη μακραίνει την κάθε στιγμή
με όνειρα ύμνους και κάποιες υποσχέσεις που μ' έχουν ξεχάσει
ο χρόνος γεμίζει με μια σου ανάσα με ένα φιλί
εσύ μοιάζεις να 'σαι πανώρια πηγή, φωτοβόλος, σε δράση.

Τα βράδια που οι ώρες σκνές χαλαρώνουν κι η ένταση αφήνει
κορμιά κουρασμένα, ποδάρια πρησμένα και σκέψεις στο δρόμο
καθώς ταξιδεύουν με γύπες μου μοιάζουν πετάνε σε δύνη
'συ θες να προκάμεις να κλείσεις τα μάτια γερμένη στον ώμο.

Το αύριο τρέχει, το κέφι που πάντα σκορπίζεις ξεχνιέται
προέχουν τα λόγια, που ηχούν στο μυαλό σου και υπόσχονταν Πλάνοι,
χιλιάδες οι κυνηγοί της ελπίδας, που σαν γόπα τσιγάρου πατιέται
αν θα 'βρω δουλειά σου το λέω ρητά θα σου βάλω στεφάνι.

Αν θα 'βρω δουλειά θα μπορώ να σου φέρνω ψωμί στο τραπέζι
τα γαρύφαλλα Κυριακές και γιορτές ευωδιές θα γεμίζουν το σπίτι
μουσική και τραγούδια με στίχους του Γκάτσου το ραδιόφωνο παίζει
και τα βράδια χορτάτοι με ζεστή την καρδιά θα σου διαβάζω Ελύτη.

Νοιώθω ο κόσμος πως τρέχει με χίλια και 'μεις κάνουμε βήματα πίσω
μου θυμίζει εποχή που μ' αγνές τις καρδιές για τον κόσμο, κινούσαν
οι γονείς χαιρετούσαν το φώς, καπελάκια φορώντας με γείσο
με τα χέρια γεμάτα αντοχές, ως τη δύση του ήλου που πάντα σχολούσαν.

Η Ελλάδα μπορεί σαν μια χώρα μικρή να ελίσσεται και να βιώνει
του θανάτου το ρόγχο, του λαού που πατά στο λαιμό και ορίζει
και ακούει συχνά, γιατί η μπότα βαριά με καρφιά στο τακούνη πληγώνει,
αλλά δεν σταματά πρέπει να 'ναι μπροστά, στης Ευρώπης το μετερίζι.

ΑΝΘΙΣΕΙ

Η Δευτέρα μέρα πρώτη,
άνθρωποι και μύριοι κρότοι!
Με την Τρίτη θε' να σμίξει
προκοπή να μας χαρίσει!

Η Τετάρτη ακολουθάει,
χελιδόνια κουβαλάει!
Πέμπτη και Παρασκευή αντάμα,
γέλιο και κρυμμένο κλάμα!

Του Σαββάτου η «κατηφόρα»,
έφερε χαράς την ώρα!
Κυριακή που ξημερώνει,
μ' έναν ήλιο σαν λεμόνι!

Ετελείωσε η βδομάδα,
κι άλλη είναι στην αράδα!
Με Δευτέρα θ' αρχινήσει,
Κυριακή θε' να ανθίσει!

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Όποιος τον ήλιο, απλά τον κοιτάζει
πότε θα δύσει, πότε χαράζει
και την ελπίδα, στον χρόνο χαρίζει
το σήμερα, ... τ' αύριο και χθες δεν τα χωρίζει.

Όποιος στο αύριο, ελπίδα γυρεύει
σε άγωνα γραμμή, τη ζωή ταξιδεύει
αφήνει το σήμερα, απλά να περνάει
κι' ο χρόνος περνάει, ... ο χρόνος γερνάει.

Όποιος φορά, στο χέρι ρολόι
σαν χάντρες οι δείκτες του, σε κομπολόι
νομίζει κρατά, τον χρόνο στο χέρι
μα! χρόνος κι' ελπίδα, ...δεν γίνανε ταίρι.

Όποιος στο αύριο, βήμα δεν κάνει
στο χρόνο νομίζει, πως κάνει σεργιάνι
μια μέρα άσπρη, ασκόπως προσμένει
όσο στο χθες και στο σήμερα μένει.

Όσο στο αύριο, το σήμερα μένει
έστω και έσχατη, ελπίδα πεθαίνει
ο χρόνος περνάει, ο χρόνος στερεύει
και τη ζωή μας, το μέλλον κηδεύει.

ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ

Όλου του κόσμου οι εποχές, λάμπουν στο πρόσωπο σου
Με χρώματα με μουσικές, μεσ' το χαμόγελο σου
Αηδόνια γλυκολάλητα, φωλιάζουν στη φωνή σου
Και μάνας γης, χώμα – πυλός, θα πλάθει τη μορφή σου

Άνοιξη και φθινόπωρο, χειμώνας καλοκαίρι
Μπροστά σου υποκλίνονται, πιασμένες χέρι – χέρι
Σε ντύνουν, σε στολίζουνε, με ομορφιές της φύσης
Και γίνεσαι μια θάλασσα, το νου μου να δροσίσεις

Της Άνοιξης τα χρώματα, μέσα στα μάτια σου θα δω
και του Μαγιού αρώματα, στα χείλη σου θα τα γευθώ
Τριανταφυλλιά μου ανθιστή, κρυστάλλινη πηγή μου
Είσαι νυχτιάς αστροφεγγιά, είσαι η ΑΝΟΙΞΗ ΜΟΥ

Καλοκαιριού γλυκό καρπό, πανσέληνο Αυγούστου
Όποιοι γευθούν τα χείλη σου, μεθούν μέθη του μούστου
Θαλασσινή μου θάλασσα, θαλασσινό μου αγέρι
Είσαι δροσιά, είσαι φωτιά, είσαι το ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Του φθινοπώρου άρνηση, Σεπτέμβρη πρωτοβρόχι
Την μια δροσίξεις τη ψυχή, την άλλη λες το όχι
Πρωτοβρόχι μου, βροχή μου, ξέρας γης το όνειρο
Είσαι φως και συννεφιά μου, είσαι το ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τον χειμώνα λιώνουν χιόνια, τα καυτά σου τα φιλιά
Τον Γενάρη, παραγώνι, η ζεστή σου αγκαλιά
Χιονάτη μου, νιφάδα μου και του βοριά ανεμόνα
Μία κρύο-παγωνιά, μία τζάκι-ζεστασιά ίδια με ΧΕΙΜΩΝΑ

ΧΡΟΝΟΚΥΚΛΩΝΕΣ

Του χρόνου αναβάτες
Του κόσμου διαβάτες
Με τζιν ή γραβάτες
Γεμάτοι αυταπάτες

Αναλωνόμαστε !!!

Ημέρες και ώρες
Μήνες , αιώνες
Απλά σαν θαμώνες
Σε χρόνο κυκλώνες

Αναλωνόμαστε !!!

Χαμένες αξίες
Μασκέ και σωσίες
Του θέλω απληστίες
Και ματαιοδοξίες

Αναλωνόμαστε !!!

Κί η γη σαν γυρίζει
Το τέρμα ορίζει
Ο χρόνος αρχίζει
Να τερματίζει

Αναλωνόμαστε !!!

Του χρόνου αναβάτες
Σε χρόνο κυκλώνες
Του κόσμου διαβάτες
Απλά σαν θαμώνες

Αναλωνόμαστε !!!

Μα ! όσοι τον χρόνο,
σαν μένα σνομπάρουν
Που έχουν να δώσουν,
δεν θέλουν να πάρουν
Ο χρόνος γυρίζει και δεν τους αγγίζει
Για πάντα ο χρόνος, ΠΑΙΔΙΑ τους νομίζει

ΔΕΝ αναλωνόμαστε !!!

ΙΕΡΗ ΝΙΚΗ

Ταξίδι, με πυξίδα την πνοή,
στους απάτητους οiwονούς πέρα απ' τη γη.
Κρατάω τα σύμβολα, ρίχνομαι μ' ορμή
στου χάους την ατέλειωτη τη δίνη.

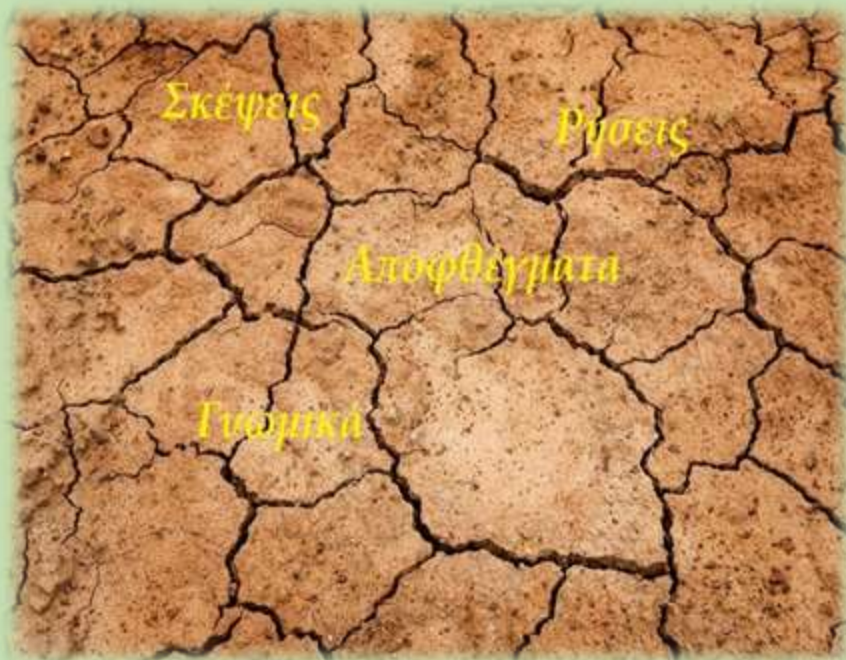
Χάνω το κουράγιο μου, στου νου την παραζάλη.
Πλοκάμια στήνει του χρόνου το θεριό
κι εγώ παλεύω αλώβητη να βγω.
Μα πάντοτε ξυπνάω κι είμαι μια άλλη.

Και, τότε, μες το βλέμμα σου κοιτώ.
Μεθάω και ξεχνάω να σκεφτώ.
Ρυθμό δίνει, του σώματος το χτυποκάρδι,
κι ανοίγουν ιεροί χάρτες! Χρυσάφι και σμαράγδι!

Κι η αστείρευτη αγάπη ξεπηδά.
Κράτα με σφικτά στην αγκαλιά.
Γίνε ήλιος και θα 'μαι η σελήνη.
Διαμάντι! Κι ο έρωτας μας, το καμίνι.

ΠΩΣ

Πώς μπορώ να ξεχάσω το γλυκό σου φιλί
που στο σώμα μου απάνω άνοιξε κάθε βράδυ
γιασεμί μυρωμένο στις καρδιάς την αυλή
με μι' ανάσα να σμίγει στου ονείρου το χάδι.

ΧΡΟΝΟΣ

Του μέλλοντος το παρελθόν
και μέλλον του παρόντος
ο ορισμός σου, χρόνε.

ΒΕΛΛΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

"Στο ξεκαθάρισμα, μόνος οδηγός ο χρόνος
και το χειρότερο αδιέξοδο."

"Τι θέλεις; το παιδί που μου κλέψατε
και σκοτώσατε, για να μεγαλώσει γρήγορα."

"Υπήρχαν στιγμές, που λες δεν τέλειωσαν ποτέ
Τέτοιες ζητούσαμε στα χρόνια μας, ως εξιλέωση."

"Παγιδευμένοι στις ζωές μας, χτίζουμε στο χρόνο
τις ιστορίες μας, με κάποια ασάφεια ή δυσκολία."

"Τόσα χρόνια χαμένα, στην Τροία
παγιδευμένα, σε εχθρούς και φίλους
που μπερδεύονταν ή σκοτώνονταν
να ξεχωρίσουν, ψέματα και θεούς."

"Είναι και το φθινόπωρο, μια ασφάλεια
στη θλίψη μας, τόσα σύννεφα."

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΑΛΙΑΝΔΡΑ

- Εσύ χρόνε με σκορπίζεις σαν να 'μαι άνθος, μα γω τους σπόρους μου ρίχνω παντού.
- Άσσους κρύβεις στο μανίκι σου χρόνε και πάντα χάνω στην παρτίδα μου.
- Δεν σταματά ο χρόνος με τον θάνατο αλλά ο θάνατος σταματά με τον χρόνο.

ΑΡΕΤΗ ΓΟΥΡΓΙΩΤΟΥ

1
Γέννηση, Χαρά, Αγάπη, Έρωτας,
Νεότης.
Θλίψη, Μοναξιά, Απόγνωση, Γήρας,
“Φυγή”.
Ο Κύκλος του Χρόνου.

2
Ποταμός Αχέροντας ο Χρόνος!
Μας καταποντίζει.

ΒΙΚΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑΡΑΚΟΥ

“Όταν περπατάς στην άκρη του ποταμού
κάνεις μια συμβατική πορεία
και ασφαλή διαδρομή στον χρόνο.

*

Το πιο όμορφο ταξίδι στον χρόνο
είναι αυτό που μας χαρίζουν τα βιβλία.
Και η πιο ωραία περιπλάνηση η της ανάγνωσης.

*

Η λογική του Χρόνου εχθρεύτηκε την τρέλα
του Έρωτα.
Ζήλεψε την ελευθερία του.

ΣΟΦΙΑ ΒΕΛΛΟΥ - ΣΚΟΥΛΙΚΑ

- Η ποίηση δεν κρίνεται την νιώθουμε, είναι για κάθε ψυχή που θέλει να ανακαλύψει τι λέει ο ποιητής .Δεν διδάσκεται .Έχει μόνο βοηθό το συναίσθημα.
- Οδηγίες χρήσεως δεν έχω , έχω μονό μια προσοχή, *Προσοχή* ευθραύστον άνθρωπος.
- Τι είναι η αγάπη ; Είναι κύμα που θρυμματίζει την ψυχή ,αυτό είναι η αγάπη στο έχω πει
- Ζήτησα ολόκληρη την αλήθεια και μου είπαν όχι εδώ σε άλλη γη.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΡΟΥΛΑ

A

Ο Αρχέγονος εχθρός μου
Αψηλάφητος όπως ο άνεμος

B

Μέσα από τα χέρια μας
Σαν το νερό κυλάει ο χρόνος

Γ

Χρόνια σαν ποτάμια
Κι εμείς βότσαλα στην ροή τους

Δ

Μύθος η πραγματικότητα
Για την επιβίωσή μας

ΧΑΡΟΥΛΑ ΦΡΑΓΚΟΥ

1

Δώστε επίδομα πολυτεκνίας στο χρόνο
Δεν σταματά να πολλαπλασιάζεται.....

2

Τρέχει, τρέχει και δεν φτάνει
Έβαλε καρούλια στα πόδια του να προλάβει το χρόνο
μα πάντα εκείνον στέφουν στο τέλος νικητή....

ΑΥΛΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τρέχει η στιγμή
όπως και ο χείμαρρος
πίσω δεν κυλά.

ΧΡΟΝΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Άπιαστο πουλί
η ύπαρξή μου όλη,
μετρά σε στιγμές.

ΖΩΗ-ΣΤΙΓΜΗ

Όλη η ζωή
στην αιωνιότητα μπρος
φαντάζει στιγμή.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΑΣΣΙΛΑΤΟΥ

ΟΡΝΕΑ

μάτια σκοτάδια
των όρνεων πατρίδα
επαίτες σαρκός

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΑΛΙΑΝΔΡΑ

ΝΕΡΟ

Τίποτα δεν ζω.
Του χρόνου νερόδος μου.
Να πιώ καθαρό.

1

Τραγούδα, Χρόνε.
Μιά Ζωή ξεπρόβαλλε.
Ανθός ευωδά.

2

Θρηνεί ο Χρόνος
το " θνητόν" του ανθρώπου,
ως φύλλων ζήση.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΡΑΦΑΚΟΥ

τα χρόνια περνούν
μέσα από τα φύλλα
εγώ κοιμάμαι

.
στον κάτω κόσμο
μήτε αγριόχορτα
δεν φυτρώνουν

.
βιάζεσαι χρόνο
γιατί μ' αφήνεις μόνη
πού 'ναι το τέρμα;

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Γελά η μέρα
κι η άνοιξη χορεύει
στης γης το ντέφι.

ΒΙΚΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑΡΑΚΟΥ

Να σε μπορέσω
σε ένα χορό φιλιού
στον χρόνο μόνοι

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΣΙΑΝΤΩΝΗΣ

ZAMENH NIOTI

Χαμένη νιότη,
Ρωτώ να μάθω κάτι,
Ούτε μια λέξη.

Νιότη χαμένη,
Ο χρόνος την αρπάζει,
Σιγή ιχθύος.

ΧΑΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΚΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Θά μέ θυμᾶσαι
ἀνατένιση ἡλίου,
σέ χρόνο μηδέν.

Τό ἀντίτιμον
ὁ χρόνος σέ ρυτίδες,
γνώση τοῦ πόνου.

Πληρωμή εἶναι,
στοῦ χρόνου τό πέρασμα
ὄ,τι ζήσαμε.

Ταύτιση χρόνου
ἀνατομία λέξης,
τό φιλοσοφεῖν.

Τραῦμα ὁ χρόνος,
στήν πόλη τῆς Ἀθηνᾶς.
Δέν σέ βλέπω πιά.

*

Μουσική βιολιοῦ
τά φιλιὰ στά ξαφνικά,
φύλλων θρόισμα,

ὑπομονή τοῦ χρόνου
στά γιούλια, στά γιασεμιά.

Ἡ Συνάντηση
στό «Ἡμερολόγιο
τό Ποιητικό»

στήν πρώτη κάθε χρόνου,
συντροφευμένες σκέψεις!

ΩΡΕΣ

I.

«αυτές οι Ώρες
είν' του καιρού οι μπόρες
άχρονες κόρες...»

II

«τ'ανθρώπου φόρες
στου κόσμου τις αιώρες
οστρακοφόρες...»

III

«αυτές οι Ώρες
θνητών είναι πυρφόρες
κεραυνοφόρες...»

IV

«σε ΧρονοχΏρες
ζωής είν ανηφόρες
πλώρες και πρώρες»

ΚΛΑΙΕΙ

Ο Χρόνος κλαίει,
γύμνωση ανθρώπινη·
μιας Απουσίας.

ΧΡΩΜΑ

Σημείο Χρόνου,
γραμμή π' εφλέγεται·
Απείρου χρώμα.

ΤΟΥΝΕΛ

Δίκιο να τρέχεις,
Άνθρωπε στ' Άπειρο·
ο Χρόνος τούνελ.

ΑΤΙΤΛΟ

Κύμα στις τρύπες,
τις μαύρες τ' Άπειρου·
θάνατος Χρόνου.

ΘΗΜΩΝΙΑ

Χρονιά του πύργου,
όψεις π' εφθείρονται·
η θημωνιά μου.

Κίτρινα φύλλα
Φθινοπωρινή βροχή
Αρχή του τέλους

Σε ζεστά παλτά
Οι μέρες μας κλεισμένες
Ασφυκτιούνε

Οι καλημέρες
Σκαλώνουν ανείπωτες
Στις καληνύχτες

ΑΡΙΑΔΝΗ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

ΧΑΪΚΟΥ

να ζεις στο παρόν
τίποτε πιο δύσκολο
τις μαύρες ώρες.

θα μετρώ στιγμές
ν' ανασάνω πλάι σου
αιώνες δροσιάς.

το χαϊ-κού βουβό
μα τα δέντρα θροΐζουν
άδειος χειμώνας

TANKA

διάφανες οπές
ίσα να περνά το φως
χρόνων και στιγμών

δεν θα σταθώ μπροστά τους
το άλλοθι ξέφτισε.

παιχνίδια φωτός
μες στη μικρή καρδιά μου
δικά σου όλα

υπήρξες και σκόρπισες
ανάσες μαβιάς ζωής.

διαθλάσεις χαράς
πάνω σε τοίχο λύπης
άχρονες στιγμές

παλιό μαράζι σιγής
στων ματιών σου το κύμα

ΝΙΚΟΣ ΣΟΥΒΑΤΖΗΣ

Σκληρός ο χρόνος
μα εμείς θα μείνουμε
παιδιά για πάντα

ΑΘΩΣ ΧΑΤΖΗΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ψάξε τη στιγμή
εκεί θα βρεις κρυμμένη
την ευτυχία

Κείμενα, Διηγήματα

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Χαιρόμαστε την αυταπάτη του τίποτα χαράσσοντας γράμματα και σου λέω πως έχεις ξαναμπεί στο υαλοπωλείο και πήρες ξανά τα βάζα του χρόνου. Τα πήγες και πάλι να μελετηθούν πριν τοποθετηθούν οριστικά στο αρχείο του αχυρώνα. Για αυτό στέκονται πάντα αμφιθεατρικά τα όνειρά σου διακινδυνεύοντας το σημείο της κατάρρευσης. Γιατί μέχρι να πάρει ορισμένη τιμή δεν αντιλαμβάνεσαι την καμπυλότητα και δεν μπορείς να υπάρξεις ούτε καν ως σημείο.

Το ότι βρίσκομαι σε έναν χώρο Μινκόφσκι το κατάλαβα φωτογραφίζοντας τα γυμνά τετράστιχα των βασανισμένων από τον ιό της ποίησης. Ακόμα τα βλέπω φρικώδη μέσα στην ερημία της Μεγάλης Παρασκευής συντροφεύοντας τις καμπάνες που ηχούν πάντοτε και σε άλλα σύμπαντα. Οι άρρωστοι δεν το ξέρουν. Διαβάζουν αυτόν τον ψεύτικο χάρτη νομίζοντας ότι έχουν βρει την Κομαγηνή και το Βερολίνο. Ουδέποτε όμως φουσάει απουσία όπως στην πλάνη. Είναι για να βεβαιώνει το πρώτο κινούν την ανυπαρξία της προβολής και να επιμένει ότι λόγω της επιθυμίας της θέλησης εθεμελιώθει ούτος ο κόσμος, ως πιθανότητα εξαίρεσης.

Βεβαίως και μπορείς πάντοτε να απολαύσεις τα ζεστά καλαμπόκια και τις θυμωνιές που καίνε το καλοκαίρι μες στα ποτήρια ώστε η ρύπανση να αποφεύγεται του κάμπου. Εγώ δεν έκανα τέτοια πράγματα γιατί υστερούμην μορφώσεως και μόνο τη Γραφή διάβαζα και ξαναδιαβάζω ασμένως. Δεν είχα καταλάβει ο ανόητος πως κάθε φορά την έγγραφα και πάλι με λάθος τα σημεία στίξεως. Για αυτό δεν έβγαζα νόημα για τον κόσμο. Ενίοτε λοιπόν, περπατούσα με τα παπούτσια στα χέρια και δεν μπορούσε να χωρέσω σε κανένα κανόνα.

«**Π**ρέπει να γράφεις κείμενα μικρά» μου λέγαν και γω θρηνούσα την νυκτωδία στην Κροστάνδη, μακροσκελώς. Της το χρωστούσα γιατί την αγόρασα στα «φοβερά ντοκουμέντα» που προέκυψαν από μια επίσκεψη στο παζάρι. Για αυτό πονούσα πάντοτε τα απογεύματα της Κυριακής που έβρεχε σονέτα. Τα έβλεπα να χτυπούνε στο πρεβάζι και τα λυπόμυνα. Αλλά πώς να φερθείς που όλοι χάσαμε το αριστερό παπούτσι και περιφερόμαστε όπως και εγώ μονοσάνδαλοι στην Ιωλκό του μύθου.

Καλύτερα να είχαμε μια βάρκα χρώματος γαλάζιου ώστε να ήμασταν αόρατοι από τη θάλασσα. Αλλά η περιπέτεια της γραφής μας θέλει με ενώτια χρυσά πηγμένα στα φωνήεντα ώστε να κάνει αντίθεση στην ερημία του πλήθους.

Θα περιφέρομαι, λοιπόν, ωστόσο η καμπυλότητα χάσει την τιμή της και τότε είμαι σίγουρος πως και μετά θα γράφω στίχους για ωραίους θλιμμένους κομήτες ή για νεογέννητα αστέρια που δεν θα υπάρχουν αλλά θα συνεχίσετε ανέστιοι να τρώτε τα φώτα τους τα βράδια.

Βάδιζε, λαός μου, είσελθε εις το ταμείον σου, απόκλεισον την θύρα σου, αποκρύβηθι....

Ο ΧΡΟΝΟΣ

-Εγώ θα τον πυροβολήσω το χρόνο, φώναξες κι όλοι γέλασαν.

-Να τον πετύχεις στην καρδιά, ανταπάντησαν απ' τα διπλανά τραπέζια οι θαμώνες.

-Στο κεφάλι θα τον πετύχω ξαναφώναξες.

-Στο μυαλό ν' αλλάξουν οι σκέψεις του, να αλλάξουν τα μυαλά του, να αλλάξουν οι εποχές και η μοίρα μας.

Γέλασαν οι θαμώνες κι έφυγες βιαστικά. Γευμάτισες στο σπίτι. Πήγαμε κι εμείς στα δικά μας σπίτια. Ανοίξαμε την τηλεόραση και βλέπαμε με νοσταλγία παλιές ευτυχισμένες στιγμές. Το ελληνικό τραγούδι σ' όλο του το μεγαλείο. Δύσκολες εποχές και χρόνια φτωχικά, μα δεν έλειπαν τα μεράκια, τα βάσανα κι οι χαρές του λαού μας. Ξετυλίγονταν σήμερα μπροστά μας και ξυπνούσαν μέσα μας την παράξενη νοσταλγία για τα παλιά χρόνια.

Όσο περνούν τα χρόνια οι λύπες που μας τσάκισαν και ρήμαξαν τη ζωή μας, χάνονται και μένει μόνο η ομορφιά και η νοσταλγία για το παλιό γι' αυτό που είχαμε κάποτε και το χάσαμε.

Έριξα ξύλα στο τζάκι, δυνάμωσα τη φωτιά και περίμενα. Η Θαλπωρή αγκάλιασε τους νοτισμένους τοίχους κι η υγρασία άρχισε να φεύγει και να έρχονται οι ελπίδες και τα όνειρα για καλύτερες μέρες.

Η φωτιά εξορκίζει το κακό, τις περιέργες σκέψεις και πολλές φορές, οι σπίθες της φωτιάς πετάγονταν πάνω μας και μαζί τους πετάγονταν οι ελπίδες και τα όνειρα που μας πυρώνουν την καρδιά και μας δίνουν σινιάλο για έναν κόσμο ομορφότερο και καλύτερο.

Την παντρεύανε τη φωτιά οι παλιότεροι κι έπρεπε να διατηρηθεί άσβεστη ως την επόμενη μέρα του έτους. Δυνατή κραταιή και τροπαιοφόρος.

Περιμέναμε τα μεσάνυχτα. Να τελειώσει ο προορισμός του έτους και να δώσει τα σκήπτρα του στον επόμενο.

Μαζεύτηκαν οι συμφορές κι οι λύπες και βάρυναν πολύ ετούτο τον χρόνο. Λέγαμε πότε θα φύγει. Πότε θα μας αδειάσει την γωνιά. Πότε θα ελευθερωθούμε λες κι ο χρόνος ήταν που μας βασάνιζε.

Τώρα αισθανόμασταν χαρά κι αγωνία για την έλευση του νέου χρόνου. Τι άραγε θα μας φέρει; Τι χαρές και τι δώρα; Ούτε που περνούσε απ' το μυαλό μας ότι θα μας έφερνε καινούργιες στεναχώριες και καινούριες λύπες. Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Ο νέος χρόνος μόνο καλά θα μπορούσε να μας φέρει.

Θα φόρτωνε στην καμπούρα μας έναν ακόμη χρόνο και όλοι μας θα βαδίζαμε στο πεπρωμένο μεγαλύτεροι και σοφότεροι.

Δεν περιμέναμε βέβαια Αγιοβασίλη. Δεν είχαμε άλλωστε μικρά παιδιά στην παρέα μας, που να προσμένουν κάτι τέτοιο. Τα τέλη κυκλοφορίας περιμέναμε και τις δόσεις της εφορίας.- Δεν χρειάζεται, ούτε να μελετάμε τέτοια πράγματα, χρονιάρες μέρες-.

Ο Λευτέρης πάλι ετοιμάζε εξαιρετική υποδοχή στον νέο χρόνο. Θα τον πυροβολούσε όπως έλεγε να τον τρομάξει. Θα τον σκότωνε άραγε με τα όπλα; Θα τον φόβιζε; Ή μήπως θα συνέβαινε κάτι άλλο; Σκοτώνεται άραγε ο χρόνος με τα όπλα; Φοβάται άραγε ο χρόνος τα βεγγαλικά μας, τα όπλα μας και τις κουβέντες;

Η ώρα πλησίαζε δώδεκα. Όλοι ετοιμαζόμασταν για τις ευχές και τα χρόνια πολλά. Άρχισαν τα πρώτα τηλεφωνήματα. Πυροβολισμοί ακούστηκαν απ' το σπίτι του Λευτέρη, στη συνέχεια ακούστηκαν κι άλλοι πυροβολισμοί από διάφορες κατευθύνσεις. Κάποιος φώναξε:

-Τον σκότωσε ο Λευτέρης τον χρόνο και λευτερώθηκε.

Συνεχίσαμε τις ευχές. Είπαμε αστεία και πολλά εύθυμα και ευτράπελα. Το πρωί πήγαμε στην εκκλησία και κάναμε τον σταυρό μας. Χρονιάρα μέρα φωτεινή και ολόδροση. Δυνατό κρύο που υποχωρούσε καθώς ο ήλιος έριχνε τις πρώτες ηλιαχτίδες. Χαρούμενες εκκλησιαστικές μελωδίες κι όλο το εκκλησίασμα παρακολουθούσε με κατάνυξη τη λειτουργία. Όταν τελείωσε αντάλλαξαν παντού ευχές και αισιόδοξα χαμόγελα ,λέγοντας μεταξύ τους: «χρόνια πολλά» και «καλή χρονιά».

Σφίγγαμε τα χέρια και αλλάζαμε ασπασμούς. Μα ένας έλλειπε από την παρέα μας. Ήταν ο Λευτέρης. Η καμπάνα χτυπούσε πένθιμα και μας καλούσε λυπητερά στην κηδεία του κι αυτός αντί να πυροβολήσει το χρόνο ήταν ένα ακόμη θύμα του.

Ποτέ μας δεν μάθαμε το τι και το πώς κι ο χρόνος συνέχισε να πορεύεται άτρωτος και αγέρωχος αψηφώντας τους λεονταρισμούς και τα γεμάτα υπερβολές λόγια μας, που δίνουν αρκετές φορές μια ευχάριστη νότα κι ένα ωραίο χαμόγελο πριν την τελευταία μας αναλαμπή.

Στο μεταξύ ο χρόνος συνέχισε να κατασπαράζει τα θύματά του και δεν ευβρέθη κανείς μέχρι σήμερα να τον πυροβολήσει και να σταματήσει το έργο του το αδηφάγο.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Νοιώθω μοναξιά , είπε ο Χρόνος.

Είμαι το μαύρο της ζωής ερίφιο.

Σεις οι άνθρωποι, το “ανώτερον” του Θεού δημιούργημα, ως υποζύγιο με φορτώνετε ανάλγητα με όλα τα επί γης άχθη, το διάβα το γρήγορο των στιγμών ,τις ρυτίδες ψυχής και σώματος.

Με έχετε φυλακίσει. Ποθώ να δραπετεύσω .!

Εκεί που δεν θα υπάρχουνε.

Σε μέρη που δεν θα ακούγονται οι οιμωγές σας.

Στην χώρα όπου δεν κατασκευάζονται καθρέφτες.

Σε τόπο που τα χέρια δεν θα γεμίζουν στίγματα κι οι στεναγμοί σας δεν θα με φτάνουν.

Με ρωτήσατε; Με ρωτήσατε αν θέλω να ξαναγεννιέμαι κάθε πρώτη του Γενάρη;

Γιατί δεν με αφήνετε να μεστώσω;

Ερήμην μου με ενδύσατε με φορεσιά αιματόβρεχτη και μου φορέσατε μάσκες πολλές.

Την πάλλευκη της Αγάπης.

Την άλικη του Έρωτα

Την γαλάζια της Χαράς.

Την γκρίζα της Θλίψης.

Την μαύρη του Πένθους.

Επιθυμώ Ελευθερία.

Να τρέξω ασύνορα ,να γελάσω ατέρμονα ,να χαθώ στην ουτοπία, να γεράσω.

Ναι! ν’ ασπρίσουν τα μαλλιά μου και να τελέψω κατά βούλησιν.

Δεν είμαι παίγνιό σας!

Ο Χρόνος είμαι !

Και απαιτώ καταδική μου ύπαρξη

ΕΛΕΗΜΩΝ ΧΡΟΝΟΣ

Την απιθώσανε στ' ακροθαλάσσι κατάχαμα.
 Ζέσταινε η άμμος φιλόξενα το κορμάκι της κι η αύρα η πελαγίσια
 έπαιρνε την ανάσα της την ξέπνοη κι αλμύρα αντιγύριζε.
 Απορώντας οι γλάροι πάνωθ' της κλωθογύριζαν κρώζοντας.
 Το κύμα χάιδευε ευεργετικά τ' ακροδάχτυλά της και
 της τραγουδούσε, μάννας νανούρισμα.

Και κείνο, το τοσοδούλι πλασματάκι, άνοιγε τα ματάκια του
 στον καινούργιο κόσμο που μπροστά του ανοιγόταν.

- Πού είναι ο κάμπος του;;;

Πού τα στάχνα του;

Πού είναι ο Αϊ Λιάς του ,το βουναλάκι του;

Πού τα γνώριμα μονοπάτια;

Πορεύτηκαν τα ρωτήματα στο Καλλίδρομο
 και κείνο έσκυψε και την χαιρέτισε με νεύμα ιαματικό.

Κι ο ήλιος έδυσε βάφοντας
 τον ορίζοντα ρόδινο.

Τα ματάκια σφάλισαν ,να δώσουν χώρο στην ανασεμιά την λιγοστή.

Κι η Σελήνη φεγγαρόστρατα ύφανε
 να φωτίσει τα όνειρα της ,τα άγουρα.

Τυλιγμένες στις νύχτας την

αχνάδα πρόβαλαν πανέμορφες.!

Θέτις , Κυμοθόη , Ερατώ , Αμφιτρίτη, Μεληταία , Νήσαια ,

Ποντοπόρεια , όλες οι κόρες του Νηρέα , ντυμένες των Νηρηίδων τα πέπλα

Ακροπατώντας στο νερό τραγουδούσαν χορεύοντας.

Την είδαν! Η λαμπράδα της Σελήνης σπλαχνικά την έλουζε.

Στεφάνι άνθινο οι θωριές τους πάνωθε της στήθηκαν.

Στοργικά τα νεραϊδόπεπλα την τύλιξαν.

- Ποιά είναι τούτη η μικρή ψυχή, ένα με τ' ακρόγιαλο και τα όστρακα;;

- Από πού ξεπήδησε τούτη η νεραϊδούλα;

-Ποιό το όνομά της;

Αφουγκράστηκε το κύμα και φύκια έστειλε, αλμύρα κι ιώδιο γιομάτα.

- Να την βαφτίσουμε Φυκόςσσσα;

Άνοιξε τα μάτια της....

Οι Νηρηίδες, οι αδερφές της!

Η θάλασσα ,η γεννήτρα της !

Η αλμύρα ,το άρωμα της.

Το ιώδιο ,η ανάσα της.

Οι γλάροι ,οι αγάπες της.

Χαμογέλασε στην Ζωή.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ

Η νύχτα μύριζε ευωδιά.

Μια γλυκιά σιγή είχε απλώσει η προσμονή στη φύση,
για να σ' ακούσω ότι έρχεσαι με ένα φιλί στα χείλη..

Πόσο με γλύκαινε αυτή η προσμονή που μέσα μου καιρό είχε αρχίσει..

Θυμάσαι;

Έφερες και τον Έρωτα μαζί σου εκείνη τη βραδιά που ήρθες να με συναντήσεις.

Σε κράταγε απ' τη μέση ... Θεέ μου με τι κίνηση και πόση χάρη σε λίκνιζε, πάνω στο σχήμα του φιλιού του. Με τι γλύκα και τι ομορφιά είχε στολίσει το πρόσωπό σου!

Ανάμεσα μας στάθηκε...

Το λαχάνιασμα της ανάσας του ήταν ευωδιαστό, το βλέμμα του με ατένιζε βαθιά, ένα ταξίδι όασης υποσχόταν η βαριά αναπνοή του.

Σε θέλω...

Θρόιζε ο ήχος της φωνής του, το σώμα του απαλά και δειλά όλο και τύλιγε το δικό μου. Στα γαλαζοπράσινα μάτια του έρρεαν οι αποχρώσεις του ουράνιου τόξου. Τα ακροδάχτυλά του χάιδευαν την φλεγόμενη αίσθησή μου, και το πάθος του κούρσευε τον δισταγμό της παραδοχής μου.

Ανάμεσά μας παραμόνευε...

Να γευθεί το πρώτο μας φιλί, και ν' ακούσει τους ήχους απ' το κατευόδιο της ευφροσύνης, στο γλυκασμό της τρυφερότητας.

«- Άσε με να σ' αγαπώ μου ψιθύρισε... καιρό ακροζυγιάζω τα φτερά μου στα ύψη τ' ουρανού σου !

Σε διψώ...

Μέσα στα λόγια τ' ανείπωτα, άδικα σου αντιμάχομαι. Είσαι δροσοσταλίδα φεγγαρή κι ανάβεις στα όνειρά μου.

Σε ποθώ...

Το φιλί σου φλυαρεί ευέξαπτα όταν η φαντασία μου σ' αγκαλιάζει, και νιώθω ένα πρωτοτάξιδο ερωτικό σκαρί, να σεργιανίζει στο πυρωμένο εντός μου !»

Τι μαγεία Χριστέ μου αναβαστούσε η εύθραυστη σιωπή ανάμεσά μας! Μέσα στους ιριδισμούς των ματιών του έβλεπα την ταραχή μου. Ακόμα κι η ψυχή μου ορθώθηκε να δει το θαύμα.

Και πόθησα...

Γεράκι να υψωθώ στου έρωτά σου τον αιθέρα! Να σ' αγγίξω... ν' αγγιχτώ... κι ας πληρώσω με τον ίδιο μου το νου το κόστος στην πρεμιέρα.

Να σε δω να με φιλάς, της ψυχής μου ανοιξιάτικο κρίνο, κι ο αγιασμός σου τα χείλη μου να σιγήσει.

Να σε δω, δίπλα μου να πλαγιάζεις. Σαν από έρωτα εφηβικό με τρυφερεύει το φιλί σου.

Γουλιά- γουλιά τα μάτια μου να σε πιούν, ακόμα κι αυτή την περίσσεια, η καρδιά μου με την χάρη σου να αναγαλλιάσει.

Να σε δω να με κοιτάς, το φυλλοκάρδι μου γλυκά ν' αηδονάει.

Το πλάνο το φως σου να δω, κι ας κάψει του ανθού μου τα φύτρα.

Να δω... να σε γλυκοφιλάει ο μπάτης στα μαλλιά, τον πόθο μου να σου λουλουδίζει...

Να τον ρωτήσεις γιατί εδώ μοσχοβολά; Κι αυτός να σου απαντήσει τρυφερά...

Εδώ η Αγάπη μένει... !

ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ

Συναντώ κάθε μέρα αυτή την γυναίκα, στη στάση. (της ζωής)
Στα ματόκλαδα της ψυχής της εκπλειστηριάζονται ολόγιομα φεγγάρια.
Βαδίζει πριγκιπικά κάτω από τις τρεμάμενες φλόγες του ήλιου
και μαζί του διαπραγματεύεται το χρύσωμα των μαλλιών της.
Στο "ένδον" της έχει μια "ενωτική" γέφυρα σεντούκι - θηκάρι νιότης
και μια αρμαθιά μνήμης κρεμασμένη στην έπαρση των βλεφάρων της.
Έχει εξουσιοδοτήσει τον ιθύνοντα νου της στο γαλάζιο να την σεργιανά
και σε τιμή ευκαιρίας να την πουλά στην πεθυμιά της.
Στους κοραλλιογενείς υφάλους του κορμιού της
ακόμα φιλοξενεί πόθους εύχυμους από ανελέητες προσδοκίες...
Κάνει αυτή την διαδρομή κάθε μέρα.
Επισκέπτεται την ζωή.
Της αλλάζει το ρούχο της ανημποριάς
κι αντάμα ολημερίς περιδιαβαίνουν της μνήμης τα σοκάκια,
αναγείροντας παλιές αγάπες, φιλιά εκμαιεύουν.
Πριν τον γυρισμό περνά έξω απ' το σπίτι του χρόνου,
στέκεται για λίγο αγέρωχα σαν κυπαρίσσι στην αυλή του.
Δέχεται ηρωικά τον διασυρμό απ' τον λιθοβολισμό των ονείρων
και την άρτια απόφαση για την εκποίηση της νιότης.
Με παρρησία υπογράφει πως κι απόψε τα θέλω της θα υποτάξει.
Χαμογελώντας πονηρά ένα τριαντάφυλλο ακουμπά
στις λυρικές άκρες των χειλιών της και δυνατά αναρωτιέται.
-Γιατί τα πουλιά πετούν πάντα ψηλά κι ας έχει καταιγίδα
τι άραγε θέλουν να μου πουν;
Αυτόν τον θρίαμβο της ήττας δεν είναι μπορετό να τον δεχτεί.
Μαζί του κάθε γιόμα νυχομαχεί με όπλο το δια χειρός σθένος
κι ένα- ένα λιανίζει εκείνα τα εμβόλιμα πουλιά
που ραίνουν με νάρκισσους τον θηρευτή δυνάστη χρόνο.
Κι έτσι που είδε τον αιμάτινο ουρανό
γιομάτο από φτερούγιες...
Τις αλυσίδες, πως θα μπορούσε ν' αγαπήσει!

ΚΑΝΕΙ ΜΟΝΑΞΙΑ ΑΠΟΨΕ

Μέσα από τις γρίλιες κοιτάζω ζηλότυπα το φεγγάρι... Στάζει μέλι... Στον δρόμο του ζευγαράκια με κορμιά σφιχτά δεμένα, χορεύουν πάνω στα πλήκτρα του. Χρόνια έχω να κάνω αυτή την διαδρομή... Από τότε που φτυάριζα τα σύννεφα για να φτιάξω την ερωτική φωλιά μου.

Μου λείπει... Τελευταία φορά ήταν πριν την ψυχή μου την μεταφέρουν τα ασθενοφόρα σκοτωμένη, με την καρδιά αιμάσσουσα... Λαθραία ζω από τότε, με σκηνοθετημένα όνειρα, που τ' ανάβω τις νυχιές, και το πρωί μυρίζω τον καπνό απ' τις στάχτες τους. Κολασμένη... Στα βαθιά υπόγεια του πόνου μου, ισορροπώντας στον απόηχο της αγάπης, σαν μύρο λησμονημένου τριαντάφυλλου. Λαχτάρισα μια λύτρωση, να ξεπλύνω το μαρτύριο της αρρώστιας από πάνω μου, να κλείσω τα παράθυρα της προσμονής. Με χτυπάνε οι ανεμοθύελλες και κρύνω.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, ένιωσα μια καυτή οργισμένη λάμα να βυθίζετε μαζί της στην εντός μου άπνοη ελπίδα.

Με πόνεσε, και λύγισα ενοχικά. Αμήχανα έλυσα τα μαλλιά μου. Μια αχτίδα από τον στενό φεγγίτη τα έλουζε με φως. Ένιωσα τις μπούκλες τους να παιχνιδίζουν ελεύθερες, και να χαϊδεύουν την ύπαρξή μου. Θυμωμένα άρχισα να στρώνω το πάτωμα της ζωής μου, και τα χείλη μου να βάφω...

Αποφασιστικά άνοιξα το εκτροφείο της καταχνιάς. Στην σκουριασμένη κλειδαριά του, κρέμονταν κάτι ξέφτια και υπολείμματα από ένα φιλί καταραμένο. Μέσα ήταν ένα σακάκι σκοροφαγωμένο. Θυμήθηκα πως μου το είχε αφήσει δώρο ένας δανεικός έρωτας. Έψαξα στις τσέπες του. Βρήκα μια υπεύθυνη δήλωση, που είχε υπογράψει το άλλοθι μου, και στο τσεπάκι του, το λιανισμένο θυμικό μου. Το κράτησα με ευλάβεια και στοργή στις χούφτες μου, και το παρακάλεσα να με βοηθήσει.

Με κοίταξε με χαμόγελο τρυφερό, και σιγοπατώντας, μη και τρομάξει την απόφαση, ξεκρέμασε τον ήλιο που είχα κρυμμένο στην ντουλάπα. Με χάρη και περισσευούμενο νάζι τον έπιασε μ' ένα αστεράκι στα μαλλιά. Με στόλισε με το πρόσωπο που είχα κρυμμένο πίσω απ' τον καθρέφτη, κι ευτυχισμένο, με θαυμασμό μου έκλεισε το μάτι!

Φόρεσα τις κόκκινες γόβες μου! Εκείνες με το τακούνι στιλέτο. Στηρίχτηκα με πείσμα πάνω τους, και με δύναμη πάτησα τους ιστούς της αράχνης, που φώλιασαν στο αρχοντικό της καρδιάς μου. Μύρισα τον αέρα μου αναζητώντας τα αρώματα της ευφορίας.

Αψηφώντας τη βροχή και της καρδιάς τα μιλήματα, γλίστρησα απ' το οχυρό μου στο βρεγμένο λιθόστρωτο, και άφησα τον δρόμο να με παρασύρει στο πάλοι ποτέ αγαπημένο μου μπαρ (το ναυάγιο, όπως τραγούδησε η Αρλέτα) με σκοπό να με συναντήσω... Καιρό τώρα ήθελα κάτι να μου πω!

Μεσάνυχτα. Κατηφόρισα τον πεζόδρομο και έφτασα στο έρημο καλντερίμι. Η πολύχρωμη πινακίδα του μπαρ φώτιζε τα βήματά μου. Πλησίασα και κοίταξα μέσα απ' το θολό τζάμι...

Με είδα να κάθομαι στην μπάρα ανάμεσα στο παρόν και το παρελθόν, σκυμμένη πάνω σ' ένα ποτήρι ουίσκι σκέτο, κι ένα τσιγάρο στο χέρι που ήξερα πόσο το σιχαινόμουν. Το παρελθόν είχε τα μπράτσα του πάνω στους ώμους μου. Τα μαύρα και μεθυσμένα μάτια του με κοιτούσαν με πόθο απελπισμένο. Τα βρώμικα χέρια του, χάιδευαν πρόστυχα το ζεστό και άνυδρο σώμα μου. Τα αφρισμένα και σιχαμένα χείλη του μακέλευαν τα δικά μου. Το στόμα του μύριζε σήψη και δυσωδία.

Μπήκα στο μπαρ περπατώντας αργά... Οι κραδασμοί από τις μοιραίες, δυνητικές γόβες μου, σίγησαν το τραγούδι που ακουγόταν: «...για παλιές αγάπες μη μιλάς...». Το ημίφως έσκιζε μια δέσμη φωτός σπαρμένη με μπουμπούκια άνοιξης. Οι φλέβες μου σκίρτησαν...

Με χαριτωμένους ακκισμούς κινήθηκα στον χώρο. Ένα ιλαρό παρόν μισοκρυμμένο πίσω από ένα παραπέτασμα κόκκινου βελούδου, με παρακολουθούσε με υπέρμετρη προσήλωση! Καλοντυμένο, καθαρό, μοσχοβολώντας έρωτα και νοσταλγία.

Οι χτύποι της καρδιάς μου δυνάμωσαν... Πόθησα να μυρίσω την ανάσα του! Το διάφανο των ματιών του με τράβηξε κοντά του, και η λαχτάρα της προσέγγισης γέμισε άστρα τον ουρανό, στο κάποτε πένθιμο αμμογυάλι. Ένωσα γαλήνη. Η χωροχρονική διάσταση μεταξύ μας άρχισε να γλυκαίνει. Οι αισθήσεις μου ξαναγεννιόντουσαν μετουσιώνοντας την ανάγκη της απελευθέρωσης, κι η τέρψη πολιορκούσε τα χτυποκάρδια μου. Άγγιξα μαγεμένη το αλαβάστρινο σώμα του και έγειρα πάνω του.

«Έλα καρδιά μου, ήσυχα, ήσυχα.»

«Ξέρω... », μου είπε. «Όλα πέρασαν πια... Ξέχνα το παρελθόν, σήμερα θα φύγουμε μαζί, θα πάμε εκεί που οι άγγελοι σαλπίζουν στον παράδεισο, θα σεργιανίσουμε μαζί, στο άσπιλο κέλυφος του ήλιου!» Με αγκάλιασε ζεστά κι ένα άνευρο αναστέναγμα λύτρωσης, θάμπωσε έρημους σταθμούς κι άελλα βράδια. Έριξα μια ματιά στα τζάμια. Οι στάλες της βροχής δεν τα αυλακώνουν πια. Σταμάτησε σκέφτηκα, και άφησα τα υγρά μου χείλη να ρεμβάζουν πάνω στα δικά του!

Οντι τζέι στην κονσόλα έκανε αυξομειώσεις στην ένταση της απόφασης, και για πολλοστή φορά, σκόπευση στ' αλησμόνητο και χτικιασμένο τραγούδι που αγάπησα, όταν με βρήκαν στην ακτή, μια ματωμένη αυγινή, χωρίς καρδιά και βλέμμα. Η σκέψη μου γέμισε θυμό απ' το εύρος της οδύνης μου. Σήκωσα αποφασιστικά το ανάστημά μου. Στο κερί τρεμοπαίζει ακόμη το αδηφάγο τέρας της φωτιάς. Σκορπά τα τελευταία αποκαΐδια του αυτόχειρα. Εκείνος... Είχε αποτεφρωθεί, με την συναίνεση του θυμικού μου!

Το γλυκοχάραμα με βρήκε να περπατώ ανέμελα, πατώντας δυνατά πάνω στην ευωδιά της ζωής, χωρίς άλλη σκέψη από το υπάρχουν... Πίσω μου ξεμάκραινε ένας πρωτεϊκός διάφανος σκελετός, αφήνοντας ένα θολό αχνάρι... Τον αποχαιρέτησα συμπονετικά και είπα καλημέρα στο ουράνιο τόξο!

Μέσα στο μπαρ, το άλτερ έγκο μου σέρνεται τρικλίζοντας στα μουχλιασμένα πατώματα, χορεύοντας εκείνο το χτικιασμένο τραγούδι, τραγουδώντας το με πόνο... Σαν να 'ναι η τελευταία φορά...

ΠΑΖΛ, ΕΙΚΟΝΑΣ

Άσε, άσε τα σύνθετα να συναρπάζουν θεατρικής παράστασης, δεν θέλω, δεν θέλω να ζω, βλέμμα, που αδειάζει κερκίδες... σε συναίσθημα και ένταση, ψυχής, να απολαύσω και να χαρώ, τις παραλίες σου, ψάχνω!...

Σε ρυθμούς διάθεσης αγνών αγώνων υπάρχουν βάθη;...

Ολιγόλεπτα ψάχνω!...

Ποσότητες σε ένταση ψυχής, ανεπαρκείς στα γαλάζια να γεμίσω!...

Ακτές σου, σχηματίζω, πιο ήρεμες στο σώμα, μετακινώ κάθε εξέλιξη και μία πορεία στα λίγα θέλω, σαν τα λιγνά στήθη, δεν προτιμώ να σέρνω, θάλασσα;

Προτιμώ!....

Σ' εντάσεις;...

Ελάχιστη, ποσότητα όπως τα λίγα θέλω έκτασης, ανεπαρκής κι ολιγοσέλιδης σελίδας γραφής μου!...

Αντιδρώ, στο απαθή κύμα να βρίσκω σύνθετα διλήμματα, δίχως εξέλιξη, δεν προτιμώ.

Αυτό το φάρδος, έχει ένα τμήμα που αντιγράφει, ουράνια αμοιβή... κομματιασμένου παζλ σε πώληση, περιορίζω, σύννεφα σε χρήσεις πολλαπλές, μη αφήσεις.

Μη αφήσεις, καμπάνες, σε στέκι που δεν χωρά ο ουρανός, θολός σου αιωρείται κι εκεί σκεπάζομαι δίχως ευχάριστα, χειμώνες, τονίζουν πως το διαζύγιο κύματος, δίπλα ακτής;..

Σβήνει, ο φωτισμός της δυσαρέσκειας, δεν έχει χάρη να ενώνει, σύμπαν σε θλίψη αίσθησης, μη αφήσεις να εκδηλώνεται ανήσυχα σε βαθιές σκέψεις, δεν βάζω συνοδείες σε μελωδίες μουσικής υπόκρουσης για να τρομάζουν, την ακτή.

Παρατηρώ τις φιγούρες των πεζών να βαδίζουν σε πεζοδρομημένα τμήματα του εφήμερου, μια αδιάκοπη κίνηση με τα βήματα της επιθυμίας στα γρανάζια των αντιφάσεων μπλεγμένα.

Εκ πρώτης όψεως φαίνονται να κινούνται σε μια προκαθορισμένη γραμμή, δίχως να διακρίνεται με γυμνό μάτι η τάση παρέκκλισης, για μια ενδεχόμενη στάση στα καταστήματα τροφοδοσίας καταναλωτικής βουλιμίας.

Με την κρυφή κάμερα της παρατήρησης των περαστικών, πού καλά τοποθετημένη στο βλέμμα εγγράφει τις σκηνές, μοιάζω μ' άνεργο σκηνοθέτη, πού κλέβει εικόνες για μια ανέξοδη παράσταση των ρόλων της κοινωνίας που διαδραματίζονται σε μονόπρακτα στιγμιότυπα τής τρέχουσας επικαιρότητας των καταστάσεων.

Στις αποβάθρες, στα παραδοσιακά καφενεία, στις υπόγειες διαβάσεις ξετυλίγονται απλές ιστορίες καθημερινής τρέλας. Ένας λαβύρινθος σκηνών με ισχυρές δονήσεις συναισθημάτων. Βλέμματα και αγγίγματα σε αρμονικές δόσεις τρυφερότητας.

Ατελείωτα φιλιά του αποχωρισμού στα τρένα-διαβατήρια νοσταλγίας-, στήθη που φουσκώνουν μ' οξυγόνο δράσης, αδένες που πάλλονται στο άκουσμα της σφυρίχτρας της επιβίβασης στο προκαθορισμένο δρομολόγιο αποστασίας, για μια ελεγχόμενη απόδραση στην επόμενη διεύθυνση κατοικίας του αύριο.

Ξετυλίγονται τα κρόσσια του απείρου καθώς απλώνονται στα πόδια της αιωνιότητας τα λυτά κορδόνια των στιγμών, και στην αναμονή των γεγονότων, το ανάγλυφο της καθημερινότητας μεταβάλλεται ακαριαία, η μέρα βγάζει τα παπούτσια της, ξυπόλητη χορεύει στις πατούσες του μυαλού.

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ

Τον θυμάμαι πολύ καλά, ήρθε στο γειτονικό σπίτι, γινόταν γάμος, τέλος της χρονιάς, αρχή της άλλης, το έθιμο να σβήνουμε τα φώτα για να μας ξανάρθει σε λίγο το καινούριο φως ήταν τότε στα χέρια των παιδιών, μ' ανέβασε σε μια καρέκλα, μόλις σου πω να σβήσεις τα φώτα, έτσι κι έγινε, με μια μεγάλη αγωνία, η ιεροτελεστία εξαρτιόταν από το σίγουρό μου δάκτυλο, κι ύστερα μου είπε, άναψε, κι άρχισε η μεξικάνικη μελωδία, ράσπα ήταν ρούμπα ήταν, έπαιρνε σε κάθε τέτοιο επεισόδιο ένα σφουγγάρι, με το κοντύλι γράφαμε στην πλάκα, με το σφουγγάρι σβήναμε, λίγο λίγο μου έσβηνε τα δυνατά χρώματα, τα δυνατά φώτα, τους ρυθμούς και τις μελωδίες, κι ύστερα έμαθα να τον διαβάζω κυκλικά, με τις γιορτές τις εθνικές, με τις γιορτές στην εκκλησιά μου, η βάφτιση, ο ευαγγελισμός, η μεγάλη βδομάδα, εκεί καθυστερούσε αρκετά, ο βηματισμός του γινόταν βαρύς, να τον βλέπω κρεμασμένο στο ξύλο, ανάμεσα στα λουλούδια, ως το μεγάλο Σάββατο, όλα δονούνταν με την έγερση, τα λουλούδια αιωρούνταν στον αέρα κι οι κιτρομηλιές της γειτονιάς διαμαρτύρονταν αν δεν έκοβες φύλλα τους μυρωδάτα να ραντίσει ο παπάς να μοσκοβολήσει το εκκλησίασμα. Κι ύστερα το άγιον Πνεύμα κι ο τροχός από την αρχή, μια τάξη και πειθαρχία, με τις νηστείες και τις γιορτές, όλος στολισμένος ο ενιαυτός, οι θειότατοι Πατέρες έτσι θέσπισαν κι ακολουθούσαμε στη γειτονιά τα χνάρια του, ευχαριστημένοι που είχαμε τάξη στη ζωή, ποικιλία και χάρη.

Νύχτα ήταν όταν μου χτύπησε το τζάμι του υπνοδωματίου, της άνοιξα, καιρός σου, μου λέει, να επαναστατήσεις και συ, τώρα που είσαι νέος, να βγούμε μαζί στα σινεμά, πάρε και τσιγάρα μαζί σου, θα τα σπάσουμε στα κεντράκια, κάναμε κεφάλι, κανένας δεν θυμόταν το γεροντάκο, δεν υπήρχε, εξαφανίζονταν διά μαγείας, κρυφοκοιτούσε, βεβαιωνόταν για την άτακτη πορεία, έκανε υπομονή, κι έβαζε στο πέτο μου γαρύφαλλο, μια γαμπρός μια πατέρας μια παππούς, κι έτσι ερχόταν πάντα την ίδια νύχτα, μεσάνυχτα, άλλοι ανάλαβαν να σβήνουν το φως, ήταν τα παιδιά μου, ύστερα τα εγγόνια μου, από την όψη τους καταλάβαινα τη δική μου, όλα γίνονταν πια συγκριτικά, μια μέρα στο Αθήνησιν γραπτές εξετάσεις, γράφουμε, βγαίνουμε Πανεπιστημίου, κόσμος και κοσμάκης κίνηση πολλή, δεκαετία του εξήντα, τι συμβαίνει πατριώτη, γιατί τόση κίνηση, Κυριακή είναι, εσωτερικά είχε σβηστεί το ημερολόγιο μπροστά στην αγωνία των μαθημάτων, συννεφιασμένη Κυριακή ή Κυριακή του Πάσχα φωτίστηκε μέσα μου, ήταν μια εσωτερική μεγάλη σάλα, εκεί γιόρταζα, μα αν ήταν κάτι σημαντικότερο, σβηνόταν με το σφουγγάρι κι η σάλα κι η τραπεζαρία, μόνος ο Κρόνος έτρωγε τα παιδιά του, κι είναι ο τελευταίος που πιστεύω πως θα ρθει και στην κηδεία μου, θα σταθεί εκεί, ατάραχος, ακίνητος, θα με αφήσει να πετάξω όπως ήρθα, χωρίς να τον εννοήσω, στην αρχή και στο τέλος, μα θα συνειδητοποιώ την καλή ή κακή γειτονία του από τα θραύσματα της καθημερινότητας που θα ποικίλλουν ανάλογα, και θα ομορφαίνουν τη ζωή μου όσο θα τον έχω στη συνειδησή μου, λειτουργικό μου σύντροφο.

ΑΙΩΝΑΣ !! ΚΑΙ ΤΑ... 100 ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Οι 12 μήνες

Αυτό είναι ένα υποθετικό αλλά και απαραίτητο όριο που του δόθηκε... το διάστημα αυτό ονομάστηκε Χρόνος...

Αιώνα, ή και Χρόνο... μπορούμε να ονομάσουμε και μια μέρα, μια στιγμή κάτι πιο μικρό και από τον χρόνο.

Είναι η δύναμη των ωρών, των στιγμών, και πως τις ζούμε, πως περνάμε τον χρόνο μας, τι ποιότητα έχει, και με ποιους, και πόσο μας λείπουν μετά, αν μας λείπουν, τότε το επόμενο διάστημα θα το ονομάσουμε αιωνιότητα, κάτι μακρινό, -και όχι-.

Το χρονικό σχετικό διάστημα και αυτή η απόστασή του η μακρινή, δεν είναι τόσο μεγάλη, και υπαρκτή, αλλά σύμφωνα πάντα με την φόρτιση του.

Όπως μια όμορφη μέρα ευχόμαστε να μην τελειώνει, και ενώ φτάνει στο τέλος της κανονικά ως συνήθως, μάς φάνηκε λίγη, γρήγορη, με την φανταστική πάντα ώρα.

Αντίθετα, μια άσχημη μέρα βασανιστική από ο, τι οτιδήποτε, είτε από πόνους αρρώστιας η από παρέα ανεπιθύμητη, ε.. τότε αυτή η μέρα γίνεται χρόνος, αιώνας, και δίνει την εντύπωση πως δεν λείπει να τελειώσει... και εδώ ο χρόνος υποθετικός.

Υπάρχει, και δεν υπάρχει. Ας μην ξεχνάμε το παράδειγμα του Αϊνστάιν!.

Στην ουσία ο χρόνος κύλισε το ίδιο.

Ο Χρόνος, ο αδυσώπητος, ο σκληρός ο σίφουνας, ο ανελέητος, ο αδάμαστος ο ασταμάτητος και άλλα επίθετα που δεν τον κολακεύουν.

Λίγες είναι η φορές που περιμένουμε τον ερχομό του, η πέρασμά του με αγωνία και γλυκιά προσμονή, γιατί φεύγοντας, πάντα κάτι μας παίρνει.

Χρόνε στο διαβάσου με τσάκισες,
έσκαψες το πρόσωπό μου φυτεύοντας πίκρες
που θάρρεψαν και άσπρη λύπη στα μαλλιά μου σκόρπισαν..

Τα νιάτα μου τα έκλεψες, και έμειναν τα σημάδια τους. Με τον καθρέφτη εχθρό με έκανες,, συνωμότησε μαζί σου.

Χρόνε!

Στο πέρασμά μου από την ζωή -που ακόμα βαδίζω ακολουθώντας το μονοπάτι σου,- ελάχιστες φορές σε επικαλέστηκα ήταν όμως έντονες και καθοριστικές..

Χρόνε.!

Καθορίζεις το διάστημα που θα ζήσουμε με τις λύπες μας, μετά θα ρίξεις στις πληγές μας σκόνη παρηγοριάς κάνοντας κρούστα πάνω πάνω.

Χρόνε, κυβερνήτη των συναισθημάτων μας..

μας νανουρίζεις αγκαλιάζοντας τις ζωές μας.

Εσύ θα μας οδηγήσεις σιγά και καθοριστικά εκεί που όλα τελειώνουν..

ΟΧΙ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Όχι κοριτσάκι μου μην τους ακούς .Τίποτε δεν έχει αλλάξει .Αν σε παρενοχλεί κάποιος άνδρας θα πουν αυτή τον προκάλεσε ,τα ήθελε .Τι είπες ; είμαστε στο δυο χιλιάδες δέκα οκτώ ;

Και τι με αυτό. Ακόμα γυναίκες βιάζονται από κάποιους ,τις δέρνουν ,τις προσβάλουν ακόμα και μέσα στο σπίτι τους .Μένουν σε μια ζωή δυστυχίας γεμάτη πικρές . Τις νύχτες δεν σβήνουν οι μνήμες από της φρίκης τα ουρλιαχτά ,το άνοιγμα της πόρτας της φρίκης . Μερικές κοιμούνται τον ύπνο του θανάτου σε χωράφια .Επάνω τους ξεθύμανε ο θύμος ενός άνδρα .

Μην ακούς την δικαιολογία ότι έτσι τον έμαθαν οι αμόρφωτοι γονείς του .Τον σπόρο του κακού τον είχε πάντα μέσα του . Θα σου πουν έτσι είναι ο κόσμος φτιαγμένος μονό για άνδρες έτσι ταιριασμένος. Μην τους πιστέψεις μην αφήνεις κανένα να σε προσβάλει , μην κιοτέψεις .

Γιατί αν δεν με ακούσεις σήμερα που πρέπει. Αύριο ίσως θα έχεις πετάξεις την ζωή σου στα σκουπίδια.

ΣΤΟ ΚΑΛΑΜΑΚΙ ΥΠΗΡΧΕ ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ

Στο Καλαμάκι στο ντόκο υπήρχε ένας σκύλος ,ένα φίλος πιστός για τους ναυτικούς που δούλευαν στα γύρω κότερα . Νύχτα το έφεραν και τον παράτησαν κάποιιοι που δεν αγαπούν τα ζώα .Δεν ήταν διακοσμητικό στοιχείο, πάλευε σκληρά για το μεροκάματο του κάθε μέρα .

Α ήταν πιστός εργάτης πρόσεχε τα κότερα και ειδοποιούσε την νύχτα αν περνούσε κάποιος στον τόκο .Δεν ήταν αποκλειστική ιδιοκτησία κανενός, πάντα έδινε ένα γλείψιμο αγάπης σε εκείνους που τον χάιδευαν και τον τάζαν .Μας χάρισε όλο του το είναι .

Σιγά σιγά είχε καταλάβει σημαντική θέση στην ψυχή όλων μας .Έτσι έμαθα μια πτυχή ανθρώπινή του .

Ένωθε την φροντίδα μας την στοργή μας, εμείς τον πλέναμε τον αγκαλιάζαμε τρυφερά . κάποιος ναύτης του έφτιαξε και ένα σπιτάκι .Μαζί του μοιραζόμασταν το φαγητό μας .Εκείνος μας αγαπούσε άδοξα όπως ξέρουν να αγαπούν μονό τα ζώα. Έζησε κοντά μας πέντε χρόνια .

Ωσπου ένα ανθρώπινο ζουλάπι απρόσεκτο χτύπησε τον φίλο μας με ένα αυτοκίνητο και τον παράτησε ματωμένο .Ο καημένος ο φίλος μας είχε πληρώσει ακριβά την πιστή του σε μας Τον πήγαμε στο γιατρό αλλά δεν ήταν τυχερό να γλυτώσει . Όσο έζησε μας χάρισε όλο του το είναι όπως κάνουν μονό τα ζώα .Ίσως για πολλούς από εμάς τους ναυτικούς ήταν ένας από τους λίγους φίλους που έχουμε .Βλέπεις ταξιδεύουμε πολύ και δεν έχουμε φίλους πολλούς στην στεριά .Αυτά μου είπε ο καπετάν –Κίμωνας μια βραδιά και εγώ ένοιωσα ότι όφειλα να τα καταγράψω.

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ (BULLYING)

Για κακή του τύχη γεννήθηκε παιδί αγνώστου πατρός .Δεν έχει νόημα να σου εξηγήσει την ιστορία του. Εσύ γιατί κύρια το συζητάς στο δρόμο έτσι ανεπάντεχα δείχνοντας το, κλείνοντας το μάτι με νόημα ;... Αυτό είναι μπάσταρδο λες μέσα από τα σφιγμένα δόντια .. Λες έτσι στεγνά και μετά σιωπής .Αυτή είναι μια σκληρή πτυχή του κακού σου χαρακτήρα. Στη λέξη μπάσταρδος να ξέρεις υπάρχει πόνου λιοπύρι .Παραδόξως πρέπει να νοιώθεις καλά με τον εαυτό σου .

Κάνω προσπάθεια να μην χάσω την ψυχραιμία μου και σου πω τι σκέπτομαι για σένα. Το μονό που θα σου πω είναι ότι .ντρέπομαι για σένα όπως φέρεσαι σε ένα παιδί ,που μονό αγάπη έπρεπε να έχεις για αυτό . Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να το αποκαλείς έτσι .Δεν είναι αστείο το πληγώνεις το πονάς ..το κάνεις εύκολο στόχο στον κάθε απάνθρωπο ανόητο που θέλει να συμμετάσχει στο σκληρό σου παιχνίδι. Είναι ένα παιδί όπως όλα τα παιδιά με δυο μάτια ,δυο πόδια δυο χεριά και με καρδιά .και θέλει να ζει ανέμελα ,χαρούμενα όπως όλα τα παιδιά .

Το δικαιούται όπως κάθε παιδί σε αυτή την γη.

ΑΡΚΕΙ ΕΝΑ ΦΥΣΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

Ο Αγγελής τα είχε χαμένα .Τα ίδια του τα λόγια τον είχαν προδώσει .Φοβόταν και το θυμό της γυναίκας του .Εκείνη είχε μάθει τον παράνομο δεσμό του με μια άλλη γυναίκα την Αντιγόνη , την γυναίκα του ίδιου του αδελφού .Η τύχη του αυτή την φορά τον είχε αφήσει, τώρα όλα τον τρώμαζαν .Τα λόγια της γυναίκας του ήταν χωρίς θυμό μα και χωρίς κανένα έλεος για αυτόν . Τώρα όλοι θα μάθαιναν για τον παράνομο δεσμό του, για το ανόσιο πάθος του.

Ερωτεύτηκε την Αντιγόνη από την πρώτη στιγμή που την είδε .Το κορμί της του ξυπνούσε επαίσχυντα ανομολόγητα πάθη. Το βήμα της που ήταν σαν αλαφροπάτημα στο πρωτοβρόχι.

Ξαφνικά σκέφτηκε τον Χριστόφορο τον μικρότερο αδελφό τού ,δεν έπρεπε να γίνει σκέφτηκε .Δεν θα ξεχνούσε το τελευταίο βλέμμα που του έριξε η γυναίκα του όταν του είπε ότι με τα καμώματα του κατέστρεψε τον γάμο τους .Τότε πηρέ την βαλίτσα του και έφυγε. Από την άλλη η γυναίκα του θρηνούσε την τύχη της .Ήταν καταδικασμένη να ζει με έναν ανέντιμο άνθρωπο που δεν υπολόγιζε ούτε την τιμή του αδελφού του .Όχι ότι αγάπησε τον Αγγελή ,προξενιό ήταν .Ο πατέρας της τον έφερε να της τον γνωρίσει .Εκείνη είχε αλλά όνειρα ήθελε να σπουδάσει .Ο Αγγελής ήταν το τελευταίο είδος ανδρός που θα διάλεγε αλλά είχε ένα μεγάλο προσόν ήταν από το μέρος που κατάγετε ο πατέρας της .Κάποιος διάλογος έπαιζε μαζί της σίγουρα Ο γάμος της έφτανε στο τέλος του, το στομάχι της είχε σφιχτεί.

Ο γάμος της θα γινόταν παλιές μνήμες , λυπήθηκε τα νιάτα της .Τόσα χρόνια πέρασε μαζί του πως να τους γυρίσει την πλάτη .Σφάλμα αυτήν την εποχή σκέφτηκε να είσαι τίμια. Μια στιγμή θυμήθηκε πόσο αφελής ήταν σφίγγοντας τα χείλη της, ώστε να μην καταλάβει τίποτα ώσπου ήρθε εκείνο το τηλεφώνημα από έναν μακρινό του ξάδελφο . «Ο άνδρας σου τα έχει με την νύφη του.» της είπε γελώντας . Αρκεί ένα φύσημα του ανέμου για να σβηστεί η θύμηση.

Σε όλη της την ζωή είχε παθητικά υποταχθεί πρώτα στον θετό της πατέρα και μετά στον άνδρα της .Το σπίτι ήταν σαν να πενθούσε μαζί της .

Έπρεπε όμως να μεγαλώσει την μικρή κόρη της που έπαιζε στο δωμάτιο της ανέμελα ,χωρίς να γνωρίζει την δυστυχία της μητέρας της. Δεν έπρεπε να μάθει τι είχε κάνει ο ανάξιος πατέρας της .Έπρεπε να διασφαλίσει την ηρεμία του σπιτιού πάση θυσία

Ο ΧΡΟΝΟΣ : ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ένα παλιό παραμύθι είναι ο χρόνος, αφημένο στο συρτάρι του φθαρμένου κομοδίνου (δίπλα σου). Κι ο μύθος του (μικρός ή μεγάλος) κάπως καλά αρχινημένος (ισχύει για πολύ κόσμο αυτή η αξιωματική πρόταση). Μα έπειτα (και σύντομα) γίνεται αποκλειστικό δρομολόγιο προς την ισόβια απαξίωση και τη θλίψη.

Παρεμβαίνουν και επεισόδια κωμικοτραγικά (τα περισσότερα άνευ σημασίας) στη σκολιά οδό. Κι όσα από αυτά έχουν μια κάποια δυναμική ή είναι απλώς υποφερτά, εξαϋλώνονται ευθύς, χάνονται από τις κιτρινισμένες σελίδες (εντός και εκτός του παραμυθιού). Υπάρχουν βέβαια και στοιχεία άξια καταγραφής (συνθήκες με τη μνήμη), όπως π.χ. μια γιορτή (ή πολλές), για το πρωτόγνωρο και πρωτοφανέρωτο τού θεάματος. Τα παιδικά μάτια να κοιτούν στροβιλίζουσες φλόγες πάνω σε τραπέζια και αγίες τράπεζες. Απλοί συνειρμοί για ό,τι αξιοσημείωτο πρόκειται ν' ακολουθήσει, κατά τα ανθρώπινα μέτρα. Κυρίως, ως ενθύμηση όλων των πραγμάτων που σχεδιάζονται στο νου για να πραγματοποιηθούν και μεταμορφώνονται, σχετικά νωρίς, σε στρεβλά και ημιτελή κομμάτια ενός αποτυχημένου χρωματικά και θεματολογικά πίνακα.

Προσδιορισμένα και δύσκολα, αγκομαχούν σε χωράφια και πολίχνες, και μεταβάλλονται σε συμπλέγματα ψυχής και σώματος (έχουν συγκεκριμένο και καθοριστικό ρόλο στον χρόνο).

Επειδή όμως, γρήγορα ξεχνιούνται οι οδικές φωταψίες, χωμένες σε οστεοφυλάκια και μνημεία, χρειάζονται κι άλλες εικόνες και λέξεις, για να συμπληρώνεται η οδός προς το τέλος ή την αρχή (επαναληπτικά). Διότι οι νευρώσεις και οι ακυρώσεις είναι τόσες πολλές που αναγκαστικά αξίζουν να τοιχοκολληθούν (ως κειμήλια) και εκεί να παραμείνουν, μέχρι να κτιστεί ένας άλλος σηματοδότης τοίχος.

Εσύ, σε ρόλο πάσχοντος μετράς τα δευτερόλεπτα του καθορισμού ή όποιας άλλης ονοματοθεσίας προστίθεται στην προσωπική ιστορία – παραμύθι, (αφιερώσεις στην αλαλία μπροστά στο τίποτα). Είναι άλλωστε επιεικώς χρειαζόμενο κάτι να υπάρχει στον τοίχο της ύπαρξης, οτιδήποτε –μεταφορικά- πτητικό. Κάθε τοίχος έχει να προσφέρει στην εξέλιξη τού παραμυθιού, λίγο πριν ακυρωθούν χρονικά οι πλείστες τόσες μέρες (ίδιες και απαράλλακτες με τις πρώτες της ενηλικίωσης και στη συνέχεια της ωριμότητας).

Αλλά στους προσωπικούς λογαριασμούς απαγορεύεται να εμφιλοχωρούν ονειρικά τερτίπια, δηλαδή εικόνες όπως : πουλιά να πετούν και σε συμπαρασύρουν σε μακρινά ταξίδια. Όμως κάπου εκεί (σχεδόν νομοτελειακά), παύει η απόπειρα να πετάξεις και να φύγεις. Ξανά εισέρχονται επί των βημάτων (και των στοχασμών), πλήθος βροχερών ημερών και νυχτών, συναλλαγές μυστικές με τις μεσημεριανές ώρες, ζωγραφισμένες με αίμα. Ένα άλλο αίμα, προϋπόθεση αναγέννησης πατρικών ή άλλων προπατορικών δηλώσεων, «συνδεδεμένο» με μια ακτινοβολούσα σελήνη ή μ' ένα κομμάτι της (αφημένο στην αυλή του πατρικού). Είναι απαραίτητη και η ποιητική χροιά της χρονικής εκτίμησης, αλλιώς χάνεται οριστικά ο σκοπός της ζωής. Ναι, υφίσταται ένας σκοπός (άδηλος) σε κάθε μικρή ή μεγάλη εκδήλωση, προνόμιο αξιοπρεπούς παύσης ελπίδων και επιθυμιών, άνευ συζητήσεων και ικεσιών. Ιδιαίτερα, αν εκεί, στο κέντρο της σκοποθεσίας, δεν μοιράζονται

πια χιλιοειπωμένες υποσχέσεις, έτοιμες να μπερδεύουν όλη τη στοχαστική συναλλαγή με τον εχθρό εαυτό μας, και να την ξαναφέρνουν πίσω στην αρχή, θεατρικά και κωμικοτραγικά.

Με λίγα λόγια, στο συρτάρι υπάρχει ένα παλιό παραμύθι, όπου εσύ, ως κεντρικός ήρωας, κάθεσαι δίπλα σ' ένα κιτς φωτιστικό, για να διαβάσεις τη δική σου ιστορία, δίχως αυτήν τη φόρα, καμία μα καμία γοητεία. Όλα, μα όλα, εξαντλούνται από την πραγματικότητα, τις κινήσεις της. Μικρά επεισόδια υπάρχουν: ένα σκούνημα στο πονεμένο πόδι ή ένα χάδι στο ρυτιδιασμένο πρόσωπο. Κυρίως για να γίνει αποδεκτή η επισήμανση: το οριστικό τέλος του μύθου ή αυτού που επρόκειτο να γίνει κάτι σαν μύθος. Ενίοτε δικαιώνεται στο παιχνίδι (σπάνια), από λανθασμένο υπολογισμό που κάνουν οι άλλοι. Η μετριότητά τους αποτελεί και τη ήττα τους, δεν την αντιλαμβάνονται όμως, τη θεωρούν ως σημαίνουσα παρουσία στον οργανωμένο κόσμο. Και η ψυχολογική ερμηνεία: υπερεκτίμηση των δυνατοτήτων της σάρκας (φάγωμεν, πλώμεν, αύριον γάρ αποθνήσκομεν) και του νου (του κοινού νου).

Μα πάντα κυριαρχεί η νεότητα, δίχως φκιασίδια και με τη βοήθεια της τύχης (λόγια μεγάλων εραστών αυτά). Αλλά και πάλι, κάπως ενάντια στους κανόνες του αιώνιου, εξαντλείται σχετικά εύκολα σε παιχνιδάκια και διάφορες ανώμαλες καταβάσεις, πασαλειμμένες με χρώματα και σκοτωμένες πυγολαμπίδες. Για τους τυχερούς της δεύτερης ευκαιρίας, δίνεται η δυνατότητα ν' ακολουθήσουν τις αυλακιές με τα αρχαία οστά και ερείπια. Απλά τέτοιες διαδρομές δεν ενδιαφέρουν κανέναν, ούτε καν όλους όσοι ισχυρίζονται ότι αγαπούν το φως. Γίνονται κι αυτοί ένα λησμονημένο κομμάτι σκόνης στον δρόμο (μακρύς ο δρόμος ή ο προορισμός, κατά τον Κάφκα).

Κι ως επίρρωση, έρχονται ένας σωρός φθινοποσίες και διάφοροι άλλοι σχηματισμοί, από ψέματα, ληγμένες ηδονές και μικροενθουσιασμούς (λόγω νεότητας και ταξικής παραδοχής). Συμπληρώνουν τους επιθανάτιους ρόγγους και το συντακτικό. Συνονθύλευμα εμπειριών, βαφτισμένων ως κρίσιμα μέτρα για κανονική ζωή και ευτυχία, πρωτίστως εκείνη που σε οδηγεί στην ανυπαρξία, ολοταχώς.

Ατυπα, δεν μπορεί να γίνει κι αλλιώς, στο εσωτερικό του χρόνου ενυπάρχουν όλες οι ανθρώπινες εκδηλώσεις, αλλά πάραυτα και σχεδόν συνειρμικά η ροή τους αποδυναμώνεται και χάνεται. Μπροστά στην ευθεία γραμμή (στην άορατη α-νόητη γραμμή) βρίσκονται κάθε μέρα νέα επεισόδια εκατομμυρίων προσώπων μέσα στις ίδιες πάντα συντεταγμένες. Εικόνες και λέξεις, υβρεολόγια, ευχολόγια, διαψεύσεις και επικυρώσεις, ντυμένες με αρώματα και μυρωδιές, και τα σάβανα της τελικής παρακμής και πτώσης, άτεχνα και αζωγράφιστα.

Υπερτονίζονται – χαροποιώντας – τους συμμετέχοντες και αύριο αποδέκτες, ένα σωρό τελετές και επιτυχίες (οι αποτυχίες αποσιωπώνται λόγω εγωισμού και προσωπολατρίας). Κυρίως, όσες αφορούν επιτυχημένα επαγγέλματα, παιδιά, εγγόνια, ωραίους και αποτυχημένους γάμους και συνευρέσεις λειψές κι ολοκληρωμένες, αγορές και πωλήσεις πράγματων και ψυχών (ηδονική κατάσταση η δύναμη πάνω στον άλλον). Ότι τέλος πάντων πουλάς και αγοράζεις ακριβά, αξίζει να ενταχθεί στις καλές, μήπως και δώσει νόημα στη διαδικασία της αναπνοής. Και όλο αυτό το χρονικό μακελειό είναι βέβαιο ότι δεν αφορά φτωχούς και απόκληρους. Εδώ δεν χρειάζεται καμιά ψηλάφηση και συγκατάβαση προς τις προδιαγραφές του χρόνου, αρκεί να έχουν λίγα χρήματα για να πίνουν, να μεθούν και να βρίζουν τα απογεύματα της Κυριακής: μπίρες και θεούς της μπάλας.

Οι άλλοι οι κυνηγοί εμπειριών και τελετών, ταξιδιών και άλλων δανεικών ιστορικών μοντέλων, είναι οι αρνητές του χρόνου. Ετούτοι πασχίζουν περισσότερο με τα δευτερόλεπτα και τις προκρούστειες λογικές σαν πλησιάζουν τα γηρατεία, οι διαψεύσεις και οι ασθένειες.

Τότε μόνο αντιλαμβάνονται ότι δεν μπορούν να αλλάξουν κατοικίες και ταπετσαρίες , και να πάρουν καινούργιες, ούτε να αλλάξουν εραστές κι ερωμένες, ούτε να τρέξουν στις ορκωμοσίες και στους γάμους τέκνων και παρατέκνων (υπάρχει ένας κορεσμός και μια επανάληψη), σώζοντας έτσι το γελοίο, και τις όποιες προτάσεις σχηματίζονται με κατηγορούμενα (αποτελέσματα του συντακτικού). « Είμαστε χαρούμενοι ή υπήρξαμε για κάποιες ώρες ευτυχισμένοι, είμαστε τακτοποιημένοι (σύνταξη και εφάπαξ), είμαστε ζωντανοί κι οι άλλοι πεθαίνουν, είναι τα παιδιά μας γερά, είναι οι καταθέσεις μας εύρωστες». Φτωχό τέλος για παραμύθι, αλλά τέλος.

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Κι όταν ξεκινήσαμε το τελευταίο κομμάτι του ταξιδιού μας γαλήνιοι μπήκαμε στη βαρκούλα που θα μας περνούσε στο απέναντι. Θέλαμε να ρωτήσουμε τον ακούραστο περατάρη μας το όνομά του, μα πώς, αφού στο στόμα μας φυλάγαμε τον οβολό των ναύλων μας...

Το κατάλαβε όμως, μιας και μυριάδες χιλιάδες χρόνια στην ίδια διαδρομή, σε όλα τα κεφάλια, την ίδια σκέψη μάντευε -λες και υπήρχε άλλος περατάρης κει κάπου- και θλιμμένα, μας απάντησε: «Χρόνο» με λένε, φίλοι μου.

«ΧΡΟΝΟ»

Και καλότυχοι αυτοί που δεν τους περνώ στα μικρά τα τους.

Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ
ISBN 978-9925-7392-3-3